Cornel-Dan Niculae

„Societatea Civilă“
de sub ONG-urile internaționale
- organizații şi servicii secrete din umbră -

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICULAE, CORNEL-DAN
„Societatea Civilă“ de sub ONG-urile internaționale
- organizații şi servicii secrete din umbră -
/ Cornel Dan Niculae
Bucureşti, Editura Carpathia Rex, 2019,
472 pagini; 20 cm - (Colecția „Cartea Secretă“)
ISBN 978-606-93261-8-3

Cuprinsul prezentat corespunde lucrării integrale, publicată în forma tipărită

CUPRINS

De la Clubul de la Roma şi Loja Propaganda Due (P2) la Rockefelleri şi George Soros, mecena ai „societății civile", prin oficiile clanului evreiesc venețian Luzzatto

Importanța caracatiței oculte globale prezentate în acest capitol se va vedea din influența pe care Clubul de la Roma o va exercita, după 1989, prin oamenii pe care îi recrutase deja, asupra formării „societății civile" din România, de la oameni din fruntea Băncii Naționale a României până la cei aflați în construcția celor mai virulente ONG-uri de la noi, precum cel al Alinei Mungiu-Pippidi, „Societatea Academică Română".

Legăturile CIA dintre Propaganda Due şi Clubul de la Roma

Foarte strânsele legături dintre oamenii cheie ai Clubului de la Roma şi Loja Propaganda Due (P2) ar putea fi dezvoltate într-o lucrare în sine, dar ele se învârt în jurul aceloraşi oameni de afaceri şi bancheri italieni, precum masonul Roberto Calvi (cel găsit sub podul londonez Blackfriars, spânzurat ritualic), legați prin grupul bancar Inter-Alpha, un club de bănci europene în care băncile Rothschild se întâlnesc cu bancherii venețieni ai „oligarhiei negre", cu cei britanici, francezi, germani, spanioli sau elvețieni.

Oameni cheie din Loja Propaganda Due erau legați atât de grupul Inter-Alpha (în special prin Banca Ambrosiano), cât şi de firma Adela Investment Company sau „organizația ADELA", al cărei nume derivă din „Atlantic community DEvelopment group for Latin America", un consorțiu de bancheri care să sprijine dezvoltarea unui capitalism pro-NATO în America Latină, grup în care se afla şi CIA-ul prin USAID. Aurelio Peccei a fost solicitat să țină discursul cheie, în spaniolă, al primei întâlniri a grupului, din 1964, de unde au plecat „seria de coincidențe ce au condus la crearea Clubului de la Roma" în 1968. Între 1963-1974, italianul Aurelio Peccei a şi condus grupul ADELA, ce a creat peste o mie de companii pro-occidentale în America Latină. Apoi a creat şi condus Clubul de la Roma. Fiind mason, Peccei a activat în timpul celui de Al Doilea Război Mondial în Rezistența finanțată de englezi şi de americani, iar după război ajungea „numărul doi" în trustul industrial Fiat, ca şi în conducerea companiei italiene Alitalia, vicepreşedinte internațional al companiei Olivetti şi apoi preşedintele unei mari firme de gestiune financiară din Roma, Italconsult. Bun cunoscător al istoriei societăților secrete, A. Peccei îi spusese odată „amicului său", secretarul de stat american Alexander Haig, că se consideră o reîncarnare a lui Adam Weishaupt, creatorul Ordinului Illuminatilor bavarezi.

Peccei a fost ales şi însărcinat pentru misiunea de a crea un club think-tank „de stânga" (aparentă) în Europa, de către o serie de personalităţi din SUA, dar în prealabil a trebuit să absolve cursurile *Tavistock Institute* (considerat „mama institutelor de spălat creierul" în lume), pregătirea fiindu-i desăvârşită la cartierul general al NATO, de unde Peccei a selecţionat o serie de „oameni de primă mână"[1].

Mai ales oamenii din administraţia americană în Italia asigurau interconexiunea dintre propaganda Due şi Clube of Rome, unul important dintre aceştia fiind Richard N. Gardner, ambasadorul SUA în Italia în perioada 1977-1981, iar celălalt Zbigniew Brzezinski, în afară de agenţii CIA implicaţi în blocarea comunismului italian şi global.

Richard Gardner, trimis în Italia de administraţia Carter, fiind şi membru al mai multor organizaţii globaliste americane (super think-tank-uri), a fost introdus la Roberto Calvi, „bancherul" lojei masonice P2, „de către un lider executiv al Inter-Alpha, prin bunăvoinţa lui Aurelio Peccei", şeful european al acestui cartel bancar şi al Clubului de la Roma, ca om de nădejde al ocultei atlantiste[2]. Richard N. Gardner îl avea ca şef la Casa Albă, exact în perioada în care era ambasador în Italia (1977-1981) pe Zbigniew Brzezinski, consilierul în Securitate Naţională al preşedintelui Jimmy Carter.

Polonezul american Zbigniew Brzezinski a fost unul din stâlpii ideologici ai noii ordini mondiale în secolul 20. În anii '70 - '80, îl puteam afla pe Brzezinski şi ca membru discret în consiliul director al Club of Rome, al lui Peccei, dar şi în conducerea Council on Foreign Relations, în Grupul Bilderberg şi, mai apoi, în Comisia Trilaterală. De fapt, înfiinţarea Comisiei Trilaterale - cel mai puternic braţ al „guvernului global" - fondată în 1973 tot de către Rockefelleri, a avut ca pretins declic motivaţional apariţia lucrării comandate de către Clubul de la Roma lui Zbigniew Brzezinski, numită *Between Two Ages: America's Role in the Technotronic Era*, care pleda pentru necesitatea unui „nou sistem", a unei „Noi Ordini Mondiale".

[………………..]

Iar dacă Brzezinski era un partener al lui Aurelio Peccei (Clube of Rome) şi şeful diplomatic al lui Gardner, mandatul de ambasador în Italia al acestuia din urmă a reprezentat şi un tur de forţă al politicii externe a

[1] detalii în capitolul *Clubul de la Roma, Le Cercle, Comisia Trilaterală şi Rezervele României* din lucrarea noastră *Armaghedonul Templului lui Solomon*.

[2] Vivian Zoakos, *The trail of Italy's P-2 scandal leads to Club of Rome global banking networks*, în *Executive Intelligence Review*, 1981 (*op.citat.*).

SUA regimului Carter, precum răpirea şi asasinarea marcantului politician creştin democrat italian Aldo Moro în 1978, considerat artizanul „compromisului istoric" cu Partidul Comunist, care ar fi dus Italia la stabilitate[1].

[………………..]

Alături de CIA şi de alte structuri oligarhice americane implicate în violentele evenimente din Italia anilor '70-'80, a fost implicat şi ambasadorul SUA de atunci, RichardN. Gardner, căsătorit cu o membră a familiei evreieşti venețiene Luzzatto. Acelaşi an, 1978, este şi anul în care a murit misterios şi şeful bisericii catolice, Papa Ioan Paul I-ul, după numai 33 de zile de pontificat şi după ce începuse să deranjeze interesele lojei Propaganda Due, cu care Gardner se afla, însă, în cele mai bune relații.

Papa Ioan Paul I (Albino Luciani, născut în 1912 ca fiu al unui militant socialist), declarase din primele zile când a ajuns pontif că anumite lucruri din Vatican trebuie schimbate, referindu-se textual la afacerile murdare din preajma Băncii Vaticanului şi la oamenii care le administrează: „Nu avem nici un fel de bunuri temporale de oferit, nici un fel de interese economice de discutat", cele mai controversate afaceri şi suspecte fiind atunci cele ale Băncii Vaticanului („The Institute for the Works of Religion") prin banca sa Ambrosiano din Milano, prin care (conform mai multor indicii şi cercetări) CIA-ul american împreună cu unii prelați catolici au finanțat atât mişcarea sindicală anti-comunistă Solidaritatea din Polonia, cât şi rebelii „contras" din Nicaragua, unde SUA voia să dărâme regimul socialist „sandinist".

Iar aceste operațiuni ale CIA erau efectuate, conform celor descoperite mai târziu (în numai câțiva ani), împreună cu Loja Propaganda Due, ai cărei oameni fuseseră plasați în fruntea Băncii Ambrosiano. Alte afaceri necurate, pe care noul papă le cunoştea şi le combătea, se desfăşuraseră prin altă bancă a Vaticanului, Banca Cattolica del Veneto.

[………………..]

Colaborarea dintre serviciile secrete americane şi mafia italiano-americană începuse cu evreul Meyer Lansky (Meier Suchowlański), prin-

[1] preşedinte al Partidului Democrația Creştină, în timpul anilor '70 Aldo Moro a fost cel mai important lider italian interesat, în mod particular, de aşa-zisul „Compromis istoric" al lui Enrico Berlinguer, liderul Partidului Comunist Italian, care propusese o solidaritate politică inovativă între comunişti, socialişti şi catolici, într-un moment de profundă criză economică, socială şi politică în Italia, prin crearea unui guvern de „solidaritate națională". Moro a fost răpit când se îndrepta către Parlament pentru a înființa acest guvern.

cipalul colaborator al familiei Gambino în jocurile de noroc. În timpul războiului, Lansky a atacat criminal comunităţile germane „naziste" din New York şi a colaborat cu Office of Naval Intelligence pentru a face ca mafia siciliană să asigure protecţia navelor militare americane în porturi. Colaborarea s-a extins şi cu OSS pentru a ajuta până în Sicilia armata americană împotriva celor italiană şi germană. Postbelic, familia Gambino s-a implicat împreună cu CIA în traficul de droguri din Vietnam, prin mafiotul Sam Giancana, boss-ul criminal din Chicago, asigurând totodată asasinatele de care avea nevoie CIA şi împărţind banii din traficul de droguri cu CIA-ul şi Mossadul, serviciul secret israelian, prin agentul evreu Michael Harari.

*

[.................]

Când papa Ioan al XXIII-lea a fost ales suveran pontif în 1958, CIA-ul a încasat o lovitură, acesta uluind până şi serviciul civil al Vaticanului (Curia), cu declaraţia că „cruciada împotriva comunismului" este o greşeală şi cu ordinul dat episcopilor italieni de a deveni „neutri din punct de vedere politic". „CIA înnebunise când Papa Ioan a ordonat ca accesul agenţilor CIA în Vatican să fie îngrădit. Panica Agenţiei CIA a sporit când a aflat că papa a demarat un Ostpolitik (reorientare a politicii externe către Est), începând un dialog atent cu liderul sovietic Nikita Hruşciov".

După părerea şefului filialei CIA la Roma, Vaticanul nu mai era în totalitate devotat sistemului american: „Sfântul Scaun ne este ostil, iar de acum înainte, activităţile sale trebuie privite în această lumină". Analiştii CIA de la Washington pregătiseră declaraţii exhaustive cu titluri grandioase, precum „Legăturile dintre Vatican şi comunism", când, la sfârşitul primăverii lui 1963, biroul CIA de la Roma raporta că Sfântul Scaun urma să stabilească relaţii diplomatice complete cu Rusia sovietică. Directorul CIA, John McCone a zburat atunci la Roma şi a stabilit aproape cu forţa o întrevedere cu papa Ioan XXIII, spunând că venise în Italia la insistenţele primului preşedinte american de religie catolică, John F. Kennedy. Papa i-a explicat lui McCone că Biserica pe care el o conducea avea o datorie urgentă: să pună capăt cruntei sărăcii şi negării dreptului omului, să termine cu locuinţele sărăcăcioase şi cu mahalalele, să pună capăt rasismului şi opresiunii politice. Şi că avea să discute cu oricine avea să-l ajute să facă asta, inclusiv cu sovieticii. înfrânt, McCone se reîntoarse la Washington convins că Papa Ioan „era mai aplecat către comunism decât oricare dintre predecesorii săi".

Moartea aşteptată a Papei Ioan XXIII - căci i se declanşase un cancer galopant - a fost întâmpinată cu uşurare de către McCone şi de administraţia SUA, iar când prelatul Montini de la Milano a devenit Paul al VI-lea la finalul anului 1963, Washington-ul s-a relaxat, căci acesta era deja recrutat de CIA. Două zile după ungerea sa, noul papă l-a primit pe preşedintele Kennedy în audienţă privată. Afară, McCone se plimba prin grădinile Vaticanului ca un proprietar revenit acasă după o absenţă îndelungată. CIA-ul colaborase cu papa Montini (papa Paul al VI-lea) încă din 1960, când acesta era cardinal milanez şi a dat serviciului secret american numele „preoţilor nord-americani despre care Vaticanul considera că au simpatii comuniste. Războiul rece era la apogeu, paranoia umbla liberă pe străzile Washingtonului, iar FBI-ul îi vâna pe aceşti preoţi catolici, aşa că mulţi părăsiseră ţara, îndreptându-se spre America Centrală şi de Sud... Şefii filialelor CIA erau priviţi atunci de Vatican ca fiind mai importanţi decât ambasadorii SUA în Italia."

În anii '70, Mossad-ul evreiesc, condus de Zvi Zamir, avea şi el o agentură la Vatican, care „spera că Mossad-ul va înlocui CIA în flirtul de lungă durată dintre Vatican şi lumea spionajului... agentul katsa al Mossad încercase şi nu reuşise să recruteze nici un preot informator [în 1973]... Nu a reuşit decât să urmărească invidios vizitele de vineri seara pe care şeful CIA le făcea Papei"[1].

*

[………………]

*

După moartea (asasinarea) papei Ioan Paul I-ul, ajunge papă polonezul Karol Wojtyla, care, numit ca papă Ioan Paul al II-lea, îşi uneşte eforturile cu CIA împotriva comunismului, mai ales în Polonia, ceea ce făcea şi Propaganda Due. După 445 de ani, cardinalii de la Vatican au ales, în persoana lui Karol Wojtyla, un papă care nu era italian. Mai mult, provenea dintr-o ţară est-europeană care a cunoscut profunde transformări în regimul social şi politic sub conducerea partidului comunist, aflat în opoziţie cu Biserica şi cu Occidentul. Alegerea era evident şi ea una politică. Biserica catolică adresa astfel un mesaj privind interesul ei faţă de popoarelor est-europene aflate în comunism. Arhivele sovietice, desecretizate mai târziu, arată că spionii din KGB erau convinşi că Ioan Paul I fusese asasinat de CIA pentru a-i face loc polonezului Wojtyla.

[1] Gordon Thomas, *Gideon's Spies: The Secret History of the Mossad*, 1999.

Doi veterani ai presei de investigaţii, unul american şi unul italian, Carl Bernstein şi Marco Politi, au relevat că sindicatul polonez Solidaritatea a fost copios susţinut financiar şi propagandistic de CIA, prin intermediul papei Ioan Paul al II-lea, folosit ca agent de influenţă. Noul papă s-a întâlnit şi cu preşedintele SUA Ronald Reagan, „conspirând" împreună, zic jurnaliştii, pentru a grăbi colapsul comunismului sovietic. Au fost descoperite şi dovezi privind faptul că CIA a împărtăşit cu papa Ioan Paul al doilea şi informaţii militare[1].

Cavalerii de Malta între Vatican, CIA şi grupul Inter-Alpha

Papa polonez Ioan Paul al II-lea a fost totodată cel care, reactivând implicarea Vaticanului în problemele majore şi dure ale politicii globale, a folosit în acest scop şi reţeaua ordinelor catolice, preponderent ordinul Cavalerilor de Malta, ca atunci când s-a implicat alături de SUA în distrugerea imperiului sovietic. Şi George H.W Bush (Bush tatăl), preşedintele SUA care a pus în decembrie 1989, la Malta, lumea la cale împreună cu liderul Uniunii Sovietice Mihail Gorbaciov, ca şi David Rockefeller, magnatul plutocrat care venise în acelaşi an, în ianuarie, la Moscova, împreună cu Kissinger, în acelaşi scop, pentru a-l pregăti şi instrui pe liderul sovietic, sunt amândoi membri ai ordinului cavalerilor de Malta[2].

Au putut fi regăsiţi peste tot, dar mai ales în super think-tank-ul american Council on Foreign Relations (CFR), în CIA, FBI, NATO, Bilderberg, Comisia Trilaterală. Aproape toţi Cavalerii de Malta occidentali deţin funcţii politice care le conferă imunitate diplomatică, sustrăgându-se astfel, adesea, oricăror cercetări. Allen Dulles şi Bill Donovan, primii directori ai CIA, „taţii" acestui serviciu de informaţii, erau cavaleri de Malta. La fel ar sta lucrurile şi cu urmaşii lor: Wiliam Casey, directorul CIA în timpul guvernării Reagan şi John Mc Cone, directorul din timpul guvernării Kennedy. Apoi mulţi membrii notabili din armata SUA sunt cavaleri de Malta: Alexander Haig, secretar de stat în timpul preşedintelui Ronald Reagan şi şef al personalului de la Casa Albă în timpul guvernărilor Nixon şi Ford

[1] Carl Bernstein şi Marco Politi, *His Holiness Pope John Paul II and the Hidden History of Our Time* (Sanctitatea Sa Ioan Paul al II-lea şi istoria secretă a timpurilor noastre), Thorndike Press, 1997.

[2] Pe larg în studiul nostru *KGB / GRU şi războiul psihologic - De la Dmitri Fonareff la agentura sovietică din Armată şi ofiţerul Emil Străinu, via rolul global al Cavalerilor de Malta (SMOM)* în lucrarea *Ofensiva Iudaismului asupra României.*

(acelaşi Al. Haig, prietenul lui Aurelio Peccei, şeful Clubului de la Roma); William Westmoreland, general american care a comandat operaţiunile militare în războiul din Vietnam; Charles A. Willoughby, general în armata SUA şi şeful spionajului în timpul războiului din Coreea etc. Mai este cunoscut ca fiind cavaler de Malta şi Tony Blair, fostul premier al Marii Britanii.

Dar, conform unor mai vechi rapoarte ale serviciilor secrete italiene, Alexander Haig era implicat în mai multe operaţiuni oculte şi împreună cu Licio Gelli, fiind amândoi Cavaleri de Malta[1]. În acelaşi timp, cum vom vedea mai jos, şi Haig şi Kissinger, stâlpi ai noii ordini mondiale, au fost creaţi politic de către ofiţerul de spionaj militar Fritz Kraemer, care a fost timp de 30 de ani şi membru al diviziei strategiilor militare ale SUA (Pentagon Plans Division). Totodată, acest Kraemer a recunoscut către un reporter de presă că reţeaua sa de spionaj acţiona în anii '80 în Europa occidentală prin reţeaua băncii BHF, care este, de fapt, Frankfurter Bank, creată de familia Rothschild din 1854, şi care, în 1970 a pus bazele grupului bancar global Inter-Alpha.[2]

*

„Ambasadorii" clanului Luzzatto

Iar CIA acţiona în Italia, la nivel înalt, şi prin uşile pe care i le deschidea, la nevoie, ambasadorul american.

Şi ambasadorul american, Richard Gardner, despre care publicaţia americană *Executive Intelligence Review* a arătat în repetate rânduri că a fost „implicat în terorismul italian şi în destabilizarea la cele mai înalte nivele", fusese „plasat în conducerea Ultrafin din New York de către Roberto Calvi, special pentru a furniza către Inter-Alpha rapoarte lunare de informaţii". Dispărută după scandalurile legate de loja Propaganda Due, Ultrafin Intercontinental Corporation fusese înfiinţată din mai 1970, pe Wall Street, ca firmă de plasamente financiare şi brokeraj, de către Inter-Alpha.

„Clubul de la Roma şi Inter-Alpha, respectiv băncile Ambrosiano, Williams & Glyn's [ramură a RBS a familiei Rothschild & comp.], BHF-Bank [fosta Frankfurter Bank, fondată de *Rothschild & Söhne* şi asociaţii acestora], Credit Commercial de France, Kredietbank, Nederlandsche Mittelstand Bank şi Privatbank au capitalizat firma lor comună joint venture, în anii '70. Firma îşi avea sediile principale la New York şi în Zurich [Ultrafin AG-Finanzgesellschaft], subsidiare formate de către Roberto Calvi ca director al Ambrosiano şi Aurelio Peccei, fondatorul Clubului de la Roma.

[1] Jim Keith, *Mind Control... Casebook on Alternative 3.*

[2] *Executive Intelligence Revue*, volumul 8, nr.27, 7 iulie 1981.

Conform unor surse apropiate de Calvi, a fost sugestia lui Peccei ca profesorul de la Columbia University, Richard Gardner, să fie angajat ca „şef al intelligence" al grupului, sub acoperirea unei poziţii în conducerea birourilor newyorkeze ale Ultrafin. Gardner, a cărui soţie, Daniele Luzzatto, se trage dintr-una dintre cele mai vechi (şi cele mai de temut) familii din Veneţia, a plecat apoi din acest post pentru a deveni ambasadorul SUA în Italia, în timpul administraţiei Carter.

La data angajării lui Gardner la Ultrafin el era conducătorul strategiei economice a Comisiei Trilaterale fondate de Rockefeller şi, totodată, partener în firma de avocatură Coudert din New York. Conexiunile lui cu şeful Fiat, Gianni Agnelli, membru în «Trilateral Commission» şi membru al consiliului director al băncii Chase Manhattan, sunt responsabile pentru misiunea primită de la Calvi, declara un oficial de la banca Ambrosiano care pretindea să fi asigurat interconectarea între bancherul milanez şi Agnelli. Din poziţia de la Ultrafin, Richard Gardner a pregătit rapoarte lunare «cu privire la situaţia politică mondială şi impactul acesteia asupra InterAlpha», au explicat surse de la banca Ambrosiano.

Este foarte semnificativ şi elocvent faptul că unul din cei mai mari acţionari şi şefi de la Fiat [pentru care lucra Aurelio Peccei], Carlo Bonomi[1], care era şi el membru al Comisiei Trilaterale, mai târziu a fost arestat, în aceeaşi zi [21 mai 1981], cu Roberto Calvi, în aceeaşi cauză de transferuri frauduloase de sume uriaşe de bani, spre destinaţii obscure. Atunci a fost arestat şi Mario Valeri di Manera, şeful Asociaţiei Industriaşilor Veneţieni şi fost şef al Camerei de Comerţ Veneţiene, care era, totodată, şi partener de afaceri cu Calvi într-o subsidiară a băncii Ambrosiano, Banca Cattolica di Venezia [care aparţinuse Vaticanului, dar a fost preluată în mod dubios de către Roberto Calvi / Propaganda Due.

Mario Valeri di Manera este o figură dominantă în supravieţuitoarea oligarhie veneţiană «nobilă», fiind poreclit drept «ultimul doge al Veneţiei». Este partener de afaceri şi intim al rudelor lui Richard Gardner, familia Luzzatto. Totodată are legături cu clanul Loredano, care a oferit conducători şi diplomaţi timp de o mie de ani vechii Republici veneţiene."[2]

[1] *7 Arrested in Italy on Lire Outflow*, în *The New York Times* (21.05.1981)

[2] *A map of the financial powers that control P-2 operations*, in *Executive Intelligence Revue*, volumul 8, nr.27, 7 iulie 1981.

Specialiştii în „intelligence" consideră grupul Inter-Alfa creaţie a vechilor familii bancare, precum Rothschild şi bancherii veneţieni, prin care aceştia s-au unit la nivel european, odată cu creşterea embrionară a Uniunii Europene. De aceea, băncile de aici, deşi private, reprezintă câte o ţară occidentală europeană. Grupul bancar a vrut să îşi extindă puterea şi în SUA, într-o fraternitate pentru o stăpânire globală a afacerilor, de aceea a şi colaborat cu serviciile secrete americane sau cu familia Rockefeller, precum în grupul ADELA.

Prin bancherii veneţieni se înţelege atât cei italieni cât şi cei evrei, aflaţi în subordinea „nobilimii negre" sau chiar membrii ai acestor familii oligarhice ale Veneţiei şi Genovei, care şi-au construit puterea pe privilegiile (monopolurile) comerciale ce le-au deţinut din secolul al XII-lea. Prima dintre cele trei cruciade, 1063-1123, a instaurat puterea nobilimii negre veneţiene şi a consolidat puterea clasei dominante bogate. Aristocraţia nobilimii negre a obţinut controlul total asupra Veneţiei în 1171, prin numirea Dogelui Veneţiei de către Marele Consiliu, format din membri ai aristocraţiei comerciale. Numele de nobilime neagră îi vine de la metodele murdare, întunecate pe care le-a folosit pentru a propăşi: asasinatele secrete, uciderea, ameninţarea, şantajul, falimentarea cetăţenilor şi al companiilor concurente, răpirea, violul etc. Mafia îi este ori subordonată, ori îi imită metodele. La sfârşitul anilor 1500, Serenissima Repubblica Veneta (Veneţia), era o putere majoră a lumii, deşi se ridicase din secolul VII prin comerţ, afaceri negustoreşti sau băneşti, preferând intrigile diplomatice implicării directe în războaie. Însuşi sistemul bancar modern şi-ar fi avut originea chiar aici, în Italia, la Veneţia împletindu-se cămătăria evreiască cu afacerile nobilimii mercantile. Unii cercetători afirmă că, demarând de când Veneţia a fost, aproape un mileniu, cea mai mare putere navală europeană, puterea şi influenţa nobilimii negre veneţiene se întinde şi azi, secretă, mult dincolo de graniţele sale, în fiecare colţ al lumii[1].

✡

Dar ambasadorul SUA în Italia Richard N. Gardner, afiliatul familiei evreieşti veneţiene Luzzatto, a fost membru şi în bordul de consilieri al marii

[1] John Coleman, *Black Nobility Unmasked World-wide (Nobilimea Neagră Demascată în Întreaga Lume)*, 1985.

bănci spaniole Santander, la rândul ei o membră importantă a grupului bancar Inter-Alpha, grup ce este legat atât de George Soros, prin banca Societe Generale (cu care Soros a făcut manevre penale şi a fost inculpat în Franța), cât şi cu familia Rothschild, prin Royal Bank of Scotland (RBS), a doua mare bancă din Marea Britanie, aflată sub controlul ramurii britanice a Rothschildzilor.

Grupul Inter-Alpha este văzut şi ca o construcție bancară comună a Uniunii Europene (chiar încă dinainte ca aceasta să existe oficial) sau ca o unire modernă a vechii oligarhii cămătăreşti a Europei, în fruntea căreia s-a aflat adesea familia Rothschild. Ea este văzută ca bază a „Sistemului monetar imperial, mijlocit printr-un sistem de bănci centrale, bănci private, piețe financiare şi carteluri globale, constituite ca putere conducătoare a planetei“[1]. Conform economistului John Hoefle, Inter-Alpha nu este o prietenă reală a Statelor Unite ale Americii, căreia vrea să îi înfrângă şi controleze economia, dar cu structurile căreia s-a aliat, mai ales cu şefii americani ai NATO şi cu familia Rockefekller, pentru construcția noii ordini mondiale a neo-sistemului imperial.

Privind esența acestui grup bancar, politicianul american Lyndon LaRouche spune că „ceea ce nu s-a schimbat semnificativ odată cu trecerea [economiei occidentale] de la Marea Mediterană la Atlantic, a fost rolul esențial dobândit de Veneția. Veneția, odată stabilită ca putere, a rămas centrul organizării puterii monetare, în timp ce coaja exterioară a puterii monetariste, interesul maritim anglo-olandez, a devenit capitala politică şi militară a Imperiului. Veneția nu a renunțat niciodată la acest rol; pur şi simplu a transferat o parte din funcțiile sale în ramura nou constituită din Londra, toate ca parte a adaptării la trecerea de la Marea Mediterană la câmpul atlantic de acțiune principală.“[2]

Grupul bancar Inter-Alpha a apărut atunci când, în 1971, preşedintele american Nixon a renunțat la susținerea dolarului de către rezerva de aur, fiind învinsă de faptul că a tipărit dolari în neştire, pentru a-şi acoperi cheltuielile (SUA s-a trezit în imposibilitate când Marea Britanie, „cel mai fidel aliat al Americii“, a cerut schimbarea în aur a 3 miliarde de dolari din Trezorerie sa, la începutul lunii august 1971).

[1] John Hoefle, *The Inter-Alpha Group - Nation-Killers for Imperial Genocide*, în *Executive Intelligence Review* din 17 septembrie 2010.

[2] *The Economic Past Is Now Behind Us! Money or Credit?*, *EIR* sept 2010.

„Grupul Inter-Alpha a fost fondat ca un mecanism pentru a profita de această vulnerabilitate a monedei americane - spune în continuare economistul John Hoefle -, luând naştere din şase bănci europene relativ mici, care reprezintă averea familiei - sau *fondi* - a sistemului veneţian. Fiecare dintre aceste bănci dispune de arme bancare private, banca privată fiind un termen pentru băncile care se specializează în manipularea banilor pentru cei bogaţi. Fiecare dintre cei şase membri ai săi a fost ales pentru a reprezenta o bancă dintr-una dintre principalele naţiuni ale Comunităţii Economice Europene: Kredietbank, din Belgia; Nederlandsche Middenstandsbank din Olanda; Credit Commercial din Franţa; Ambrosiano din Italia; Williams & Glyn (o unitate a Royal Bank of Scotland) din Anglia / Marea Britanie; BHF Bank din Germania, iar în 1972 a fost adăugată a şaptea bancă, Privatbanken din Danemarca... Grupul şi băncile sale membre s-au dedicat restabilirii guvernării imperiale.

Operaţiunea a fost condusă de Jacob Rothschild, iniţial de la N.M. Rothschild din Londra. Reţeaua bancară Rothschild, încă de la începuturile sale din Frankfurt, la sfârşitul anilor 1700, a fost o operaţiune veneţiană. Unul dintre primii săi sponsori a fost familia regală Thurn und Taxis, din Bavaria, controlorii spionajului veneţian şi una dintre familiile conducătoare ale Imperiului Austriac al Habsburgilor. Această legătură veneţiană este adevărata sursă a fabuloasei reţele de informatori şi spionaj a Rothschildzilor, precum şi sursa puterii financiare a familiei. Rothschildzii sunt, de asemenea, foarte apropiaţi de Coroana Britanică, *primus inter pares* al familiilor regale din Europa şi o putere considerabilă în cadrul Imperiului. Jacob Rothschild, de exemplu, gestionează fondurile prinţului Charles, împreună cu celelalte infracţiuni ale acestuia."

Băncile din grup s-au mai schimbat sau s-a mai mărit numărul lor, ajungând la 11, dar niciodată nu au provenit două din acelaşi stat european occidental. Când a ieşit fondatoarea olandeză, a intrat ING Bank.

Şi fondatoarele BHF Bank, din Germania, Royal Bank of Scotland, a doua bancă din Anglia, sau ING Bank, din Olanda, toate sunt legate prin controlul asupra lor de către familia evreiască Rothschild. Acest fapt a întărit ideea că „Inter-Alfa este o creaţie a vechilor familii bancare, în frunte cu Rothschild şi bancherii veneţieni".

Banca BHF este urmaşa directă, din 1970, a Frankfurter Bank, banca creată de Mayer Carl von Rothschild (conducătorul firmei germane

Înaintea acestui pretins profet-mesia, familia îl dăduse pe Simone (Simcha) Luzzatto (1583-1663), „proeminentul" rabin al ghetoului evreiesc din Veneţia, care a reuşit să convingă dogii veneţieni de utilitatea evreilor în societate, într-o vreme în care erau expulzaţi din restul Italiei, ca răufăcători sau paraziţi. În scop propagandistic, rabinul Luzzatto publicase şi o carte în italiană, *Discurs privind condiţia evreilor, în particular a celor care trăiesc în târgul oraşului Veneţia*, iar în altă carte le permitea evreilor să circule cu gondolele şi în zilele de sabat. În realitate, el a realizat puternicul parteneriat între nobilimea neagră veneţiană şi negustoria şi cămătăria evreieşti, garantând cu fidelitatea şi plătirea unor taxe „speciale" stabilite de dogi[1]. Puterea reală a evreilor veneţieni din epocă este reflectată de către marele William Shakespeare, care în anul 1596 a scris piesa *Neguţătorul din Veneţia*, inspirată din legende italiene şi având-l ca personaj central pe cămătarul evreu Shylock, care, din ură, vrea, cu ajutorul legii veneţiene, să îşi execute un rival luându-i carnea de pe el, în loc de bani.

*

Azi, afacerile clanului Luzzatto în SUA nu sunt dintre cele mai vizibile, dar sunt din cele mai profitabile. Două dintre afacerile de succes sunt *The Luzzatto Company* şi *Friedman, Luzzatto & Co*. Prima, *The Luzzatto Company*, se ocupă de la nivel uriaş de afaceri imobiliare, incluzând achiziţii, construcţii coordonarea investiţiilor şi finanţări, dar mai ales de administrarea clădirilor unor mari companii sau instituţii de stat din SUA, precum FedEx, National Public Radio (1000 de staţii), Red Bull, Yahoo, The Honest Company (supermarketurile actriţei Jessica Alba) şi „alţi giganţi industriali". În California deţine practic monopolul de „office operators". Patronul asociat al companiei, Asher Luzzatto, mai deţine şi lanţul Hyperslow, de cafenele şi săli de meditaţie yoghină. *Friedman, Luzzatto & Co* este o firmă broker ce operează la nivelul întregii SUA, specializată în confecţionarea de titluri de valoare (obligaţiuni, acţiuni) pentru emitenţii guvernamentali şi locali (municipali), adică sunt nişte cămătari moderni care îndatorează statul american.

*

[1] Rabinul Simone Luzzatto afirma că evreii îndeplinesc în republica veneţiană sarcini care ar altminteri ar fi preluate de alţi comercianţi străini, ceea ce nu ar fi bine, deoarece evreii sunt mai dispuşi să îşi asume riscuri decât creştinii, şi, spre deosebire de alţi comercianţi străini, nu au un loc unde să plece, luându-şi şi capitalurile cu ei, cum ar face alţi străini. Mai mult, afirma rabinul, evreii sunt ascultătorii şi supuşi, acceptând taxe speciale fără plângere.

Să nu uităm, deci, că ambasadorul SUA în Italia anilor marilor scandaluri legate asasinate şi activitatea Propaganda Due, Richard Gardner, era căsătorit cu o membră a familiei Luzzatto. O altă binecunoscută membră a acestei familii este Tamera Stanton Luzzatto, văduva lui Francis Almeida Luzzatto, fratele soției lui Gardner. Această Tamera Luzzatto, după ce a fost şefa staff-ului senatorului John D. Rockefeller IV în perioada 1985-2001, a devenit şefa staff-ului senatoarei Hillary Clinton, prietena ei de o viață, în timp ce Geroge Soros finanța politic familia Clinton.

Trambulina familiei în America a fost Francis Almeida Luzzatto, care a intrat în politica Partidului Democrat şi a devenit „senior officer“ la Centrul pentru Democrație şi Guvernanță al United States Agency for International Development (USAID-ul binecunoscut ca acoperire în lume pentru spionii de la CIA).

El, Francis Almeida Luzzatto, tânăr fiind, emigrase în SUA, în New Jersey, împreună cu familia sa, în 1939, din Italia. După război avea să se mute la New York şi, deşi absolvent de Arte, înainte de ajunge şef la USAID, este numit în board-ul Friends of VISTA, VISTA şi agenția guvernamentală ACTION, sub umbrela căreia prima acționa ca promotoare a voluntariatului şi a „societății civile“ americane, fiind văzute mai târziu de preşedintele republican Reagan ca mâncătoare de bani guvernamentali şi ca „o casă pentru revoluționarii sociali“, deşi predecesorul său, democratul Jimmy Carter, aprecia „community organizing“ de la VISTA şi ACTION.

Oricum, Francis Almeida Luzzatto era „involved in high levels of government“, implicat la nivelele înalte ale guvernării, în SUA, şi, atunci când Carter ajunge preşedinte, cumnatul său Gardner este trimis ambasador în Italia, unde urma să se folosească şi de relațiile familiei Luzzatto, ca şi de ale sale (tatăl său, Samuel I. Gardner, fiind „evreu rus“ după unele surse) şi unde este implicat într-o uriaşă caracatiță politico-masonică. Există o strânsă legătură între familia Luzzatto şi familia Rockefeller, primii lipindu-se de magnații americani, şi, apoi, o altă legătură între John Davison „Jay“ Rockefeller IV şi familia Clinton, la care se adaugă şi sprijinul în echipă al lui George Soros.

John Davison Rockefeller IV, zis Jay, este unul dintre membri familiei Rockefeller implicați direct în politica americană, ca senator din partea Partidului Democrat (deşi Rockefelleri, ca orice magnați, fac de regulă politică republicană). În 1964, însă, el a devenit „voluntar împotriva sărăciei“ al AmeriCorps VISTA, unde s-a apropiat de el Francis Almei-

da Luzzatto. Astfel a şi cunoscut-o acest Luzzatto pe cea care avea să îi devină a doua soţie, pe Tamera, care începuse să lucreze pentru campaniile electorale ale lui Rockefeller.

În 1966, Jay Rockefeller este ales în camera inferioară (House of Delegates) a legislativului statului West Virginia (statul în care se mutase ca „voluntar" VISTA), dar din 1985 devine senator plin al SUA, pentru ca de la începutul lui 1992 să fie preşedintele financiar al Partidului Democrat, susţinându-l pe Bill Clinton la preşedinţia Statelor Unite ale Americii, deşi iniţial se gândise să participe el însuşi la alegeri.

Astfel se explică şi de ce a doua soţie a lui Francis Almeida Luzzatto, care lucrase şi ea, de la vârsta de 22 de ani, la ACTION Agency a guvernului SUA, tutelatoarea VISTA (unde activau Rockefeller şi Luzzatto) şi care îi fusese şefă de staff lui Rockefeller, a devenit o apropiată a familiei Clinton şi şefă de staff pentru Hillary Clinton: Jay Rockefeller îi considera pe Clintoni, ca şi George Soros, drept reprezentanţii săi. În 1995 avea să se afle chiar şi că familia prezidenţială Clinton îşi petrece vacanţele la ferma Rockefeller din Virginia, în Grand Teton National Park.

De la expirarea mandatului de ambasador în Italia, Richard Gardner a primit o misiune particulară susţinută de una din acele „Liberal CIA network foundations", respectiv de Rockefeller Brothers Fund, care l-a finanţat prin programul „United States and the World Economy" al think-tank-ului Aspen Institute, program la care Gardner a fost co-chairman în perioada 1982-1993, primind câte 150.000 de dolari anual numai de la fundaţia întemeiată de cinci fraţi Rockefeller, inclusiv de tatăl lui Jay Rockefeller IV[1].

În acest program Aspen, Gardner trebuia să adune în fiecare an un mic grup de lideri internaţionali din politică, afaceri sau din mediul academic, din SUA, Europa de Vest şi Japonia, pentru discuţii intense, secrete (off-the-record), privind controlul economiei globale, astfel încât să promoveze în lume supremaţia comercială a aliaţilor occidentali. De la un moment dat, aceste consfătuiri s-au axat pe dezvoltarea economică a Occidentului, în frunte cu SUA şi aliaţii săi, în zona Europei de Est şi a ex Uniunii Sovietice, odată cu dărâmarea regimurilor comuniste.

În septembrie 1989, Richard Gardner îl ataca pe preşedintele american George Bush în *The New York Times*, prin articolul pe care îl semna, *Bush, the U.N. and Too Many People* („Bush, Naţiunile Unite şi prea multă

[1] Rockefeller Brothers Fund, Annual Report 1990, www.rbf.org

populaţie“), pentru că nu susţine la Organizaţia Naţiunilor Unite programele de scădere a populaţiei lumii, aşa cum făcuse preşedintele Kennedy.

Gardner făcea acest gest urmare faptului că apăra şi promova principiile Clubului de la Roma, al cărui membru fondator fusese în Italia, alături de David Rockefeller, Henry Kissinger, Alexander King ş.a.[1], cele două principii fundamentale ale clubului fiind „limitele creşterii“ societăţii umane, din cauza lipsei resurselor, şi necesitatea micşorării populaţiei.

¥

În afară de Aspen Institute şi Clube of Rome, conform dosarului său de la Columbia University[2], Richard Gardner mai este membru şi al Comisiei Trilaterale şi al Council on Foreign Relations (componente de bază ale guvernanţei mondiale), dar şi în consiliile de directori al ONG-ului internaţional Freedom House (condus de CIA prin USAID şi instalat în România sub conducerea Cristinei Guseth).

Alt pretins super-ONG internaţional, supervizor al „societăţii civile“ din întreaga lume, în conducerea căruia se afla Richard Gardner este International League for Human Rights, care nu este altceva decât filiala americană a primului ONG de drepturi civile din lume, Ligue des droits de l'homme et du citoyen, înfiinţat la Paris în 1989 pentru a-l apăra pe căpitanul evreu Alfred Dreyfus, acuzat de trădare (Afacerea Dreyfus).

♣

Încă de tânăr, din 1963, când, la 34 de ani, era adjunct al secretarului de stat pentru International Organization Affairs în administraţia preşedintelui Kennedy, Richard Gardner a făcut prima declaraţie americană de condamnare a „antisemitismului sovietic“.

În cărţile pe care le-a publicat ca profesor, însă, a promovat noua ordine globală sau „Ordinea noastră internaţională economică“, precum în lucrarea sa *In Pursuit of World Order: U.S. Foreign Policy and International Organization* („În Exercitarea Ordinii Mondiale: Politica externă a SUA şi organizarea internaţională“). Unele cărţi sau studii i-au fost publicate chiar de către Council on Foreign Relations, think-tank-ul american ce se ocupă de instaurarea „noii ordini“ a unicei guvernanţe.

Richard Gardner nu a ajuns întâmplător ca, de la fondarea Clubului de la Roma, să conducă un program al „elitistului“ Aspen Institute. Legătura

[1] Club of Rome, *Initial Membership List of the Club of Rome*.

[2] COLUMBIA UNIVERSITY RECORD September 3, 1993 Vol. 19 No. 1 (http://www.columbia.edu/cu/record/archives/vol19/vol19_iss1/record191.19)

dintre aceste două virulente organizații este un cerc cu activitate aproape secretă, numit Persepolis Group şi constituit majoritar din membri ai Clubului de la Roma cu finanțarea Aspen Institute, activitatea plină a acestuia având loc în 1975-1977, când unele grupuri oculte occidentale şi-au dorit şi au acționat pentru „cambodgizarea Iranului" prin intervenții din exterior, anterioare răsturnării şahului iranian (deşi acesta era pro-american - fiind instalat de o acțiune a CIA - şi pro-occidental). Conspiratorii principali au fost Club of Rome International, Tavistock Institute şi Aspen Institute, aceştia dorind dărâmarea economică a Iranului, care devenise prea puternic şi putea să dezvolte şi o tehnologie nucleară, în apropierea Israelului.

Clubul de la Roma şi asociații săi din Persepolis Group, au implantat în Iran o rețea care să dezindustrializeze națiunea. În afara Iranului au încurajat şi susținut emigrații dizidenți împotriva şahului, în frunte cu viitorul preşedinte iranian Abolhassan Bani-Sadr (1980-1981), pentru a crea un comitet de guvernare post-şah care să împingă Iranul spre o economie arhaică (de tip „cambodgian").

„Mullahii [liderii religioşi islamici] nu au venit să domnească în Iran pe baza puterii lor, ci au fost plasați la putere de către oameni foarte răi, care au dorit să folosească înapoierea lor pentru scopurile lor. Astfel, în septembrie 1975, Institutul Aspen a organizat un simpozion la Persepolis, în Iran. Partea publică a tranzacțiilor a fost publicată ani mai târziu sub titlul *Iran: Past, Present, and Future*. În discuțiile din spatele scenei, au fost creionate, însă, planurile de inversare a programului şahului (regelui) iranian de industrializare a țării şi de transformare a Iranului dintr-o economie avansată într-un regim de epocă întunecată... Simpozionul de la Persepolis, organizat de Aspen Institute şi de Clubul de la Roma a insistat pe o singură temă: modernizarea şi industria subminează valorile «spirituale, nonmateriale» ale societății iraniene antice, iar aceste valori trebuie păstrate mai presus de orice. Au fost prezenți la simpozionul Persepolis cel puțin o duzină de membri ai Clubului de la Roma, inclusiv preşedintele său, Aurelio Peccei. Apoi Sol Linowitz de la firma de avocatură Coudert Brothers..., Robert O. Anderson şi Rarlan Cleveland, ambii oficiali ai Institutului Aspen şi asociați ai Clubului de la Roma din Statele Unite. De asemenea, au participat şi alți iluminați: Charles Yost, Catherine Bateson, Richard Gardner, Theo Sommer, Daniel Yankelovitch, John Oakes de la *New York Times*, ca şi crema specialiştilor anglo-americani în informații (intelligence) despre Iran, precum James Bill, Marvin Zonis... Începând cu anul 1975, Institutul Aspen a dezvol-

tat legături din ce în ce mai strânse cu ministerul Educației iraniene prin intermediul unor agenți bine plasați, precum Manuchehr Ganji, care i-au introdus în Iran atât pe Marvin Zonis, cât şi Institutul Aspen însuşi."[1]

◈

Din toate sursele[2] vedem că lista membrilor Grupului Persepolis (format de Clubul de la Roma şi de Aspen Institute) îi conține întotdeauna pe Aurelio Peccei, în primul rând, pe Sol Linowitz, al doilea, şi, nelipsit, pe Richard Gardner. Sol Linowitz este un avocat şi politician evreu american, care provine de la aceeaşi firmă de avocatură la care a lucrat şi Richard Gardner după ce şi-a încetat mandatul de ambasador SUA în Italia.

Sol Linowitz este un avocat şi „diplomat de carieră" din SUA, care se trage dintr-o familie de emigranți evrei polonezi şi care s-a lansat vizibil în carieră ca şi consilier al preşedintelui american Lyndon Johnson (în mandat 1963-1969), concomitent cu alăturarea în 1964 de magnatul David Rockefeller, pentru a lansa împreună organizația International Executive Service Corps, un pretins „ONG internațional" al mai multor companii americane gigant, ce ajută USAID (CIA) să penetreze diverse zone ale lumii precum Afganistan, Iran, Africa sub-sahariană, Eurasia şi America Latină, sub pretextul ajutorării dezvoltării economice a acestor zone sau state. În tot acest timp, Sol Linowitz a fost şi preşedinte la gigantul Xerox sau avocat la firma Coudert Brothers, unde a fost coleg cu ex-ambasadorul Richard Gardner, după ce acesta a revenit în SUA din Italia.

Coudert Brothers, ce a funcționat din 1853 până în 2006, avea în lume aproape 30 de sedii şi reprezenta interesele mamut ale Coca Cola, IBM, Royal Dutch/Shell (asociată cu Comisia Trilaterală şi clanul Rothschild), Ford sau Fiat (condusă de Aurelio Peccei de la Clubul de la Roma), *CBS*, *Time* sau *Washington Post*. Dar cu Richard Gardner, Sol Linowitz avea în comun şi faptul că erau amândoi pioni avansați în lume ai administrației Carter, Linowitz fiind consilierul mai multor preşedinți democrați ai SUA, până la Bill Clinton.

În ceea ce îl priveşte pe Marvin Zonis, care era asociat cu ei în Grupul Persepolis, acesta este un psihanalist cu studii politice pus în slujba CIA în

[1] Robert Dreyfuss, *Hostage to Khomeini*, New York 1980 (R. Dreyfuss este un jurnalist american de investigații şi editor la revista *The Nation*).

[2] William H. Kincade, Christoph Bertram, *Nuclear Proliferation in the 1980's* (1982) sau Mark Burdman, *How the Club of Rome planned Iran's devastation*, în *Executive Intelligence Review* (15 iulie 1980).

zona Orientului Mijlociu şi, mai ales, în Iran. A reuşit să ajungă chiar în anturajul familiei şahului iranian, de la care a obţinut mari finanţări pentru Aspen Institute, manipulându-l[1]. Dar Zonis era, totodată, un samsar al intereselor marelui capital evreiesc american. Astfel, el era (şi este) şi membru în consiliul de administraţie al CNA Financial Corporation, firmă globală de asigurări şi servicii financiare (a opta, ca dimensiune, în SUA), la rândul ei deţinută de Loews Corporation (cu afaceri de la diamante la petrol), înfiinţată de familia lui Laurence Tisch, director la televiziunea *CBS*, care este fiul unor emigranţi evrei ruşi, născut în SUA în 1923.

Profesor politolog, ca şi Richard Gardner, exact ca şi acesta, şi el promotor al aceleiaşi linii a globalizării, Marvin Zonis a scris extensiv despre globalizare, realizabilă cu ajutorul tehnologiilor digitale, prin politica externă a SUA în Orientul Mijlociu şi pe pieţele emergente (economii în dezvoltare).

✲

În 1992, Bill Clinton devenea preşedintele Americii şi îl punea pe cumnatul lui Luzzatto, pe Richard Gardner, ambasador al SUA în Spania, ridicându-l în slăvi pentru experienţa sa, pe care o dovedise ca ambasador în Italia. Cum am arătat mai sus, Gardner fusese între timp, de la terminarea mandatului de ambasador în Spania, membru şi co-preşedinte al programului de control al economiei mondiale al super-think-tank-ului Aspen Institute, club condus în mod tradiţional de familia magnaţilor evrei Lauder, dar venise alături de Clinton încă din campania electorală a acestuia, căci urma întocmai liniile directoare ale lui Jay Rockefeller, care îi şi sponsorizase programul de la Aspen Institute lui Gardner în perioada 1982-1993, iar acum, cumnata acestuia din urmă, Tamera Stanton Luzzatto, şefă a staff-ului senatorului John (Jay) D. Rockefeller IV în perioada 1985-2001, începuse deja să lucreze şi cu familia Clinton, din momentul în care Rockefeller s-a hotărât să îl susţină pe Clinton ca preşedinte al SUA, joc politic în care a intrat şi magnatul George Soros.

---

[1] Din două cărţi ale sale (*The Political Elite of Iran* şi *Majestic Failure: The Fall of the Shah*), rezultă amploarea misiunilor lui Marvin Zonis în Iran, unde a şi locuit o vreme. Din prima rezultă că a avut misiunea de a radiografia social, până în 1971, circa 3.000 de iranieni care exercită o influenţă semnificativă asupra resurselor şi valorilor Iranului, identificând cercurile din ce în ce mai apropiate din preajma şahului, iar din a doua rezultă că s-a ocupat şi cu a-i face un profil psihanalitic complet şahului, ceea ce poate indica o intenţie de manipulare.

Richard Gardner a rămas până în 1997 ambasador în Spania, dar tot timpul a fost cooptat în echipele de consilieri prezidenţiali ai administraţiilor democrate, asigurându-i şi fiului său, Anthony Luzzatto Gardner, poziţii importante în timpul administraţiei Obama.

✡

Ca şi Richard Gardner, cumnata sa, Anne Luzzatto (prima soţie a fratelui soţiei lui), este şi ea membră a elitistului think-tank Council on Foreign Relations (CFR), alături de George Soros şi alţii, dar şi alături de nepotul ei, Anthony Luzzatto Gardner (fiul lui Richard Gardner), cu care se mai întâlneşte şi în National Security Council, alt grup din Washington DC de mare influenţă. Prin Tony Luzzatto Gardner, clanul îşi continuă influenţa în structurile globale de putere.

În 29 februarie 2008, Jay Rockeffeler, prietenul familiei Luzzatto (şi, implicit, şi al lui Richard Gardner), îl susţinea într-o manifestaţie publică pe Barack Obama, ca acesta să devină preşedintele Statelor Unite, numindu-l „candidatul potrivit pentru a conduce America într-o perioadă de instabilitate acasă şi în străinătate". Obama avea să ajungă preşedinte în acelaşi an, iar acest fapt a însemnat o nouă trambulină şi pentru clanul Luzzatto.

Preşedintele Obama, având-o pe Hillary Clinton vicepreşedinte, l-a numit pe Anthony Luzzatto Gardner drept ambasador al Statelor Unite pentru Uniunea Europeană, aşa că acesta stă mai mult în Europa, unde realizează conjuncţia cu alte organizaţii globaliste, precum Collège d'Europe (sau College of Europe), al cărui membru este, un think-tank finanţat atât de Uniunea Europeană, cât şi de marile transnaţionale.

„Studenţii" College of Europe (fondat în 1949, în Belgia, de „personalităţi europene şi de părinţii fondatori ai Uniunii Europene") sunt, de obicei, selectaţi în colaborare cu ministerele afacerilor externe ale ţărilor lor. Potrivit *Times*, „Colegiul Europei este pentru elita politică europeană ceea ce este Harvard Business School în viaţa corporatistă americană: este o seră caldă în care cei mai ambiţioşi şi talentaţi realizează contacte". *The Economist* îl descrie ca fiind „o şcoală de finisare elitistă pentru aspiranţii eurocraţi", iar *Financial Times* spune despre „Colegiul de elită al Europei" din Belgia că este „o instituţie orientată spre producţia de cultură post cultură..." La rândul lui, *Global Mail* i-a descris pe cursanţi ca „lideri-în-aşteptare ai Europei".

▪

Legătura cu România a acestui grup italian care a gravitat în jurul Clubului de la Roma şi a lojei Propaganda Due (P2), şi care, iată, încă este

implicat în destinele lumii, a fost tot un evreu venețian, născut în 1940, Giancarlo Elia Valori, care intra curent la Nicolae Ceaușescu și la ministrul comunist al Învățământului, Mircea Malița, racolându-l pe acesta din urmă împreună cu Aurelio Peccei pentru Clubul de la Roma, împreună și cu alți români apropiați de-ai lui Malița, înainte de 1990.

Una din aceste persoane avea să fie activată la începutul anilor '90. Este vorba despre profesoara de matematică Ana-Maria Sandi, o apropiată a lui Mircea Malița, care, lucrând și la Banca Mondială, după 1990 devine membră a Asociației Române pentru Clubul de la Roma și se ocupă de „construcția societății civile", în 1994 fiind din plin implicată în crearea ONG-ului de largă activitate politică și de finanțare externă Societatea Academică Română (a se vedea mai departe în prezenta lucrare subcapitolul *Cu oamenii Clubului de la Roma, P2 și ai Băncii Mondiale* din cap. *Societatea Academică Română-SAR sau „România Curată" a Pippidei*).

[……………………………..]

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ - SAR
sau „România Curată" a Pippidei

Concepută de la începutul anilor '90, „societatea" este un bătrân ONG condus de Alina Mungiu-Pippidi (care se recomandă „profesor de psihologie politică", deși s-a format profesional ca psihiatră în comunism) și, o vreme, și de nelipsitul Andrei Pleșu, fiind fondată de mai mulți membri ai GDS.

Până în 2018, Alina Mungiu Pippidi apărea ca membră la nivel central a conducerii organizației lui Soros, respectiv în European Advisory Board al Open Society Foundations, cu sediul la New York.

[…………….]

În 1995, într-o sală a Universității din București are loc întâlnirea de constituire a „Societății Academice din România", SAR-ul Alinei Mungiu Pippidi. Denumirea este tendențioasă, căci este un atac mascat la adresa Academiei Române, aceasta fiind denumirea ei inițială, din secolul 19. Deși un simplu ONG, ca multe altele, această nouă „Societate Academică", prin numele ei pretențios se insinua din start, abuziv, ca un grup al elitei, cu importanță sau credibilitate publică.

Sunt prezenți toți membrii fondatori, iar covârșitoarea majoritate a lor vine dinspre Grupul pentru Dialog Social, ceea ce spune mult, căci pa-

tronii financiari ai acestora erau şi ai noii „Academii", prin orchestratoarea Sandra Pralong. Între fondatori, cei mai vizibili erau Stelian Tănase, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici, Andrei Pippidi cu Alina Mungiu-Pippidi, Zoe Petre, Sorin Ioniță (pe atunci un tânăr discipol al Alinei Mungiu,muncit intens în perioada următoare de către aceasta), Daniel Barbu, Rudolf Graf sau evreii Andrei Cornea, Vladimir Tismăneanu şi Sorin Vieru.

Cu oamenii Clubului de la Roma, P2 şi ai Băncii Mondiale

Împreună cu Sorin Vieru venise la fondarea „Societății Academice din România" în acea zi şi reprezentanta băncii mondiale, profesoara Ana Maria Sandi o matematiciană afirmată şi promovată, inclusiv de Academia Română, încă din timpul regimului comunist, regimul de atunci favorizând-o şi acordându-i preferențial permisiunea de a efectua multiple deplasări în străinătate, ca unui om de încredere, în timp ce alții nu primeau aprobări. Ana Maria Sandi, specializată în „educație şi futurologie", coordona pentru Academie, înainte de „revoluția" din 1989, lucrări ştiințifice cu autor colectiv, unul dintre aceşti autori fiind Adrian Vasilescu, viitoarea mână dreaptă, din 1990, a lui Mugur Isărescu. De fapt, ca şi Isărescu şi A. Vasilescu, şi Ana Maria Sandi este membră a Clubului de la Roma, iar „şeful" lor în România, încă din regimul Ceauşescu, a fost Mircea Malița.

Ca şi Ana Maria Sandi, care avea să fie vârful de lance al consiliului SAR (ONG-ul lor „academic") împotriva autorităților române, actanta Alinei Mungiu Pippidi, şi Mircea Malița era matematician de formație, dar şi un politician şi nomenclaturist comunist, care, mai întâi, ca activist, a reunit organizațiile studențeşti UASCR, „organizație de masă a Partidului Comunist" în slujba căreia activase Alina Mungiu-Pippidi până în 1990. Apoi, în 1970-1972, Mircea Malița devenea ministru al Învățământului şi, cu binecuvântarea Securității, din 1972 era şi primul român membru al Clubului de la Roma, printr-o relație personală cu industriaşul italian Aurelio Peccei, creatorul clubului internațional, fiind plătit de ministerul de Externe ca timp de 10 ani să se plimbe prin lume, la întrunirile clubului global, în această perioada Malița figurând fie ambasador în Elveția (1980-1982), fie în SUA (până în 1984).

Clubul de la Roma (Club of Rome) a fost fondat din anul 1968, din voința magnatului american David Rockefeller (fondator mai înainte şi al Grupului Bilderberg şi, mult mai târziu, al Comisiei Trilaterale), pe proprietatea sa particulară din Bellagio, Italia, tot clanul Rockefeller ocupându-se şi

de finanțarea clubului, care pretinde să reunească membri internaționali ai „Establishment“-ului din 25 de țări inițial, din peste 40 în prezent.

Pentru a vedea anvergura internațională care stă în spatele acestor personaje, ar trebui trecut în revistă conținutul primului capitol din prezenta lucrare: *De la Clubul de la Roma şi Loja Propaganda Due (P2), la Rockefelleri şi George Soros, mecena ai „societății civile“-prin oficiile clanului evreiesc venețian Luzzatto*.

Probabil că fără prietenia dintre marele mason italian Licio Gelli, stabilită încă de la înființarea lojei Propaganda Due (P2), în 1966, şi dictatorul român comunist Nicolae Ceauşescu, nici prietenia dintre ministrul Malița şi Aurelio Peccei nu s-ar fi înfiripat în 1972, căci relațiile italiene dintre Propaganda Due şi Clubul de la Roma au fost extrem de strânse, având chiar şi aceiaşi bancheri (a se vedea studiul *The trail of Italy's P-2 scandal leads to Club of Rome global banking networks*, în *Executive Intelligence Review*, vol.8, nr.24 din 16 iunie 1981). Şi inclusiv şefii Securității erau implicați, ca şi Direcția de Relații Externe a CC al PCR, prin şefa acesteia, evreica Ghizela Vass. Cel care îi cultiva pe aceştia pentru Propaganda Due era profesorul diplomat Giancarlo Elia Valori, care avea la dispoziție în acest scop şi banii serviciilor speciale italiene[1].

Giancarlo Elia Valori s-a dispensat de spionii români prin care ajunsese la nomenclatura comunistă, precum Ştefan Andrei (ministru de Externe), Cornel Burtică (ministru Comerțului Exterior) sau Mircea Malița de la Învățământ. Giancarlo Elia Valori a cucerit autoritățile comuniste române prin editarea operelor lui Ceauşescu în Italia. Abia în 1974, directorul editurii Partidului Comunist Italian, transmitea Securității că era descumpănit de faptul că sarcina de a scrie şi edita o carte despre Nicolae Ceauşescu fusese încredințată lui Giancarlo Elia Valori, „despre care comuniştii italieni aveau informații precise că este atât omul serviciilor secrete din peninsula, cât şi al CIA“. Cel pe care Securitatea credea că îl foloseşte ca „sursă de influență în cadrul unor acțiuni desfăşurate în Italia“, Valori, este cel care, în realitate, se folosise de Securitate ca să ajungă la vârful puterii româneşti.

Venețian născut în 1940, Giancarlo Elia Valori şi-a datorat cariera de diplomat mare finanțist şi preşedinte al mai multor mari companii italie-

---

[1] Mihai Pelin, *Culisele spionajului românesc*. D.I.E. 1955-1980, Bucureşti 1997 (doc. în arhive); interviuri cu Nicolae Pleşiță, Ştefan Andrei şi Cornel Burtică.

(şi http://www.larouchepub.com/eiw/public/1981/eirv08n24-19810616/eirv08n24-19810616_026-the_trail_of_italys_p_2_scandal.pdf).

ne relaţiilor sale masonice (membru de vârf al lojii Romagnosi din Marele Orient al Italiei şi apoi al Propaganda Due, fiind un intim al şefului acestei loji mafiote, Licio Gelli, „right-hand man to P2 Grand Master Licio Gelli", cum s-a spus despre el), fiind totodată şi un important suporter al intereselor Israelului şi predând şi la Hebrew University din Jerusalem şi la evreiasca Yeshiva University din New York (chiar şi unul din cele două prenume ale lui Valori, Elia, este de origine ebraică, fiind un derivat din Elijah).

În timp ce descuia uşile puterii de la Bucureşti, Valori era nu numai secretar general al Institutului Italian pentru Relaţii cu Străinătatea (din 1965, concomitent cu intrarea sa în loja masonică Romagnosi), dar şi un membru al virulentului serviciu secret global al marelui capital atlantist, Le Cercle (Pinay), cu care se află în strânsă legătură şi George Soros.

În acest sens, de mai sus, a se vedea lucrările lui Joel van der Reijden: *Le Cercle Pinay: Historical membership list plus sources and biographies*, în *Institute for the Study of Globalization and Covert Politics* (26 iulie 2005), ca şi *Le Cercle and The struggle For Eurasian Continent; Notorious CIA „ghost" owned „Atlantic Cercle Inc." from 1994 to 2002*, în *Institute for the Study of Globalization and Covert Politics* (20 iunie 2005).

♫

Ancheta internă din 1979 a DIE, când Securitatea a decis să îl scoată din reţeaua sa pe italianul combinator, nu a dezvăluit nici o clipă „faptul că Giancarlo Elia Valori era un membru marcant al lojei Propaganda Due, în strânse relaţii cu Licio Gelli, conducătorul ei..." (Mihai Pelin). În raporturile cu România, în afară de racolarea diverşilor nomenclaturişti, una din misiunile lui Giancarlo Elia Valori a fost obţinerea de contracte cât mai avantajoase pentru fabricile de textile şi confecţii de la Srezzo, proprietatea lui Licio Gelli, „una din bazele materiale cele mai importante ale activităţii lojei masonice Propaganda Due".

Fotografiile din arhiva Comitetului Central al PCR (Partidul Comunist Român) privind primirile făcute de dictatorul Nicolae Ceauşescu, îl înfăţişează pe Elia Valori în mai multe rânduri la Bucureşti (o dată în 1974 şi de câte două ori în 1975 şi în 1979), iar pe Aurelio Peccei o singură dată (inventar 3179 în Arhivele Naţionale), dar aceştia au vizitat România în mai multe ocazii, la nivele inferioare lui Ceauşescu, întâlnindu-se cu miniştri şi alţi demnitari comunişti sau primindu-i pe aceştia în Italia, cum l-a primit Valori şi pe Mihai Dulea, nomenclaturist al secţiei de relaţii externe a CC al PCR (cel care, în România comunistă, dirija cenzura din cultură şi din cinematografie), în 1975, într-o vacanţă de peste 15 zile, ca invitat al masonului. În

schimb, Valori făcea la Bucureşti „diverse aranjamente, care asigurau financiar organizaţia din care făcea parte", ca şi pe cele afiliate.

Când, prea târziu, s-a trezit Direcţia de Informaţii Externe (a Securităţii) să îl scoată din reţea pe Elia Valori, acesta deja făcuse propriile recrutări îşi depusese „ouăle" în România, iar ele aveau să scoată şi pui, mai ales după 1989. Chestiunea cu popularizarea personalităţii şi operei lui Nicolae Ceauşescu în străinătate fusese „o simplă perdea de fum" din partea lui, şi nici Ceauşescu sau Securitatea nu înţeleseră acest fapt. Peste mulţi-mulţi ani, prin 2010, Licio Gelli, şeful lojei P2, avea să îi spună masonului român g-ral C-tin Săvoiu că „puterea trebuie să fie exercitată din umbră pentru a fi eficientă", exact ceea ce au făcut.

Ministrul român al Învăţământului ceauşist, Mircea Maliţa, a fost şi el unul din pionii grei racolaţi de Clubul de la Roma. La rândul lui, Maliţa şi-a crescut proprii protejaţi cu aceeaşi orientare „globală" şi preocupări cu ale Clubului de la Roma. Unul a fost, de exemplu, evreul român Robert Deutsch (fiul activistei de la relaţiile externe ale PCR, Olga Deutsch, pe unde se învârtea Elia Valori), ajuns la Stanford University, în SUA, iar, cu un alt drum, un alt protejat a fost Ana Maria Sandi, ajunsă şi ea imediat după 1989 în Asociaţia Română pentru Clubul de la Roma, alături de Maliţa şi de Mugur Isărescu, dar şi în „societatea civilă" susţinută de la începutul anilor '90 de George Soros, mai ales la SAR-ul Alinei Mungiu-Pippidi.

În anii '70, sub îndrumarea lui Mircea Maliţa şi conform indicaţiilor Clubului de la Roma, la Bucureşti se constituise un „centru de viitorologie", condus mai întâi de Mihai Botez şi apoi de Ana Maria Sandi, cu activitatea cea mai intensă în perioada 1971-1977. Clubul de la Roma era îngrijorat de creşterea populaţiei, dar se afla, astfel, în contradicţie cu politica regimului lui Ceauşescu, aşa că, încet, şi centrul şi-a restrâns activitatea, deşi Ana-Maria Sandi a continuat să circule în Occident, ca prietenă a Clubului de la Roma.

„Am avut privilegiul - avea să povestească ea despre perioada comunistă - să lucrez într-un mic grup futurist condus de Mircea Matitza, la Universitatea Bucureşti, şi astfel am avut norocul să fiu invitată la un stagiu la o Universitate din SUA, unde mi-am mărit experienţa."[1]

[1] Ana Maria Sandi, *Well-being and the quality of human relationships,* în revista *Futures,* volumul 28, august-septembrie 1996, pag. 662-665.

Aşa că, imediat după răsturnarea comunismului, Ana Maria Sandi şi-a folosit experienţa şi relaţiile începând să participe la simpozioane internaţionale, este numită director de programe de restructurarea de către Banca Mondială, continuând să deţină şi funcţia de conducere de la „International Center of Methodology for Future and Development Studies" din Bucureşti (cel înfiinţat sub influenţa Clubului de la Roma în anii '70).

Ana Maria Sandi se împrieteneşte şi cu alţi activişti din zona celor sponsorizaţi direct sau indirect de către George Soros sau de către National Democratic Institute/NDI - asociat lui Soros în acţiunile sale din întreaga lume, în primul rând cu carierista de ONG-uri internaţionale Maria Şandor, ca şi cu Alina Mungiu (colaboratoare a Grupului pentru Dialog Social / GDS). Ana Maria Sandi intrase ea însăşi în componenţa bordului Fundaţiei Soros.

Astfel îi apare studiul publicat în 1992 în revista internaţională *Futures* (vol.24, nr.2): Ana Maria Sandi, *Restoring civil societies in Central and Eastern Europe* („Restaurarea societăţii civile"), ce o consacra în lumea oengistică profesionistă de afară, fiind citată şi publicată şi de Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică, la întrunirea de la Paris din acelaşi an, cu susţinerea ei că „Valorile comunitare ale oamenilor nu mai satisfac necesităţile; mai mult - zicea ea -, familia şi legăturile de clan favorizează dezvoltarea unor conexiuni ostile altor structuri, bazate pe împărtăşirea intereselor şi ideilor. În concluzie, pentru România, succesul tranziţiei spre o economie de piaţă [spre capitalism], este strâns legat de tranziţia spre o societate democratică" („societatea civilă).

Aceste idei le semnau în rapoartele lor către OCDE şi alte asemenea instituţii occidentale „opace", Ana Maria Sandi împreună cu Maria Şandor, cea care era deja înregimentată la ONG-urile internaţionale în 1990.

Cele două activiste ale „societăţii civile" de tip globalist au avut o activitate de strânsă colaborare mulţi ani, cu demarare din 1994, anul în care şi-a început activitatea, pentru 13 ani, Ana Maria Sandi, la Banca Mondială, ca specialist în educaţie („Lead Education Specialist"), pentru ca până în 2007 să fie responsabilă pentru programul de educaţie global al Băncii Mondiale. Ea nu este româncă 100%, tatăl ei, D-tru Bâşcu, fiind conceput de bunicul român cu o anume Maria Ferdinand-Suschi, supusă austriacă, dar acel bunic era totodată tatăl marelui artist George Enescu, aşa că Ana Maria Sandi a avut tot timpul scris în biografie, ca o carte de vizită şi recomandare, faptul că este „nepoata lui George Enescu"[1].

[1] După instalarea comunismului, din 1949, Dumitru Bâşcu, fratele vitreg al lui George Enescu şi, totodată, tatăl Anei Maria Sandi, a fost expert la Consig-

Din acelaşi an, 1994, îşi începea şi Maria Şandor colaborarea cu Banca Mondială, dar şi cu CIA-ul, prin USAID, implementând diverse „programe“ ale acestora în România, precum „Participarea Femeilor la Dezvoltare“ sau „Fondul Român de Dezvoltare Socială“. Maria Şandor a condus câțiva ani Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC), un ONG fondat în România de fosta şefă a Delegației Comisiei Europene, Karen Fogg, şi este membră în diverse consilii ale organizațiilor neguvernamentale (ONG) din România. (Din 2017, Maria Şandor este preşedintă şi la Fundația PACT, un pui al fundației Soros, alt PACT decât cel al beizadelei de bancher Sebastian Burduja, care şi-a propus să îl sprijine pe Klaus Iohannis să obțină un nou mandat de preşedinte în 2019, ca el să ajungă premier).

Lupta SAR de a fi Academie

Fondatorii (majoritatea de la GDS, cum am arătat cu două capitole înainte) aleg deci, în 1995, într-o sală a Universității Bucureşti, primul consiliu al Societății Academice Române, format din Ana Maria Sandi, Ioan Popa, Andrei Pleşu şi Aurora Liiceanu, iar Alina Mungiu Pippidi devenea preşedinte a consiliului.

Lipsea cea cu care şefa Alina Mungiu Pippidi pusese totul la cale, adică Sandra Pralong, mâna dreaptă a lui George Soros în această parte a lumii. Nici nu se voia cunoaşterea publică a implicării ei.

Acest grup voia să se substituie vechii Academii Române în educație. CV-ul Alinei Mungiu-Pippidi fusese relativ recent „înnobilat“ şi de căsătoria cu Andrei Pippidi, „nepotul marelui istoric Niculae Iorga“, un urmaş de fanarioți, care este nepot al lui Iorga cam în aceeaşi măsură în care şi Ana Maria Sandi este nepoata lui Enescu.

Legătura cu organizația lui Soros (dincolo de finanțarea directă) s-a făcut şi prin cooptarea în conducerea „Academiei“ a doi „members of HESP Board Soros“, a profesoarei Ana Maria Sandi (care aparținea şi Clubului de la Roma) şi a evreului Sorin Vieru, directorul editurii Paideia.

Dar abia în anul 1996, noul ONG „academic“ (SAR-ul), a fost înregistrat legal, căci Ana Maria Sandi a avut de dus o dispută cu ministerul

nația şi, din 1949 până în 1952, a fost directorul Fondului Plastic, poziții unde se puteau face banii mulți plasându-se operele de artă deținute de cei care voiau să părăsească România. În 1952 a fost arestat „politic“, dar atunci demaraseră „procesele sioniştilor“. În urma unor intervenții, a fost eliberat şi renumit în funcția de director.

Educaţiei care nu aproba oficializarea denumirii asociaţiei, argumentând că organizaţia se dedă la o subversiune a ordinii sociale şi politice.

O serie de concesii la statutul iniţial al organizaţiei, concesii făcute în disputa cu ministerul Educaţiei, au determinat SAR-ul să se îndrepte mai mult spre lupta politică, sub lozinca, la un moment dat, de „România Curată", dar nu a renunţat, mai ales până în 2001, să vrea să controleze şi domeniul educaţiei, prin manuale şi prin controlul ministerului, în perioada 1996-2000.

Şi-a atins SAR ţinta propusă de patronii americani, pe care şi i-a ales, de a se implica în influenţarea schimbării politice din anul 1996? A se vedea capitolul *Super ONG-urile străine au venit dirijate politic din SUA*.

Sforăria politică şi... naşterea „Papesei Alina"

Lupta pentru controlul politicului

Şi finanţarea acestui ONG a venit de la început de la aceeaşi „grasă vacă americană": Open Society Institute-Soros Foundation, German Marshal Fund (agenţie a SUA), Banca Mondială şi Freedom House (importantă colaboratoare a lui Soros şi a CIA). Cum a reieşit cu evidenţă, în România, ca şi la vecini, seria ONG-urilor cele mai cunoscute, sprijinite din Occident şi care joacă rolul „societăţii civile" interne, printre care şi această „Societate Academică Română", este, de fapt, profund implicată în jocurile politice, în special în perioadele electorale, văzându-se astfel că aceasta este misiunea ei real asumată, de influenţare politică sau „manipulare susţinută de patronii străini" (de finanţatori), cum au acuzat mai multe partide.

Prima implicare politică a acestor principale „ONG-uri internaţionale" din România a fost chiar anul apariţiei SAR, 1996, când urmau să aibă loc atât alegeri parlamentare, cât şi prezidenţiale.

Statele Unite ale Americii susţineau o schimbare de orientare politică majoră atunci în România, iar ONG-urile „societăţii civile" autohtone, dar de susţinere străină, s-au implicat pentru prima dată cu succes.

Principalul ziar de mare tiraj care susţinea această reorientare politică era *România Liberă*, condus de Petre Mihai Băcanu, fost dizident anticeauşist. Cotidianul fusese finanţat din primele luni ale anului 1990, imediat după „revoluţie", de către National Endowment for Democracy (NED) din SUA, cu 1,2 milioane de dolari, cea mai mare donaţie făcută de americani în domeniul presei în sud-estul Europei, ziarul primind un însemnat ajutor şi din partea Freedom House-SUA, o tipografie (Freedom House din

SUA - în frunte cu James Woolsey, ex-director CIA -, a acționat adesea împreună cu National Endowment for Democracy / NED şi cu National Democracy Institute / NDA, toate trei fiind un fel de mega-ONG-uri finanțate de statul american direct sau indirect, prin subagenții ale CIA).

Alina Mungiu Pippidi elaborează atunci o strategie, pe care a numit-o „Românii după '89", şi pe care i-o propune şefului de la *România Liberă*, Petre Mihai Băcanu, subvenționat ca şi ea de către americani.

Strategia ei era ca, cel puțin formal, pe față, anticomuniştii din opoziție să nu îşi mai manifeste deschis („radical") poziția, „date fiind valorile predominant comuniste ale electoratului", zicea ea despre români. Ea propunea de aceea nişte „Contracte" publice presei lui Băcanu şi Convenției Democratice (inima opoziției pro-occidentale de atunci), un „Contract cu România" şi „Contractul cu clasa politică", care să funcționeze ca nişte „manifeste electorale influente" şi care să îi facă pe votanți să creadă că o să le fie mai bine cu capitaliştii decât cu socialiştii. Nu se spunea nimic, însă, că, după preluarea puterii, întreprinderile şi companiile româneşti vor fi vândute pe bandă rulantă străinilor, iar minele vor fi închise.

Totodată, sub lozinca „Votează! Orice vot contează!", Societatea Academică Română a desfăşurat o campanie cu voluntari în licee ca să îi determine pe elevi să participe la vot (pentru „democrația de tip vestic", evident, simpatică tineretului român prin propaganda culturală de import marca Hollywood, chiar dacă urma să le aducă patroni capitalişti străini).

Alina Mungiu Pippidi şi tânărul ei discipol, Sorin Ioniță, scriu de grabă, pentru propagandă publică, „Programul de guvernare al Convenției Democratice din România", la solicitarea politicianului țărănist Nicolae Noica, care va deveni ministru al Lucrărilor Publice după victoria în alegeri a Convenției şi intrarea la guvernare (1996-2000).

La putere odată cu victoria Super ONG-urilor străine în 1996

Liderii ONG-urilor „civile" pretins româneşti au ajuns şi ei la putere - după cum chiar ei recunosc - în acelaşi timp cu CDR. Alina Mungiu Pippidi nu prea a avut timp să lucreze pentru „victoria" din 1996, căci chiar în acel an i s-a înființat ONG-ul, dar a venit foarte firesc la putere.

La ministerul Justiției ajunge şef un apropiat SAR-Mungiu-Pippidi, liberalul Valeriu Stoica, care aduce oamenii SAR în funcții la minister. În acelaşi timp, chiar ea, „Papesa" cum a început a fi numită, Alina Mungiu-Pippidi, a primit o funcție specială de director-realizator de emisiune la

Televiziunea Română a statului, unde se exhiba săptămânal cu contorsiuni verbale vecine cu ura patologică, învăţată de la bolnavii ei psihici.

„SAR se implică în reformarea TeleViziunii Române şi a Justiţiei - scrie ea despre acea perioadă -, [prietena] Monica Macovei e propusă procuror general, dar propunerea nu se materializează... Mai mulţi membri SAR devin membri ai cabinetului CDR (pe lângă Nicolae Noica, Ilie Şerbănescu[1], Andrei Pleşu, Daniel Dăianu). Sorin Ioniţă [aghiotantul Alinei Mungiu Pippidi la SAR atunci] şi Dragoş Aligică lansează propunerea ca învăţământul de stat să introducă o taxă universală de o sută de dolari pe an pentru a opri degradarea acestuia, propunere care nu se poate realiza pe fondul unor masive demonstraţii studenţeşti pentru burse."

Insinuându-se într-o autoritate în domeniu, în timpul acestei guvernări CDR+PD+UDMR, „Societatea Academică Română" a Papesei Alina publică „Catalogul experţilor în politici publice din România", în care sunt recunoscuţi ca experţi în bizarul domeniu, o noţiune nouă, menită să impresioneze, oamenii ONG-urilor creditate de sponsorii străini.

După masive „privatizări" realizate de Fondul Proprietăţii de Stat, instituţie dublu subordonată în perioada 1996-2000, atât guvernului CDR cât şi preşedinţiei (lui Emil Constantinescu), privatizări ce au însemnat înstrăinarea pe mai nimic a unei importante părţi a economiei României, votanţii autohtoni erau cumplit de dezamăgiţi, fapt ce s-a văzut prin aceea că principalul partid folosit de manipulatorii străini în scopurile sale, Partidul Naţional Ţărănesc - CD, nu a mai intrat în Parlament la alegerile din 2000.

Era, în schimb, pe val, cel mai radical partid naţionalist de atunci, din Parlament, Partidul România Mare, ca şi liderul său, Corneliu Vadim Tudor, care, astfel, putea să ajungă viitorul preşedinte al României.

Aşa că, „la propunerea Alinei Mungiu Pippidi - scrie chiar ea lăudându-se pe site-ul propriului ONG -, Claudiu Crăciun de la SNSPA şi alţi foşti studenţi ai Alinei Mungiu Pippidi de la Universitatea Bucureşti (Silvia Marton) fac o demonstraţie [marş cu sute de oameni prin centrul Bucureştiului - n.ed.] contra lui Vadim Tudor şi a extremismului politic. Se alătură Sorin Vieru, Mihai Şora, H.R. Patapievici şi mulţi alţii. Demonstraţia apare pe [televiziunile] ADR, CNN, Euronews, ZDF, A2".

[1] Economistul Ilie Şerbănescu se afirmase la ProTv şi a fost numit în guvernul CDR ca ministru al Reformei, fără obiect al muncii real, fiind ţinut în vitrină de formă, în timp ce alţii (la Fondul Proprietăţii de Stat) vindeau ţara felii-felii. Mai târziu, Ilie Şerbănescu a spus ce a păţit România: a fost colonizată de străini!

Corneliu-Vadim Tudor a intrat totuşi în turul doi al prezidenţialelor, dar au existat mărturii, de la membrii comisiilor electorale, că „a venit un consemn" ca voturile pentru acesta (voturile românilor) să fie distruse şi să fie lăsat să ajungă preşedinte, din nou, Ion Iliescu, din 2001, agreat din nou şi de străini şi de serviciile secrete interne implicate. Din acel moment, Corneliu-Vadim Tudor şi-a pierdut echilibrul emoţional, ştiind ce a păţit.

Parteneriat cu guvernul PSD, cu bani de la prietenii lui Soros

Pe fondul dezastrului guvernării CDR, evident că PSD-ul (PDSR) ajungea din nou la guvernare din 2001, iar Ion Iliescu preşedinte. Avea şi Alina Mungiu Pippidi „valoarea ei" pe lângă noua putere şi guvernare. L-a combătut şi ea cu o lună în urmă pe marele duşman comun: pericolul naţionalismului românesc, atunci manifest sub forma lui Vadim Tudor. Aşa că, măcar formal, erau prieteni, peste un cadavru politic, „Vadim", din care s-a hrănit fiecare cum a putut.

Parteneriatul dintre ONG-ul ei, Societatea Academică Română şi guvernul PSD-Adrian Năstase, demarat din 2001, s-a concretizat în programul numit Early Warning Reports - „Rapoarte de Avertizare din Timp") - pe care le întocmeau „specialiştii" SAR pe teme sociale, de justiţie şi economice pentru guvern, spunându-i astfel ce să facă. Plata pentru rapoarte o făcea United Nations Development Programme, organizaţie din cadrul ONU, ce era condusă atunci de britanicul George Mark Malloch Brown, care, din 1994 până în 1999 fusese vice-preşedinte pentru Afacerile Externe al Băncii Mondiale, care, cum am văzut, sprijinise apariţia şi activitatea ONG-ului Alinei Mungiu-Pippidi în 1995-96.

[…………]

***

Agenţii propagandei neoprogresiste la noi, azi

Celor din stradă au fost numiţi de către presă şi „Armata din spatele protestelor anti-guvern". Sunt mulţi, dar există câţiva emblematici: Florin Bădiţă, Angi Şerban, Mălin Bot, bătăuşul Sandy Matei, Mihai Bumbeş, Cristi Dide. Cei din umbră sunt oameni precum Andrei Pleşu (plagiatorul şi însuşitorul ideilor neomarxistului Adorno), Mihai Şora sau Mihai Poliţeanu.

[……………]

[……………]

Teză: „Uniunea Salvaţi România“ cu susţinere SRI & $oros
- „MateiPăunul“ sau „soroşii USR“ cei noi -

Analiza se referă atât la faptul că, din relaţiile cordiale dintre cele două entităţi, reiese că SRI a sprijinit ascensiunea politică în Parlament a Uniunii Salvaţi România, care şi ea sprijinise instalarea guvernului Cioloş în 2015, cât şi faptul că, din 2017, Dacian Cioloş a început să apară la manifestaţiile anti-guvernamentale (anti-PSD), purtând un fes tineresc de tip „tefelist sărac“, ceea ce ar fi branduire a la Mihaela Nicola. (În perioada cât firma acesteia, The Group, era la început şi cu oamenii SRI-ului acţionari la ea, şi Traian Băsescu - care îl promova la conducerea SRI pe prietenul ei, Coldea - a fost „branduit“ cu un asemenea fes. În ambele cazuri, deşi s-a urmărit ca politicienii să pară „din popor“, fesurile au fost de firmă, importate: al lui Băsescu costa atunci 100 de lei, al lui Cioloş, suedez, 43 de euro.)

În ceea ce priveşte Uniunea Salvaţi România (USR), în anumite unghere ale presei a fost evocat un raport contrainformativ din care reiese că Direcţia de Securitate Economică a SRI (cunoscută în trecut şi ca Inspectoratul pentru Apărarea Constituţiei şi Securitate Economică din cadrul SRI) este „firma mamă“ a USR-ului, „Etichetă atribuită poate cel puţin pentru eforturile deloc de neglijat pe care, aşa după cum o arată informaţiile intrate în posesia noastră, ofiţerul coordonator locotenent colonel Alexandra Cerasela Pană le-ar fi făcut pentru sprijinirea unor tineri userişti de a reuşi nu doar în cariera politică, dar şi în cea economică, prin sprijinirea accederii în diverse consilii de administraţie ale unor obiective industriale şi economice strategice“[1]. Jurnalistul Cătălin Tache nu a fost primul care a vorbit despre această relaţie între SRI şi USR. Mai întâi a făcut-o o apropiată a USR, Alina Mungiu Pippidi, care, în mare parte a contribuit şi ea, iniţial, la crearea acestui partid-Ong, pe când se numea Uniunea Salvaţi Bucureştiul (USB), avându-l ca lider pe copilul ei de casă, Nicuşor Dan.

„Putem investiga ce firme are SRI - scria Alina Mungiu Pippidi - şi în ce organe de presă au acţiuni direct sau indirect? Măcar să ne propunem să vedem imperiul manipulării de aproape? USR, prin Matei Păun, a făcut pactul cu «tehnocraţii» [grupul politic al ex-guvernării Cioloş] în schimbul promiterii sprijinului de presă [cea controlată de SRI], care până atunci băgase USR sub preş, cum fac cu tot ce e spontan şi unde nu plăteşte nimeni. Ce trebuie să investigăm este folosirea de către politicieni a serviciilor secrete pentru scopuri aflate în afara oricărei legi a siguranţei naţionale. Centrul de

[1] Cătălin Tache, *SRI, „firma mamă“ a USR!* , în *Naţional* din 11 iulie 2017.

comandă pare a fi la Cotroceni, nu la SRI, iar comisia de control [a SRI] e un banc, cum ştim cu toţii...

Putem lămuri chestiunea fundamentală: dacă acesta e un caz de politizare a serviciilor de către civili, cu alte cuvinte, cine e principalul şi cine e agentul? Da, SRI şantajează oameni politici, e cert, dar poate că o face pentru alţi oameni politici. Asta trebuie lămurit. Dar de cine?"[1]

Peste exact trei luni, în aprilie 2017, preşedintele Comisiei parlamentare de Control a SRI, Adrian Ţuţuianu, declara: „În cursul săptămânii trecute am avut o activitate de control la Direcţia de Securitate Economică, unitate centrală a SRI, prilej cu care am încercat să clarificăm cu privire la atribuţiile acestei direcţii, să vedem în ce măsură activitatea direcţiei se conformează dispoziţiilor legale şi să ne lămurim cu privire la ameninţările şi vulnerabilităţile care privesc sectorul economiei naţionale", dar nu s-a aflat nici cum s-a desfăşurat „controlul" civil într-o unitate militară, nici dacă s-a descoperit ceva.

Dacă ar fi să ne luăm după declaraţia experimentatului şef al *Evenimentului Zilei*, Dan Andronic, un apropiat al partidului lui Ţuţuianu (PSD), făcută la 3 săptămâni după „controlul" (vizita) Comisiei la SRI: s-a menţinut teoria că Uniunea Salvaţi România a fost creată sau susţinută din ordinul conducerii SRI: „Am stat de vorbă cu mai mulţi cetăţeni bine informaţi. Am primit confirmarea că Florian Coldea are un rol de consultant pe lângă persoane importante. Am mai aflat bârfa că USR este creaţia «diabolică» a lui Coldea. Aşa îmi explic nu numai sponsorizările eternului furnizor de maşini către SRI, dar nu numai, ci şi atitudinea unor parlamentari faţă de Comisia parlamentară [de Control a SRI]"[2].

Aluzia era clară. După controlul Comisiei la SRI, au ieşit la iveală / „au fost desecretizate" celebrele Protocoale secrete abuzive ale Serviciului Român de Informaţii cu Justiţia, cu DNA şi Ministerul Public. Brusc, pe 30 martie, sare în apărarea SRI „omul USR în Comisia SRI", deputatul USR Lucian Stanciu-Viziteu, care invocă articolul 14 din legea de organizare a SRI, unde se menţionează faptul că serviciul „colaborează" cu o serie de instituţii, deci „SRI era obligat să colaboreze instituţional", zicea USRI-istul.

Şi sponsorii USR sunt văzuţi ca fiind oameni ai SRI-ului. Primul, (menţionat aluziv de către Dan Andronic) este omul de afaceri româno-bavarez Michael Schmidt, prietenul şi sponsorul din trecut al lui Klaus

[1] *Cazul Coldea altfel. Români, nu vă lăsaţi aburiţi*, 13 ianuarie 2017.

[2] *Dan Andronic: USR este creaţia „diabolică" a lui Florian Coldea.*

Iohannis. Acesta este patronul Automobile Bavaria România, partenerul BMW, dealer care participă mereu la selecțiile de achiziții de automobile pe care le face Serviciul Român de Informații. Schmidt este cunoscut ca „sponsorul principal al USR", deoarece în anul electoral 2016, cinci firme, patru aparținând MHS Holding, a lui Michael Horst Schmidt, au făcut donații pentru Uniunea Salvați România în sumă de 130.000 de lei.

***

În ceea ce îl priveşte pe „bancherul" Matei Păun, care ar fi făcut lipirea USR de SRI, şi ale cărui firme financiare ar face parte din „imperiul manipulării" controlat de SRI, cum zicea Alina Mungiu-Pippidi, acesta a fost din 2016 principalul dirijor din umbră al Uniunii Salvați România.

Matei Păun este indiscutabil un om foarte inteligent şi un bun observator. Se vede aceasta în primul rând din autodescrierea pe care şi-o face în cartea Sandrei Pralong, *De ce m-am întors în România* (2010), în care Pralong, prietena lui George Soros şi viitoarea consilieră prezidențială a lui Klaus Iohannis, prezintă câțiva repatriați români „valoroşi" (încă nu inventase termenul de „repatriot"),în frunte cu ea însăşi. După Matei Păun, Sandra Pralong îl prezintă în carte chiar pe Nicuşor Dan ca pe un repatriat, deşi acesta doar a stat la Paris la studii prin anii '90. Nicuşor Dan a fost ajutat inițial nu numai de Alina Mungiu-Pippidi, dar a fost un proiect politic comun al Sandrei Pralong şi al lui Matei Păun.

***

În plin regim ceauşist, în anul 1972, când România nu o ducea încă rău, familia lui Matei Păun, cu el având numai 9 luni, ajungea să locuiască în Germania Federală, apoi în Belgia, în împrejurări misterioase şi foarte ciudate. Nu au fost emigranți în acei 8 ani, iar el, ca şi copil, îşi petrecea în România vacanțele de vară, ceea ce nu ar fi putut face dacă ar fi fost fugiți. Cel mai probabil, părinții lui erau trimişi de regim să lucreze în străinătate (ministerul de Externe sau al Comerțului Exterior, ori entități afiliate acestora; două țări a câte 4 ani, însemna durata a două mandate de misiune uzuală în această arie, adică 8 ani, cât a stat familia Păun în Gemania şi în Belgia), până când în 1981 au ales calea „emigrării" către SUA[1]. În America erau „azilanți politic" şi s-au implicat în „activismul anticomunist al diasporei", ceea ce putea fi şi o misiune secretă informativă.

[1] „fuga de la post" era un tipar model binecunoscut practicat de diferiți lucrători în străinătate ai regimului sau chiar de către securişti, acoperiți sau nu, cei din urmă având chiar misiuni în acest sens, pentru a infiltra diaspora anticeauşistă.

După ce a făcut şcoala în California, Matei Păun zice că a absolvit facultatea de Relații Internaționale (?) a Trinity College, o universitate de „arte liberale" din Connecticut-SUA, ce are între specialități şi un „Program de Drepturile Omului" şi un centru de „Studii Urbane şi Globale". S-ar fi specializat mai târziu, în Germania, la Global and European Studies Institute de la facultatea de Studii Sociale a Universității din Leipzig. De la 22 de ani, în 1994, a lucrat câțiva ani pentru fondul american Firebird Management, ce se ocupă de plasamente de capital în piețele emergente, adică în statele mai slabe, vulnerabile sau predispuse astfel la colonizare economică.

În 1994, când a şi fost fondată Firebird Management LLC, în paradisul financiar al Insulelor Cayman, unde se ascund predilect evazioniştii din SUA, Păun a fost primul angajat al fondului off-shore înființat de avocatul Harvey Michael Sawikin şi finanțistul Ian Christopher Hague. Numele acestora doi nu este important sau semnificativ, ci grupurile de unde proveneau la rândul lor.

Ian C. Hague este reprezentantul unei largi palete de companii, de la bănci la firme exploatatoare de aur în Chile şi Armenia, precum Global Gold Corp. Hague se mai află şi în conducerea Harriman Institute de la University Columbia, ca şi a organizației The Atlantic Council of the United States, o structură de lobby a NATO. Institutul Harriman este primul centru universitar american dedicat studierii interdisciplinare a Uniunii Sovietice şi a Rusiei, fondat în 1946 cu sprijinul Fundației Rockefeller, numindu-se inițiat Russian Institute. „Profesorul" Hauge apare astfel ca fiind asociatul cu spatele politico-ideologic privind „expansiunea în zona Rusiei".

Harvey Sawikin, principalul dirijor al firmei, apare ca fiind mandatarul Wachtell Lipton Rosen & Katz, o firmă de consultanță financiară fondată de mai mulți avocați evrei specializați în falimente, fuziuni şi achiziții de companii: Herbert Wachtell - cu părinți evrei emigranți din Rusia imperială, azi Ucraina; Martin Lipton - originar dintr-o familie evreiască din New Jersey; Leonard Rosen şi George Katz, colegi din New York. WLR&K este firmă de avocatură mare din New York, cu nume de clienți grei, precum JP Morgan Chase, Pfizer sau AT&T şi extrem de mulți alți giganți ai economiei americane pentru care intermediază sau consiliază afaceri de miliarde de dolari.

Trebuie precizat mai întâi că Wachtell Lipton Rosen & Katz, firma tutelară a fondului Firebird, a racolat între asociații ei şi o mare sumă de persoane cu influență politică, majoritatea profesori sau avocați evrei cu contacte politice, precum Glenn Greenwald, Maura Grossman, Elizabeth

Holtzman, David Lat, Robert Morgenthau, Samuel Rascoff, Jed Rubenfeld sau Bernard Nussbaum, care se trage din părinți evrei polonezi şi a fost consilier la Casa Albă al preşedintelui Bill Clinton, o administrație susținută de miliardarul George Soros, tot acest grup fiind în Partidul Democrat.

În decembrie 1973, acest avocat „asociat" Bernard Nussbaum şi-a părăsit propria firmă de avocatură pentru a servi ca membru al comisiei juridice a Camerei Reprezentanților, care investiga scandalul Watergate, adică pe preşedintele republican Nixon. La această „Judiciary Committe", el a avut-o ca ucenică pe Hillary Clinton, recent absolventă a şcolii de drept, care era nemăritată încă şi se numea Hillary Rodham. Şi ea avea să fie propulsată de George Soros prin intermediul Partidului Democrat.

Wachtell Lipton Rosen & Katz a fost implicată direct în tranzacțiile efectuate de Newmont Mining Corporation, cu acțiunile căreia George Soros operează speculativ şi cu care este implicat în afacerea aurului de la Roşia Montana din România, prin Gold Corporation, deținută 20% de Newmont.

Dar clienți ai acestei WLR&K sunt aproape toți marii magnați americani, prin firmele lor, companii gigant precum: Lions Gate (căreia WL i-a coordonat fuziunea cu Starz, în valoare de 4.3 miliarde $); Pfizer; Facebook (căreia i-au făcut restructurarea de capital şi listarea); Motorola; Halliburton; Hewlett-Packard; au coordonat separarea de eBay a PayPal, ca nouă companie); Bank of America (căreia i-a asigurat partea juridică a achiziției Merrill Lynch, după falimentele crizei din 2008); BEA Systems; achiziția pentru 8,8 miliarde de dolari a Harman Industries de către Samsung; controversata EADS (pe care a combinat-o cu BAE Systems); Danone ş.a..

De peste ocean, cel mai mare client al avocaților de la WLR&K este germana Deutsche Telekom, aceeaşi care în România a angajat-o pentru 15 milioane de euro pe Mihaela Nicola (The Group /SRI) pentru rebrand.

Mai toți americanii de la Firebird vorbesc şi ruseşte, dar l-au trimis pe tânărul, pe atunci, la mijlocul anilor '90, Matei Păun, în spațiul est-sovietic şi adiacent ca să facă achiziții pe piețele de capital în formare.

Astfel a ajuns fondul Firebird să dețină portofolii de capital în Rusia, Finlanda, Suedia, România, Ucraina, Estonia, Lituania, Georgia, Letonia, Kazahstan şi Mongolia. A fost „primul fond american care a vrut să investească în spațiul ex-sovietic". „Am făcut naveta, dar n-am locuit acolo [ci la

New York]-își amintește Păun[1]-. 25% din timp eram pe drumuri, în Ucraina, în Rusia, în țările baltice. Și, începând din '97, în România."

Nu avea nici o experiență și este evident că era mai mult un executor fără importanță, de sacrificiu chiar, care îndeplinea niște ordine precise de transfer și achiziții. Astfel că s-a instruit, din mers:

„Lucram pentru primul fond american de investiții care intrase pe piața de capital a Rusiei. Îmi plăcea - aici am învățat cu adevărat ce sunt economia și politica [pentru Matei Păun banii și politica sunt inseparabile, deci - n.n.], în noile piețe, cum era pe atunci cea a Rusiei, transformările politice, diferitele stadii ale capitalismului... Anii de contact cu Rusia și piețele sale m-au pregătit de minune pentru România... Știam că viitorul îmi era asigurat dacă urmam această cale. Și nu greșeam - fondul de investiții pentru care lucram a început cu 20 de milioane de dolari în administrare, iar acum [în 2010[2]] a ajuns la mai multe miliarde. M-am întors inițial [în România] pentru numai câteva luni pentru că mi-au cerut șefii mei. Alegerile din 1996 au adus la putere primul guvern reformist... [Patronii] au luat decizia în '96 să intre în România și m-au întrebat dacă vreau să mă ocup eu de această extindere. A fost o întâmplare de care am profitat."

Adică a demarat în România în timpul regimului prezidențial al lui Emil Constantinescu, în același timp cu prietena sa Sandra Pralong, care a devenit consiliera președintelui care fusese susținut de ONG-urile „societății civile", inclusiv de al lui Soros, pe care chiar ea îl coordonase.

Precis a început cu strângerea de „certificate" și „cupoane de proprietate", ce fuseseră distribuite către populație ca formă de început a privatizării întreprinderilor românești. Economiștii coordonați de Soros, precum Jeffrey Sachs, ceruseră Rusiei și estului european post-comunism o „terapie de șoc". Ea se aplicase și în Rusia, de președintele Boris Elțin, ca și în Polonia, Letonia, Estonia și în România, la noi, la început de premierul Petre Roman, apoi de regimul lui Emil Constantinescu, în 1996-2000.

Aplicarea „terapiei de șoc" în România, ca program Soros-Jeffey Sachs, am prezentat-o în lucrarea *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*, unde se evidențiază că soluția lui Soros însemna privatizarea

[1] *Am vorbit cu Matei Păun, tipul despre care se spune că e în spatele lui Nicușor Dan și al USR* (revista *Vice* din 8 mai 2017).

[2] anul apariției cărții Sandrei Pralong, de unde este citat acest pasaj: *De ce m-am întors în România* (București 2010).

totală a economiei la „prețul de piață", după ce „piața" fusese aproape distrusă în prealabil de către terapia de şoc[1].

Şeful de la New York al lui Matei Păun, Harvey Sawikin, a vorbit într-un interviu (*Emerging Market Opportunities, with Harvey Sawikin*, în *Investor Field Guide,* din 6 februarie 2018) despre cum a cumpărat compania lui în anii '90 „privatization vouchers in Russia", adică cupoanele de privatizare distribuite populației de către stat ca răsplată pentru ce construise în economie în anii comunismului. Dar, cum ştim acum, cel trimis să cumpere aceste „vouchere", care în România se vindeau la negru, pe la colțurile străzilor, era atunci tânărul de 20 şi ceva de ani, Matei Păun.

„Marea Privatizare a economiei româneşti" începuse în 1991 cu transmiterea către cetățenii de peste 18 ani a certificatelor / voucherelor.

Anii 1996-1998 au fost anii când în România s-au subscris masiv „certificatele de proprietate" emise de cele 5 Fonduri de Proprietate Privată înființate de stat (SIF-urile de mai târziu), certificate ce s-au distribuit gratuit cetățenilor români, dar care şi-au vândut certificatele vouchere sau acțiunile

---

[1] „Jeffrey Sachs nu este numai acționarul firmei care a operat intens în privatizările din România. Evreu polonez, Sachs face parte din organigrama evreului ungur George Soros, figurând ca principal consilier economic. Jeffrey Sachs, cel care operează intens în România prin «consultanță» asupra privatizărilor, este de fapt unul dintre agenții de influență ai lui Soros în ceea ce priveşte implementarea «terapiei de şoc» în economiile țărilor țintă, adică, mai recent, în Europa răsăriteană. Sachs a activat în Polonia prin Fundația Ştefan Batory (înființată de Soros), din anul 1989. Soros însuşi recunoaşte a fi ştiut dinainte că terapia sa de şoc va produce o imensă rată a şomajului şi de aceea a ținut să instaleze la guvernare sindicatul Solidarnosci. În Iugoslavia, la începutul anului 1990, Soros împreună cu Fondul Monetar Internațional, prin implementarea terapiei de şoc, au condus la incendierea întregii țări. Jeffrey Sachs a fost implantat şi în Rusia, pe lângă preşedintele Elțîn, pentru aplicarea terapiei de şoc. Din ianuarie 1992 terapia de şoc Soros-Sachs a dezlănțuit în Rusia un haos economic fără precedent şi superinflație. De situație au profitat acoliții lui Soros, precum comerciantul evreu Marc Rich, care practic a cumpărat pe nimic întreaga producție de aluminiu a Rusiei. Toate țările țintă ale lui Soros au fost determinate să promoveze privatizarea totală, impunându-se o legislație de vânzare la «prețul de piață» a fostelor întreprinderi socialiste. Dar, ca şi în România (sau, mai ales în România), «piața» fusese aproape distrusă în prealabil de către terapia de şoc."

Citat din *Războiul nevăzut,* care se bazează în primul rând pe studiile lui William Engdahl, biograful lui Soros, precum *The Secret Financial Network Behind „Wizard" George Soros,* din *Executive Intelligence Review* din 1 noiembrie 1996.

primite pe ele, aşa că din 18,7 milioane de români au mai rămas acționari vreo 8 milioane, iar numărul lor scade, acțiunile fiind concentrate în pachete mai mari în mâinile a din ce în ce mai puțini jucători.

Firebird, pentru care acționa Păun, a ajuns astfel să dețină un pachet semnificativ de acțiuni la Rompetrol, cea care din 1998 a intrat pe mai nimic pe mâna politicianului Dinu Patriciu, care avea, la rândul lui, în spate, un grup american, şi care au vândut la un preț uriaş peste ani către celebrul trust petrolier din Kazahstan, stat asiatic unde Firebird are afaceri.

Cu ajutorul lui Păun au concentrat pachete de acțiuni luate cât mai ieftin, apoi au vândut cu profituri serioase, cei care au pierdut fiind românii. Prin astfel de concentrări a fost preluată de la statul român şi ALRO Slatina.

El spera ca Bursa de la Bucureşti să devină un sport național după procesul de privatizare în masă şi să ajungă „principala sursă de finanțare pentru companiile româneşti", dar nu a fost astfel, precum la New York.

„Apoi am fost recrutat de un competitor, de o firmă britanică de investiții, pentru a face acelaşi lucru în țările ex-sovietice", zice Păun. Tot ce a reuşit să închege mai important a fost în timpul regimului preşedintelui Constantinescu, adică al guvernării CDR (PNL+PNȚ) + PD + UDMR.

Dar firma „britanică" nu era chiar aşa de britanică, ci una cu acționariat secret. În cartea Sandrei Pralong despre repatriați, Păun spune că aceasta se numea Regent Pacific, dar acest nume aparține unei firme din Hong Kong. *Ziarul Financiar* a identificat că firma condusă atunci de Păun se numea Regent European Securities SA, fiind înființată în 1997 în sectorul 6 al capitalei, despre care directorul ei (Păun) declara că este filiala unei companii deținută de un grup financiar britanic care avea plasamente în fostul spațiu sovietic şi Europa de Est, inclusiv în România. Iar o firmă cu asemenea nume (firma mamă a celei româneşti) există înregistrată în paradisul financiar al Insulei Barbados, conform „Offshore Leaks Database", in timp ce principalul furnizor internațional de informații economice globale, Bloomberg, spune că îşi are sediul central la Moscova, în Rusia.

Nu înseamnă, însă, nici că afacerea ar fi una rusească, ci doar că în spatele firmei Regent stă un capital secret străin (pestriț, poate), ce a ales să penetreze fostul spațiu economic sovietic din chiar inima lui.

Oricum, vom vedea curând că cel mai greu român de la Londra, evreul George Iacobescu, este unul din oamenii cu care este conectat în zona afacerilor financiare, direct sau indirect, Matei Păun, şi care, astfel, a finanțat Uniunea Salvați România (USR-ul) şi pe Nicuşor Dan.

În 1999-2000, Matei Păun a cofondat alături de cel mai mare acționar al Bursei de Valori Bucureşti (un anume Daniel Țepeş, amic cu brokerul fugar Cristian Sima), firma de brokeraj/cumpărare şi vânzare de acțiuni HTI Group, dar din 2003 până în 2007 (când a fost achiziționată integral) HTI a fost preluată treptat de banca de investiții americană Morgan Stanley, vânzare din care Păun s-a ales cu foarte-foarte mulți bani.

$

În 2003, Păun a devenit director al unui departament din România al britanicei Deloitte&Touche, unul din primii patru auditori din lume. Dar, în acelaşi an, în septembrie, se lansează şi în „societatea civilă" cu propriul ONG, Romania Think Tank (RTT), pe care îl înființează împreună cu Radu Florescu, director pe România al agenției britanice de advertising Saatchi & Saatchi, înființată de o familie de evrei irakieni din Anglia. La înregistrarea în SUA a Romania Think Tank, l-au avut asociat şi pe un avocat din Florida, Dan Vişoiu (ca şi familia lui Păun, familia lui Vişoiu a emigrat în SUA, în 1979 -!-, iar cei doi sunt şi parteneri de afaceri).

Romania Think Tank, care a fost de la început sprijinită de Ambasada Marii Britanii la Bucureşti, a fost şi condusă de un britanic, „istoricul" Mark Percival, care a început să stea mult timp în România în anii '90, după căderea comunismului, dar s-a stabilit efectiv între români din 2002 pentru a se implica „civic în proiecte menite să dezvolte societatea românească". Prin acest ONG s-a apropiat Matei Păun de Nicuşor Dan, pe atunci lider la ATAC (Asociația Tinerii pentru Acțiune Civică), mai târziu la Asociația Salvați Bucureştiul (USR-ul de mai târziu).

Romania Think Tank a britanicilor lui Păun s-a aliat pentru început cu Societatea Academică Română a lui Alina Mungiu Pippidi în anul electoral 2004 pentru ca alianța politică dintre liberali şi democrați (Stolojan-Băsescu) să micşoreze impozitarea în România prin introducerea cotei unice de impozitare şi a unui cod fiscal mai relaxat, după cum cerea şi Banca Mondială. (Cota unică de impozitare s-a implementat în România la 1 ianuarie 2005, după alegeri, impozitele scăzând sub cele din Cehia, Ungaria sau Polonia, fapt de care au beneficiat giganții economici.)

RTT s-a implicat apoi, în 2006, în organizarea de mese rotunde privind primele alegeri eruoparlamentare din România, la care au participat şi Jonathan Scheele, şeful Delegației Comisiei Europene, ca şi Robin Barnett, ambasadorul Marii Britanii ş.a., fiind invitate şi figuri consacrate ale societății civile, precum Cristian Pârvulescu, preşedintele Pro Democrația.

* $ *

Sponsorul sau „soroşul" USR, cum îşi mai zice Matei Păun, produce cei mai mulți bani prin firmele BAC Romania şi BAC Belarus, care i-ar aparține, ca partener-fondator din 2004, deşi firma mamă, grupul BAC, a fost înființată inițial în Irlanda la începutul anilor 1998 ca bancă de investiții sau divizie-sucursală a Europa Capital Management, o companie londoneză misterioasă, dubioasă chiar, pe care Financial Conduct Autority (autoritatea prudențială a Băncii Angliei) o cataloghează ca „firmă clonă", suspectă de fraude, arătând că şi-ar avea rădăcinile în Frankfurt, dar ale cărei site-uri (www.eurcapman.com şi www.ecm.cz) nu funcționează de mulți ani, deşi se recomanda drept companie ce se ocupă cu administrarea investițiilor, cu sediul la Praga, concentrându-se asupra Europei central-estice.

BAC Irlanda (care ar însemna Balkan Advisory Company, deşi se foloseşte numai acronimul, care, BAC, în lumea marilor afaceri este cunoscut ca fiind cel acordat pentru uriaşa Bank of America Corporation de către bursa newyorkeză - New York Stock Exchange), a început a fi predată către directorii regionali din noiembrie 2000, când principala divizie a fost vândută de conducerea ECM magnatului bulgar Vladimir Karolev, care, de la 1 martie 2001, şi l-a asociat la BAC pe Alexander Bebov, transferat din zona de investment banking a băncilor americane JP Morgan şi Schroders Salomon Smith Barney (CitiGroup) de la New York şi Londra, pentru ca prin BAC să se ocupe de „piețele de capital" est europene.

Iar BAC Romania - Investment Banking (Balkan Advisory Company S.R.L.) a fost înființată, deci, în 2004-2005 de către Matei Păun, asociat atunci cu mai tânărul româno-american Tudor Boloni, din New York, care, în Anglia a urmat London School of Economics and Political Science (cea urmată de Soros şi unde acesta acorda burse), dar care a rămas în SUA, la Los Angeles (California, de unde a venit Matei Păun), unde se ocupă de plasamente financiare ca „chief investment officer". Alt asociat al lui Păun la BAC Romania este acelaşi Dan Vişoiu (care mai este asociat şi în cabinetul de avocatură al lui Gabriel Biriş, care a fost secretar de stat la Finanțe în guvernul Cioloş). Grupul BAC are birouri în Sofia, Bucureşti, Belgrad, Atena, Skopje (Albania) şi Minsk, ultimul oraş fiind capitala Belarus, deoarece Matei Păun apare şi ca proprietar al BAC Belarus (cel puțin în acte), unde este asociat cu doi mahări zonali, Vitalie Buzdugan şi Alexandr Mironov.

BAC a derulat afaceri de sume foarte mari în România, fiind, practic, un intermediar între companii locale aflate în dificultate financiară şi mari bănci occidentale şi ruseşti, doritoare să-şi investească capitalurile şi să se

extindă. O privire de ansamblu, ne arată că BAC România a sponsorului USR, a asistat grupul financiar european KBC Group, un gigant financiar dintre cei mai mari, cu baza în Belgia, la Bruxelles, care pentru 70 milioane de euro a preluat unele din cele mai mari companii româneşti de leasing şi de asigurări. BAC-ul lui Păun a mai asistat BNP Paribas, poate cea mai mare bancă din zona Euro (fiind pe locul 5 în lume în industria bancară la capitalizare) să intre pe piaţa imobiliară românească prin BNP Real Estate.

Cum vom arăta detaliat la capitolul *Dacian Cioloş în think-tank-ul bilderberghian „Friends of Europe", finanţat de Soros,* familia belgiană Lippens, ce deţine banca BNP Paribas (ca şi serviciile financiare Groupe Bruxelles Lambert sau trustul de gaze GDF Suez) este una dintre familiile nobiliare belgiene ultra-bogate, precum cea a lui Davignon (şef tradiţional al Grupului Bilderberg) care au pus bazele cluburilor semi-oculte ce conduc destinele europene încă din anii '80, precum European Round Table.

BAC a mai obţinut active în România pentru banca Morgan Stanley, aceeaşi căreia Păun i-a vândut firma sa de brokeraj HTI Group. A mai reprezentat Standard Bank din Londra, iar filiala românească a marelui producător spaniol de carne Campofrio Foods, pe când era deţinut de americanii de la Smithfield Foods, a fuzionat-o cu Caroli Foods (a bogatei familii libaneze Al Solh), rezultatul fiind crearea celui mai mare procesator de carne din Romania. A intermediat preluarea de către spaniola GED Private Equity, pentru 12 milioane de euro, a celei mai mari tipografii din România (cu o cota de piaţă de 34%), Infopress de la Târgul Mureş.

Epicentrul financiar de la Londra şi „Soroşul" USR-ului

Fondurile de investiţii fantomă, cu acţionari secreţi sau cel puţin misterioşi, dar cu câţiva mari investitori cunoscuţi în faţă, par să fie nelipsite din afacerile lui Păun. Astfel, BAC Romania a fost consultant pentru Romexterra Bank până când aceasta a fost preluată şi redenumită Patria Bank de către Emerging Europe Accession Fund (EEAF, cu acţiune în România şi Bulgaria), fond lansat de Axxess Capital, a înghiţit şi Banca Carpatica.

Principalii investitori ai fondului EEAF sunt, declarativ, Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD), Fondul European de Investiţii, Aquina Partners, „investitor instituţional" din Elveţia şi SUA, DEG (Deutsche Investitions und EntwicklungsGesellschaft, companie germană de investiţii, o formă a germandomului economic), dar şi alţi investitori individuali sau instituţionali din Statele Unite ale Americii sau de la Londra.

BERD a fost creată în mai 1990 de către *Grupul celor Şapte* (G7), adică de către marile puteri mondiale plus Israelul, ideea venind de la bancherul şi politicianul francez evreu Jacques Attali, care lucra pentru banca franceză Rothschild[1], momentul, finele anilor '80, fiind coincident cu acela în care dizidenţele finanţate de fundaţia lui Soros, desprindeau Ungaria, Cehia şi Polonia din lagărul socialist. Stabilită la Londra, BERD trebuia să finanţeze trecerea economiei est-europene la capitalism, practic să ajute la preluarea acestei economii, iar Attali a fost primul preşedinte al băncii, în perioada 1991-1993, fiind înlăturat pentru suspiciuni de fraudă.

Cu numai o mică cercetare observăm că, totuşi, Axxess Capital, pe care o consiliază Matei Păun în achiziţii şi plasamente în România, e condus de şefii Romanian-American Enterprise Fund (RAEF), fondul care, împreună cu fundaţia soroşistei Sandra Pralong, SynergEtica, a creat „cea mai larg dotată fundaţie din România": Romanian-American Foundation (a se vedea despre afacerile Sandrei Pralong la capitolul despre Fundaţia lui Soros).

Axxess Capital este, de fapt, compania care, şi sub numele de Enterprise Capital, a administrat de la început Romanian American Enterprise Fund (RAEF) şi Balkan Accession Fund (BAF), cel de-al doilea fond suprapunându-se ca interese cu BAC-ul lui Matei Păun, deşi BAF este înfiinţat de aceeaşi investitori germani de la DEG, promotori ai dominaţiei economice germane împreună cu banca FMO, deţinută 51% de statul olandez.

Bătrânul evreu John Klipper este cel care conduce şi Axxess Capital şi Romanian American Enterprise Fund (RAEF), avându-l mereu alături de sine, ca managing partner, pe Horia Manda, unul dintre cei mai importanţi sponsori ai lui Nicuşor Dan, ca şef al Uniunii Salvaţi România (USR).

John Klipper se trage dintr-o familie de negustori evrei din Vatra Dornei şi Cernăuţi (Czernowitz), care s-au retras la Bucureşti în timpul războiului, când el era copil. În 1960 el a emigrat în Israel, apoi la Viena să

[1] Walter Brewitz, *Familia Rothschild*, Ed. Carpathia Rex 2017. Specialiştii evrei nu sunt o excepţie la BERD. Astfel, banca „europeană" la avut ca vice-preşedinte şi pe Jacob Aharon Frenkel, un israelian fost preşedinte al mega-băncii JPMorgan Chase International, care a mai servit şi ca guvernator al Bank of Israel până în 2000 sau ca director al Fondului Monetar Internaţional şi şef al Council on Foreign Relations (CFR-ul mondialist american). Jacques Attali este cel care l-a introdus în 2008 pe „promiţătorul inspector financiar" Emanuel Macron la bancherul evreu David Rothschild, care l-a angajat pe Macron iar apoi l-a susţinut în politică până când acesta a ajuns preşedinte al Franţei în mai 2017.

îşi facă studiile. Avea 24 de ani când a ajuns în Statele Unite, în 1962. Prima slujbă a avut-o ca inginer în New Jersey. După pensionare a lucrat la RAEF. Deşi nu are un CV clar, afirmă că are o îndelungată experienţă în conducerea unor companii americane. Când în 1994, Congresul SUA a înfiinţat fondul de investiţii „non-profit“ Romanian American Enterprise Fund, preşedintele SUA Bill Clinton l-a numit pe Klipper preşedinte, greu de spus prin ce concurs de împrejurări[1]. Se ştie, însă, că acea administraţie Clinton fusese una foarte deschisă către americanii cu cetăţenie israeliană, iar George Soros fusese unul din susţinătorii lui Clinton. În paralel, dar mai devreme, în 1991, Congresul SUA crease şi Bulgarian-American Enterprise Fund, cu un scop similar. Ambele fonduri sunt pur americane, fiind exclusiv capitalizate de USAID (partener CIA), iar economiile bulgară şi română sunt doar ţinte.

La rândul său, John Klipper - ale cărui atuuri când a fost numit ar fi fost că are bune cunoştinţe atât între investitorii americani, cât şi între guvernanţii români - l-a primit în 1996 la RAEF pe Horia Manda ca „investment officer“, dar care, cum am mai spus, în 1997 este numit de americani vicepreşedinte şi senior investment officer, iar din 2002 devine prim vicepreşedinte şi director de investiţii, secundul lui Klipper.

Dar Manda nu a fost singurul sponsor al şefului USR Nicuşor Dan. Al doilea a fost cel mai puternic „român“ din City-ul londonez. Este vorba de evreul George Iacobescu, poreclit „the bankers' landlord“ (proprietarul bancherilor), de către ziarul britanic *The Thelegraph*.

Pentru marile bănci pentru care lucrează George Iacobescu lucrează şi Matei Păun, printre care se şi numără rothschildienele HSBC sau Citibank (BAC-ul lui Păun a fost consilierul cumpărării băncii bulgăreşti Express Bank de către Societe Generale ca membru al unui consorţiu condus de HSBC, principala bancă gigant condusă de familia Rothschild).

*

[1] Puţinele informaţii biografice despre Klipper provin din cartea fostului ambasador al SUA la Bucureşti James Rosapepe, *Dracula is Dead, How Romanians Survived Communism, Ended It, and Emerged since 1989 as the New Italy*, Bancroft Press 2009. În emisiunea *Marius Tucă Show* din 24.01.2002, *Despre devalizarea băncilor*, a fost invitat şi John Klipper, care s-a exprimat astfel: „Eu reprezint investitorii străini, care spun: «Justiţia în România e coruptă. De ce să venim acolo? Nu avem siguranţa că dacă dăm pe cineva în judecată, sau statul [în România], ni se va face dreptate»... [Dar] într-adevăr actuala guvernare [guvernul Adrian Năstase] luptă împotriva corupţiei“ (?)

George Iacobescu s-a născut într-o familie evreiască din Bucureşti a cărei prosperitate a început să decadă odată cu instalarea comunismului spre finele anilor '40. Bunicul lui ar fi fost avocat şi proprietarul celui mai mare ziar din ţară, zice el (probabil ziarul *Adevărul*, care înainte de 1947 era deţinut de proprietari evrei).

În mai 2016, când s-a aflat că Iacobescu este unul din finanţatorii politici importanţi ai preşedintelui Uniunii Salvaţi România, Nicuşor Dan, purtătorul de cuvânt al PNL Bucureşti, Cezar Preda, declara: „Domnul Nicuşor Dan nu este nici independent şi nu este nici măcar preşedintele partidului pe care zice domnia sa că l-a înfiinţat. Este un iepuraş împins în luptă... La solicitarea noastră domnul Nicuşor Dan a prezentat o parte din lista finanţatorilor săi, sperând să îi aleagă pe cei mai onorabili... Vorbim de domnul Sir George Iacobescu, care este unul dintre finanţatorii lui Nicuşor Dan, om de altfel foarte onorabil, dar după vizita lui Adrian Năstase în 2003 la Londra şi propunerea lui Dan Ioan Popescu [către Iacobescu] de a candida în 2004 la funcţia de primar general al Capitalei din partea PSD, pe care, după mai multe discuţii a declinat-o, s-a ivit şi posibilitatea ca, după ce iese domnul Adrian Năstase preşedintele României, domnul Iacobescu să fie primul ministru al României din partea PSD". (*Cine este Sir George Iacobescu, afaceristul acuzat de PNL că face jocuri politice murdare în România?* - aktual24.ro, 21 mai 2016.)

Născut în România în 1945, Iacobescu a emigrat din ţară în 1975. Până atunci ar fi lucrat de la terminarea facultăţii de stat (Ingineria Civilă şi Industrială la Universitatea din Bucureşti) pentru compania britanică George Wimpey (Taylor Wimpey Plc de azi) la construirea unor staţii de benzină (?) în România comunistă. „Cu ajutorul unor contacte pe care reuşise să şi le facă în Vest" şi-a depus actele de emigrare, iar o mătuşă din Canada a plătit 5.000 dolari pentru a-l înregistra ca om de afaceri în Park Lane din Londra. Taxele (despăgubirile pentru învăţământul gratuit superior şi asistenţa socială de care beneficiase emigrantul de la statul român până atunci) se practicau atunci mai ales pentru emigranţii de etnie evreiască sau germană, care plecau masiv din România, la rude, definitiv.

Fiind un bun inginer şcolit în România, la Toronto, Iacobescu a fost angajat la una dintre cele mai mari firme de construcţii evreieşti, Olympia & York, a fraţilor Reichmann, Paul (Moshe Yosef), Albert şi Ralph, fiii unui bogat negustor evreu ungur de la Viena din perioada interbelică, Samuel Reichmann, dintr-o comunitate iudaică ortodoxă. La firma fraţilor Reich-

man a fost angajat direct asistent al vicepreşedintelui companiei, supervizând construcții atât în Canada cât şi în SUA, cea mai mare fiind World Financial Center din New York, sediul colosului bancar Merrill Lynch.

Stabilit la New York din 1983, ca vicepreşedinte al companiei, în 1987 Iacobescu avea să primească o nouă misiune, după ce Margaret Thatcher, premier al Marii Britanii propulsat de interesele financiare ale familiei Rothschild, a inițiat „proiectul de reconversie şi reabilitare a fostei zone a docurilor londoneze" cunoscut drept proiectul Canary Wharf.

Ea îl sunase chiar pe boss-ul lui Iacobescu, pe Reichmann, ca să îi spună: „Sunteți singurul constructor dezvoltator din lume care ar putea face Canary Wharf". Paul Reichmann a trimis atunci 5 executivi de top în Londra pentru a examina afacerea, iar George Iacobescu a fost unul dintre ei, care a şi rămas în Anglia, înhămându-se la proiect. Atât de uriaşă a fost afacerea, încât mega-compania lui Reichmann, protectorul personal al lui Iacobescu, a intrat în faliment, lăsând creditorii cu buza umflată pentru 20 de miliarde de dolari. Canary Wharf era atunci cel mai mare proiect de dezvoltare imobiliară din lume, durând din 1987 până în 1991.

Mini-oraşul Canary Wharf a fost construit 90% pe apă, cu materiale livrate cu o barjă pe râul Tamisa. S-au construit serviciile şi infrastructura pentru întreaga zonă, plus 0,4 milioane mp de birouri, în 35 de clădiri uriaşe, printre care se numără sediile băncilor HSBC, Citibank (ambele legate de familia Rothschild), Barclays, Clifford Chance, Morgan Stanley, JP Morgan sau ale trustului Thomson Reuters. Mai târziu, George Iacobescu a devenit directorul executiv al cartierului financiar Canary Wharf Group.

Clădirile turn au valori record, precum sediul HSBC, care valorează 5 miliarde de lire sterline, iar unele au înălțimi record, precum One Canada Square, de 235 de metri, a 15-a cea mai înaltă clădire din Europa.

Ca prin minune, nici protectorul lui Iacobescu, Reichmann nu a suferit prea mult de pe urma falimentului. Şi-a refăcut compania în câțiva ani rămânând şi miliardar şi cu 7,7% din afacere.

Cei mai mari acționari ai Canary Wharf Group au devenit după faliment şi redresare, cu un pachet de acțiuni de 15,6%, familia de evrei germani Glick, afacerişti cu diamante. La rândul ei, familia Glick a numit ca administrator al acțiunilor sale compania N.M. Rothschild[1], iar Rothschildzii l-au numit pe George Iacobescu director al centrul financiar londonez.

[1] *Rothschild to advise on Canary Wharf*, în *The Telegraph* din 6 iulie 2003.

Toată afacerea Canary Wharf, în centrul căreia a stat şi stă George Iacobescu, poartă asupra ei umbra marii familii evreieşti din vârful finanţelor mondiale, familia Rothschild. În primul rând premiera britanică Margaret Thatcher este cea care a demarat afacerea, chemând din Canada firma lui Reichman, a cărui familie este prietenă cu familia Rothschild. Legăturile? Norman Lamont, secretarul şef al Trezoreriei în guvernul Thatcher în 1987, lucra de 11 ani pentru Rothschildzi când a venit pe post. John Redwood a fost de asemenea angajatul Rothschildzilor înainte de a intra în parlament şi de a fi ministru în cabinetul Thatcher. John Whittingale, numit secretar politic al Margaretei Thatcher era şi el un alt om al Rothschildzilor, iar vicepreşedintele băncii *N.M. Rothschild*, Michael Richardson, era un vechi prieten personal al Margaretei Thatcher, destul de bine ancorat politic pentru a fi fost cea mai informată persoană din City la vremea naţionalizării industriei oţelului în anii '60, şi ales să conducă soarta aceleiaşi industrii când a fost pregătită pentru privatizare, 20 de ani mai târziu, de guvernul Thatcher. „Aceasta este dexteritate!?“, scria uimită presa britanică[1].

Iar legăturile familiei Reichman sunt şi ele binecunoscute:

„Având conexiuni cu bancherii comerciali britanici, inclusiv cu familia Rothschild, Samuel Reichmann [tatăl patronului lui Iacobescu - n.n.] strânsese destul capital în băncile britanice, care să îi permită să-şi deschidă propriul comerţ după părăsirea Europei. A fondat Tangier Exchange în Maroc şi a devenit unul dintre cei mai influenţi oameni de afaceri din Nordul Africii“[2].

[1] pe larg în Walter Brewitz, *Familia Rothschild*. Ed. Carpathia Rex. Totodată, Rothschildzii au făcut miliarde în anii '80 din consilierea privatizărilor proprietăţilor statului britanic sub premierul Margaret Thatcher, scria Paul Vallely în *A Golden Era ends for a Secretive Dynasty* (*The Independent* din 16 aprilie 2004), căci firma *N.M. Rothschild* a fost beneficiara marelui val al privatizărilor din Marea Britanie de la finele anilor '80, efectuate de guvernarea Thatcher, fiind implicată în „cele mai ambiţioase programe de privatizare", incluzând-o pe cea de 5,6 miliarde lire sterline a *British Gas* în 1986 sau ieşirea guvernului britanic din *British Petroleum* şi *British Coal* în 1987, ca şi privatizarea industriei britanice de apă şi canalizare în 1989 şi cea a departamentelor zonale de electricitate (Peter Rodgers, *Rothschild Dynasty Plans Global Shake-Up*, în *The Independent* din 1 octombrie 1996, p.16.)

[2] William Claiborne and Kathleen Day, *A dynasty of control*, în *The Washington Post* din 26 aprilie 1992.

O altă legătură importantă a familiei Reichmann este cea financiară cu George Soros, Paul Reichmann fiind partener în fondul acestuia de investiții, Quantum. „Reichman este legat de Soros şi prin Henry Kissinger, ca şi prin fostul ministru al Afacerilor Externe al Marii Britanii [în cabinetul Margaret Thatcher], al 6-lea lord Carrington (care este şi el membru în firma de consultanță geopolitică internațională Kissinger Associates Inc. din New York), Reichmann îi ține atât pe Kissinger, cât şi pe Carrington în board-ul grupului editorial Hollinger Inc., care deține un mare număr de ziare în Canada şi în Statele Unite, ca şi *London Daily Telegraph* şi cel mai mare cotidian în limba engleză din Israel, *Jerusalem Post.*"[1]

City-ul londonez (centrul administrativ şi financiar de o milă pătrată din centrul Londrei), împreună cu al doilea centru financiar al Londrei, Canary Wharf, ridicat de echipa Reichmann-Iacobescu, dețin împreună circa 40% din piața mondială ForEx (piața de vânzare-cumpărare a valutelor), adică tranzacționează aproape 2000 de miliarde de dolari SUA pe an. Multe din aceste tranzacții sunt, însă, pur speculative, precum cele făcute de George Soros, ele nefiind rezultatul unor nevoi ale economiei reale, ci atacuri asupra unor monede pentru profit facil.

În această Londră financiară tronează George Iacobescu, dar lucrează şi o seamă de mult mai tineri alți români, ca funcționari sau CEO „bancheri" sau avocați. Unii dintre aceştia sunt organizați în Romanian Business Club din Londra, inițiată de opt români în 2001 şi „formată din oameni de afaceri de origine română şi oameni de succes din spațiul economic britanic", care „vor aplica în România ceea ce au învățat la Londra şi vor deveni din angajați în Anglia, angajatori în România"[2].

Romanian Business Club, fără a avea indicată o adresă exactă, s-a localizat pe harta Londrei exact în centrul Canary Wharf, unde funcționează şi Camera de Comerț Româno-Britanică (la etajul 29 al celei mai înalte clădiri ridicate de Iacobescu).

Clubul s-a format pe ideea de exclusivitate, de grup elitist, adresându-se celor peste 1000 de români care lucrează în cele 2 centre financiare ale Londrei. Clubul are evidente deziderate politice privind România, manifestându-şi deschis antipatia față de socialism şi de naționalism, pre-

[1] William Engdahl, *The Secret Financial Network Behind „Wizard" George Soros* (op.citat), capitolul *Rich, Reichmann, and Soros's Israeli links.*

[2] *Romanian Business Club fabrică afacerişti români la Londra* (Cotidianul).

cum o face una dintre importantele membre, Dana Denis Smith, originară din Sibiu, care a venit la Londra în 1994 să lucreze la Reuters (trust ce îşi are şi el sediul în Canary Wharf). În 2004 au organizat la Bucureşti conferința „Corporate recovery" împreună cu KPMG, lider în Marea Britanie în consultanță financiară şi care îşi are şi el sediul chiar în Canary Wharf Group, unde tronează ca director George Iacobescu. KPMG este şi membră fondatoare a British Romanian Chamber of Commerce, care o susținea în România pe şefa Departamentului Național Anticorupție, Codruța Kovesi, ca şi partidul Uniunea Salvați România, susținut şi el de Londra.

Din 2005, Romanian Business Club s-a aliat cu alte două grupări de români angajați ai finanțelor londoneze: Rocity şi CityLink, iar din 2007 clubul (RBC) participă alături de Camera de Comerț Romano-Britanică şi CityLink, „aripa tânără a Camerei de Comerț", la „întâlniri cu miniştri din City şi din România la numeroase dezbateri şi conferințe de networking".

Iar unul din cei doi „patroni" ai CityLink este nimeni altul decât sponsorul USR George Iacobescu, conform descrierii CityLink de pe site-ul Camerei, în care se mai arată că CityLink (sau „BRCC CityLink") este brațul mai tânăr al Chamber, ca urmare a faptului că „în ultimii câțiva ani, Londra a văzut o mare creştere în număr a profesioniştilor români şi o creştere a afacerilor City-ului în România; sectorul bancar a ilustrat în particular acest aspect, prin mari companii precum Barclays, Citigroup, Deutsche Bank, Goldman Sachs, HSBC, Merrill Lynch, Morgan Stanley şi UBS, care angajează români şi fac afaceri cu România[1].

Celălalt „patron" al CityLink este slujbaşul familiei Rothschild de care am mai vorbit: onorabilul lord Lamont de Lerwich, adică fostul ministru Norman Lamont, pe care periodicul britanic îl consideră cel mai vinovat personaj pentru dezastrul din „Miercurea Neagră" din 16 septembrie 1992, când Lamont era ministru de Finanțe şi practic l-a ajutat pe George Soros să dea uriaşul atac asupra lirei sterline care a costat Anglia 3,4 miliarde de lire. Lamont, cum am arătat mai sus lucrase înainte la N M Rothschild & Sons şi Rothschild Asset Management[2], iar când Reichmann-Iacobescu au construit Canary Wharf, chemați de guvernul britanic, Lamont era ministru de Comerț şi Industrie sau şef al Trezoreriei în cabinetul Thatcher.

1 http://brcconline.eu/citylink/

2 *Mr Lamont's dark history*, în *The Guardian* din 22 iulie 2007.

Norman Lamont este şi preşedintele camerei bilaterale de comerț româno-britanice, *British Romanian Chamber of Commerce*, poziție în care a ajuns în 2004 fiind preşedinte al grupului industrial *Balli*, care după 1990, prin legăturile cu generalul Victor Atanasie Stănculescu, a acționat puternic în România, îndeosebi în jurul combinatului siderurgic *Sidex* Galați, preluat la începutul anilor 2000 împreună cu grupul britanic *Mittal Steel*, cu al cărui patron, Lakshmi Mittal, Lamont este „foarte bun prieten".

Dintre „tinerii bancheri" români londonezi care aspiră să conducă destinele României, membri în Romanian Business Club şi CityLink şi tutelați de George Iacobescu şi de Norman Lamont, cei mai vizibili sunt bogatul Bogdan Drăgoi, Alexandru Petrescu şi Mihai Buia.

Bogdan Drăgoi, care a devenit Ministru de Finanțe al României în 2012, în guvernul Mihai Răzvan Ungureanu, este o beizadea a putredei nomenclaturi a afacerilor nevăzute instalate în 1990, după căderea comunismului. Tatăl acestuia, Dan Drăgoi, pe atunci maior (mai târziu general) a fost ridicat de generalul conspirator Athanasie Stănculescu, la „revoluția" din 1989, în funcția de secretar de stat în ministerul Economiei şi Industriei, poziție din care a devenit directorul fantomaticei firme Sidex International Ltd, înregistrată la Londra, unde se instalase familia Drăgoi în anii '90, când Bogdan Drăgoi avea doar 10 ani. Acționarii obscurei firme erau grupul Balli (ale unei bogate familii iraniene din Anglia), cu 60%, şi statul român, prin Sidex Galați (gigantul siderurgic românesc producător de 10 milioane tone de oțel pe an) cu 40%, iar familia Drăgoi s-a îmbogățit în acea vreme.

Firmele conduse de maiorul Drăgoi de la Londra (Sidex International Ltd şi Dundee Ltd - Dublin) aprovizionau cu materii prime combinatul Sidex din România şi intermediau exporturile acestuia, dar combinatul siderurgic românesc a fost devalizat astfel (spun foşti oficiali români) şi preluat de prietenii lui Norman Lamont, omul clanului financiar Rothschild. S-a spus (tot de aceeaşi oficiali români) că „firmele prin care Sidex se aproviziona aveau spatele asigurat de ofițeri superiori din serviciile secrete", insinuându-se acest fapt despre maiorul Drăgoi, asociat în unele afaceri cu fostul şef SRI Virgil Măgureanu (Amrom Automotive), deşi provenea din armată.

Bogdan Drăgoi a fost şi consilier al ex-preşedintelui Traian Băsescu printr-o relație personală a lui Băsescu cu tatăl acestuia, Dan Drăgoi, cultivată până la Londra încă din anii '90. Băsescu era la începutul unei puternice prietenii cu familiile Drăgoi şi „Bebe" Ionescu (asociatul lui Dan Drăgoi în

conducerea firmelor satelit ale afacerii Sidex-Balli), când l-a vizitat în secret, în 1997, ca ministru al Transporturilor, pe miliardarul israelian Sammy Ofer, la reşedinţa acestuia de la Londra, întâlnire ce îi fusese aranjată lui Băsescu de către prietenul său Philip Bloom (detalii în Cornel-Dan Niculae, *Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*, descrierea lui Sammy Ofer la cap. *Personaje cheie*).

Primul loc de muncă al tânărului Bogdan Drăgoi a fost la Londra, la firma Inquam Ltd, deţinută de bogata familie Hariri, a fostului premier al Libanului, Rafic Hariri. A lucrat de la vârsta de 21 de ani la Inquam, până la cea de 24 şi pretinde că a participat la negocieri financiare de miliarde de euro pentru firma londoneză cu evreii americani de la Bear Stearns şi Lehman Brothers.

De ce o firmă libaneză? Deoarece, cum ar fi cel mai plauzibil răspuns, ţinând cont de context, grupul libanezilor conectaţi cu grupul Drăgoi-Băsescu nu sunt „islamişti", ba au şi coabitat, măcar cândva, cu structurile occidentale şi, în plus, au fost, măcar o dată, racolaţi la o serie de servicii secrete străine şi aduc şi bani. În jurul „Libanezilor Mossad-ului", cum a mai fost denumită gruparea fraţilor Nassar şi Ghadban (cu care făcea afaceri încă din anii '90 Ioana Băsescu, fiica mai mare a lui Traian Băsescu), şi al încă din anii '90 Ioana Băsescu, fiica mai mare a lui Traian Băsescu), şi al grupării Videanu-Bebe Ionescu-Drăgoi-Băsescu, s-au asociat mereu şi alte nume de libanezi, precum Said Baaklini[1]. Un asemenea libanez, Jihad El Khalil, lucrează terenurile agricole cumpărate în comuna Nana de către Ioana Băsescu şi „blonda lui Băsescu", Elena Udrea. Libanezul El Khalil este asociat totodată, în diverse firme, cu un anume Liviu Ghebaur, asociat la rândul lui cu Dan Drăgoi într-o firmă ce operează intens exporturi în portul Constanţa, Romned Port Operator, în care este asociat şi fratele fostului şef al Serviciului de Informaţii Externe, Ioan Talpeş[2].

Dan Drăgoi este marele jupân al Danei 80, unde operează firma Comvex, pe care o deţine (singur?) printr-o reţea de firme offshore din Cipru şi Insulele Virgine Britanice, luând Comvexul de la statul român în 1997 pentru Balli, când director adjunct la FPS (agenţia privatizărilor de stat) era prietenul Bebe Ionescu, iar ministru al Transporturilor era Traian Băsescu. Tot astfel a fost privatizat, în 1997, şi al doilea mare operator portuar con-

---

[1] a se vedea capitolele *Mafia libanezilor „creştini" şi PD-ul* şi *Afacerile familiei Băsescu cu libanezii Mossad-ului* din lucrarea *Politica filo-sionistă a României*.

[2] *Firma de la ANRP a familiei Paul-Vass, asociată cu portuarii lui Traian Băsescu*, în *Jurnalul Naţional* din 13 aprilie 2016.

stănțean, Chimpex, pentru filiera celor care alimentau cu materii prime combinatul Sidex Galați, respectiv tot Dan Drăgoi - Grupul Balli.

După ce premierul libanez Rafic Hariri a fost asasinat în anul 2005, ca urmarea a unui complot menit să scoată din Liban trupele siriene ce protejau țara împotriva incursiunilor israeliene, Bogdan Drăgoi a plecat de la firma familiei Hariri, fiind angajat de statul român drept consilier al ministrului Anca Boagiu, care l-a luat pe un post similar şi pe fiul partenerului lui Drăgoi bătrânul, pe Syda Ionescu (viitor ginere al lui Băsescu).

Apoi, tot din aceleaşi motive „politice", Băsescu l-a propulsat pe Bogdan Drăgoi secretar de stat la Finanțe, când acesta avea doar 25 de ani, în 2006-2007 (perioadă în care a el îndatorat România prin emisiune de obligațiuni de stat în SUA), apoi l-a pus iar secretar de stat la ministerul de Finanțe în 2009-2012, după ce Băsescu a fost reales preşedinte. Ca să îl salveze, căci guvernul Ungureanu a avut o viață scurtă în 2012 (de numai 2 luni), Băsescu l-a luat pe Bogdan Drăgoi consilier prezidențial la Cotroceni până în 2014. În acelaşi an Bogdan Drăgoi a intrat în construcția politică „de tineret" a lui M. Răzvan Ungureanu, Forța Civică, ajungând astfel, mai apoi, în Partidul Național Liberal, când Băsescu căzuse[1].

Aceştia sunt oamenii pentru care Traian Băsescu declara, la investirea guvernului MRU că oamenii politici din generațiile mai vechi trebuie să înțeleagă că „a venit timpul să predea ştafeta generației care la Revoluție nu era majoră", deoarece „este timpul lor şi numai ei pot recredibiliza major România". Dar nu despre orice tineri era vorba să fie propulsați, ci - cum am văzut - despre copiii cui trebuie, ai bătrânilor sistemului, copii care fac parte din societăți fraternale occidentale, precum Golden Key International Society sau Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta, cazul lui Bogdan Drăgoi („calități" cu care s-a lăudat în CV-ul ministerial, nu cu vreo religie).

Curios este şi că în mijlocul „Imperiului nevăzut" din spatele familiei Drăgoi se află o firmă ce conduce la familia fostului preşedinte Băsescu, dar care, numindu-se Quantum Consulting (dar înregistrată în România), are acelaşi nume cu al fondului lui Soros (a se vedea pe larg, în acest sens, anchetele jurnalistice de la RiseProject ale lui Mihai Munteanu şi Daniel Bojin, precum *Imperiul nevăzut din spatele lui Bogdan Drăgoi*).

---

[1] În prezent este şef la fondul SIF Banat Crişan - un fond de investiții cu active de 1 miliard de lei, şi membru în conducerea Biofarm (listată la bursă de firma şefului ocult al Uniunii Salvați România, Matei Păun), alături de fiul politicianului PSD Viorel Hrebenciuc, Andrei.

„Bancherul" londonez Alexandru Petrescu, licențiat de University of Wales şi deținând anterior mai multe funcții în sistemul financiar-bancar londonez, alt membru al aceluiaşi elitist Romanian Business Club-UK, ajungea şi el ministru al Economiei, dar în guvernul PSD Grindeanu, instalat în ianuarie 2017, după care a fost numit şeful Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru IMM-uri (FNGCIMM), unde se învârt mulți bani gratis, de care se lipesc doar unii, căci Fondul acordă garanții pentru finanțările obținute de întreprinderile nou-înființate, microîntreprinderi şi pentru întreprinderile mici şi mijlocii (IMM) „care întrunesc condițiile" pentru a avea acces la fonduri nerambursabile europene prin băncile comerciale.

Un personaj mai aparte dintre aceşti tineri români bancheri londonezi este Mihai Buia, căci acest „senior bank" londonez stă în fruntea echipei de „experți" a ONG-ului SRI-ist, New Strategy Center, organizația despre care am vorbit la începutul acestui capitol, subcapitolul *Serviciile secrete organizează proteste?*. Expert al NSC, Mihai Buia are „puternice legături cu lumea corporațiilor din Europa", începându-şi cariera la banca americană transnațională Citibank, în care este prezent şi marele capital evreiesc al Salmon Brothers şi a cărei impozantă clădire tronează în centrul cartierului financiar londonez Canary Wharf- al cărui director este George Iacobescu -, după care a ajuns responsabil pentru Europa centrală şi de est a Băncii Europene de Reconstrucție şi Dezvoltare, tot de la Londra.

Pe când lucra, în 2004, la filiala română a germanei HVB Bank, Mihai Buia a coordonat împrumutul sindicalizat, în valoare de 105 milioane de dolari SUA acordat evreilor ruso-americano-israelieni de la ALRO Slatina şi principalului său nou acționar, Marco Industries (a afaceristului marca Mossad, Marc Rich), după ce, cum am arătat mai înainte, Matei Păun (dirijorul USR „recrutat" de finanțele londoneze) concentrase acțiunile de pe piață ale ALRO Slatina în pachete importante, ce au ajuns în 2002 la Marco.

ONG-ul SRI-ist în centrul conexiunilor de la Londra - George Iacobescu, premierul României de pe tuşă

Londra este, totodată, un important centru „strategic" al New Strategy Center, fiind locul unde ONG-ul sereist a avut şi o întrunire, în 18 ianuarie 2017, „sub oblăduirea ambasadorului României în UK, Dan Mihalache, fostul şef al Cancelariei prezidențiale a lui Klaus Iohannis", şi unde au fost prezenți şi Iulian Fota, şeful Colegiului de Informații al SRI, Sergiu Celac şi

Dan Dungaciu (analistul atlantist de serviciu al României, fost bursier al școlii lui George Soros, Central European University din Budapesta), ca și membri și experți obișnuiți ai NSC, ca Mihaela Nicola (prietena SRI) sau „bancherul" nostru de la Romanian Business Club-UK, Mihai Buia.

Sub titlul *De ce contează Marea Neagră?*, întrunirea de la Londra a NSC s-a configurat ca o pregătire de război în zona Mării Negre a SUA și a Marii Britanii, cu implicarea României, căci au participat ca invitați și Seth Cropsey, de la Hudson Institute, și Jonathan Eyal, director de studii la Royal United Services Institute din Londra. Hudson Institute este un think-tank creat de niște neo-conservatori evrei americani proveniți de la Rand Corporation (un think-tank finanțat de Armata SUA și creat în 1948), „Hudson" fiind reprezentat anual la întrunirile Bilderberg de soția miliardarului evreu Henry Kravis, Marie Josee Kravis, care se află poziționată și în conducerea trustului de presă Hollinger Publishing, al familiei Reichmann, patronii co-etnici evrei și prietenii lui George Iacobescu, cum am arătat mai sus[1]. Hudson Institute și alte think-tank-uri americane, precum American Enterprise Institute (din care Cropsey face parte, de asemenea) sau Brookings Institution, sunt toate cuprinse în ceea ce se numește generic „lobby-ul israelian" în SUA[2], iar Seth Cropsey este și director la Center for American Seapower și fost subsecretar de stat la U.S. Navy în administrațiile republicane.

A doua prezență semnificativă la întrunirea de la Londra a NSC a fost cea a lui Jonathan Eyal, evreu originar din România[3], analist militar

[1] Hudson Institute a fost înființat de Herman Kahn, fiul lui Abraham Kahn, un imigrant evreu în SUA provenit din estul Europei. Încă de la înființarea sa în 1961, Hudson Institute este o oficină a conservatorilor evrei, chiar și ceilalți doi întemeietori ai think-tank-ului, alături de Kahn, fiind tot evrei, respectiv Max Singer și Oscar Ruebhausen. Apoi ideile pe care le-au elaborat, precum „Kleptocracy Initiative" (KI) sau „potential for Armageddon", au fost susținute de alt „proeminent intelectual" american provenit dintr-o familie de evrei est-europeni, Daniel Bell. Până în prezent, conducerea Hudson Institute este asigurată de proveniенți din familiile evreiești. Toate aceste aspecte și încrengăturile de relații care ajung la Grupul Bilderberg sunt prezentate în capitolul *„Alianța" Mesei Rotunde - „Bilderberg"* (mai ales de la întrunirile Bilderberg din anul 2004), din lucrarea Walter Brewitz, *Familia Rothschild...*, Ed. Carpathia Rex 2017.

[2] John J. Mearsheimer & Stephen M. Walt, *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* („Lobby-ul israelian și politica externă a SUA") 2007.

[3] Eyal este un nume evreiesc și înseamnă în ebraică putere sau curaj. Există și un kibbutz (kibuț) cu acest nume în Israel, în zona coloniilor, iar periodicul

britanic şi directoraş la Institutul Regal de Studii Internaţionale de la Londra (Royal United Services Institute for Defence Studies in London - RUSI), care stă cu ochii ca un vultur asupra politicii promovate de politicienii de la Bucureşti, pentru ca „fiecare guvern român care va veni la putere să ştie că întotdeauna va servi mai bine interesele României dacă se va asocia mai degrabă cu SUA şi Marea Britanie, decât cu ciudata structură pe care o creează acum francezii şi germanii" (Uniunea Europeană; Jonathan Eyal, capitolul *Romania* din lucrarea: Stephen Whitefield, *The New Institutional Architecture of Eastern Europe*, New York 1993).

Ca şi J. Eyal, şi el evreu din România, şi George Iacobescu trece drept un expert în teme militare ale Marii Britanii, dar în cele administrative, căci în anul 2010 a fost cooptat de către secretarul de stat al Apărării Marii Britanii în echipa care să restructureze ministerul (Ministry of Defence), măsuri ce au şi fost implementate. Iacobescu este solicitat, de fapt, în multe activităţi obşteşti, şi etnice şi britanice. Astfel, Iacobescu este şi „patron" la Jewish Care, redenumire a vechii organizaţii Board of Guardians (for the Relief of the Jewish Poor), mai cunoscută drept Jewish Board of Guardians, înfiinţată la Londra în 1859 cu scopul de a-i ajuta pe imigranţii evrei veniţi în Anglia, dar şi pe cei nerealizaţi social (evreii săraci din Londra şi din South East England).

Unul din personajele cheie ale nodului relaţional românesc de la Londra este găgăuzo-evreul Sergiu Celac (Serghei Cealik), care, din fost translator de rusă şi engleză al dictatorului Nicolae Ceauşescu, a ajuns în perioada 28 decembrie 1989-28 iunie 1990, ministru de Externe în guvernul revoluţionar al lui Petre Roman, apoi, până în 1996, ambasador al României în Regatul Unit al Marii Britanii. Având şi grad de consilier în ministerul de Externe Celac îl însoţise pe Nicolae Ceauşescu în vizita oficială a acestuia, ca şef de stat, în Anglia, în 1978, dar imediat după aceea a fost dat afară de la Externe ca „nedemn de încredere ideologic" (?), ceea

---

Realitatea Evreiască nr.235 din 31 iulie 2005 îl prezintă pe Jonathan Eyal la pagina 10, la rubrica „Evreii în lume", ca fiind unul dintre „cei mai prestigioşi politologi britanici, specializat în problemele balcanilor şi Europei de Est, bun cunoscător al istoriei României şi a evreilor români". Din 1990, el a ocupat funcţia de director de cercetări în cadrul institutului londonez al Apărării şi este „expert" al Camerei Comunelor pentru politica britanică faţă de Europa de Est şi consilier pentru Apărare al Parlamentului britanic.

ce înseamnă că a fost bănuit de trădare a României faţă de englezi. Ar fi avut, se pare, contacte neautorizate, inclusiv cu opozanta Margaret Thatcher, care peste un an avea să devină premierul britanic al Rothschildzilor.

Din iulie 2015, Sergiu Celac este şi membru în „consiliul ştiinţific" al ONG-ului de securitate sereisto-atlantis New Strategy Center, cel legat de Romanian Business Club-UK prin bancheri ca Mihai Buia, consiliu în care Celac stă alături de alţi „externişti" - precum Lazăr Comănescu şi Teodor Meleşcanu - sau de evreul holocaustolog Radu Ioanid.

Sergiu Celac este cel care a reactivat în 1990, la Externe, „gaşca spionilor" români duplicitari de la New York, îndepărtaţi de Ceauşescu în anii 70-80, apoi, cât a fost ambasador la Londra, în perioada 1991-1996, a devenit legătura uneia din cele mai misterioase şi virulente societăţi secrete, considerată un fel de braţ armat al Grupului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale, numită „Le Cercle", formată din foşti membri ai serviciilor secrete occidentale şi care acţionează pentru subordonarea serviciilor secrete naţionale din statele ţintă. Atunci a fost aranjată întrunirea Le Cercle de la Bucureşti, din 1995, la care a participat şi secretarul de stat al ministerului român al Apărării, Ioan Mircea Paşcu, un recrut al CIA, cum este considerat de istorici şi analişti occidentali[1].

Apetitul lui Celac pentru organizaţiile secrete/ iniţiatice şi conspiraţii a putut fi observat din 1990, când ministerul de Externe condus de el a lucrat la instalarea masoneriei regulare (tutelată şi agreată de Marea Lojă Unită a Angliei, „loja mamă a lumii"), în acest sens existând documente, ca şi mărturii. „Imediat după momentul 1989... Masoneria era la mare preţ, dar nu cred că pentru a-i aduce la îndeplinire idealurile. M-a dus şi pe mine Celac la Sever Frenţiu, iar prietenul meu Adrian Dohotaru a ajuns şeful Marii Loji Naţionale din România...", scria graficianul Eugen Mihăescu în cartea sa memorialistică, *Între linii*.

Şi Costel Iancu, primul şef al masoneriei române în 1990, relata: „În 1989, la Londra, s-a decis redeschiderea Masoneriei Regulare în Europa Centrală şi de Est... Eu personal am primit însărcinarea... Astfel, în [aprilie] 1990 se constituie prima lojă regulară din România - *Concordia* - fiind şi prima din întreaga Europă de Est." După ce Sergiu Celac pleacă de la Externe ambasador la Londra, din iunie 1990, Adrian Năstase, noul minis-

[1] despre Le Cercle şi Sergiu Celac, am relatat pe larg în capitolul *Clubul secret, clanul şi camarila* din lucrarea *Armaghedonul Templului lui Solomon*.

tru de Externe preia legătura cu masoneria regulară condusă de la Londra, împreună cu... generalul Victor Atanasie Stănculescu[1], cel care avea să îi trimită la Londra în misiuni economice pe Dan Drăgoi (tatăl viitorului secretar de stat şi ministru de Finanțe Bogdan Drăgoi, membru al elitiştilor de la Romanian Business Club-UK) şi pe „Bebe" Ionescu în misiune economică la Londra, pe lângă firma Balli, pentru care ajunge şi Stănculescu „consilier principal" în România, din 1992.

După ce a încetat să mai lucreze pentru ministerul de Externe, din acelaşi an, anul 2000, Sergiu Celac a devenit preşedintele companiei londoneze Emission Control Ltd., deținută la rândul ei de către firma Gee and Garnham Ltd, a familiei Botton, strâns legată de familia Rothschild. Ben de Botton, proprietarul firmelor, provine dintr-o familie evreiască din Egipt care s-a relocat în Anglia. Strămoşul familiei este un celebru rabin Abraham Hiyya de Boton, care a trăit între 1560 şi 1609, fiind discipolul şi mai celebrului rabin talmudist Samuel de Medina, şeful Academiei Talmudice (Yeshiva) din secolul al 16-lea. Rabinul Abraham de Boton a trăit în mai mult oraşe din regiunea mediteraneană, precum Salonic (Grecia), Polia (Italia), Constantinopol, ajungând până în Palestina, iar urmaşii săi în Egipt. Grupul Gee and Garnham a fost fondat în Cairo, în Egipt, în 1947, de către Benjamin de Botton, tatăl lui Ben şi văr cu Gilbert de Botton din Alexandria, Egipt

Fiind evrei sefarzi, cel din urmă, Gilbert de Botton, este un „pionier financiar" al statului Israel, care are legături de familie cu spionajul israelian, căci mama sa a fost Yolande Harmer (născută Gabbai), jurnalist şi ofițer de intelligence Jewish Agency for Israel din 1945, supranumită şi „Mata Hari a Israelului". Gilbert de Botton a început să lucreze în Elveția la „banca" Ufitec a familiei de cămătari Zilkha, evrei irakieni, după care este preluat, în 1968, de ramurile franceză şi britanică a familiei Rothschild, când şi-au deschis operațiunile la Zurich, punându-l director la banca lor Rothschild AG, apoi, din 1982, preşedinte al trustului Rothschild în New York. Jacob Rothschild, şeful ramurii engleze şi stâlp al Grupului Bilderberg, i-a invitat apoi pe Bottoni să-şi instaleze propriile afaceri la Londra, astfel apărând şi firma fondată în 1983 de Gilbert de Botton, Global Asset Management (ce administrează bunuri de 164 miliarde franci elvețieni), să funcționeze în St James's Place în Londra, lângă sediul trustului Rothschild[2].

[1] capitolul *Marea Lojă Națională din România* din lucrarea mai sus citată.
[2] *Gilbert de Botton*, în *The Telegraph* din 30 august 2000.

Fiul lui Gilbert de Botton, un cunoscut autor de romane „englez", Alain de Botton, a fost publicat în România prima dată la editura făcută cadou lui Liiceanu de guvernul în care, în 1990, Celac era ministru de Externe, adică la editura Humanitas. Iar momentul publicării era anul 1993, când ambasador al României la Londra era Sergiu Celac, de doi ani deja. Întrebarea ce ar trebui să ne-o punem, poate, este de când lucrează Celac pentru Bottonii lipiți de oculta financiară globală a Rothschildzilor. Doar din anul 2000?

Lumea finanțelor londoneze descrisă mai sus este cea căreia i se subordonează ideatic membrii Romanian Business Club - UK, pentru care City-ul londonez (lumea finanțelor Londrei, inclusiv Canary Wharf) reprezintă un adevărat nou Tărâm al Făgăduinței şi motorul şi sensul lumii.

Iar „expertul" sereisto-atlantistului New Strategy Center[1], Mihai Buia, membru şi al Romanian Business Club-UK, face parte dintre acei români de bancă, directori, avocați sau consultanți, care vor să formeze „o forță extrem de puternică care la momentul potrivit să vină în țară" şi să preia puterea, după cum arăta *Ziarul Financiar* în articolul: „RBC, clubul românilor de la Londra care vor prelua puterea în România", într-o analiză de acum câțiva ani, în care arăta că aceştia erau sprijiniți, la un moment dat, de Mircea Geoană prin Aspen Institute. Din 2016 am văzut că mentorul lor, bătrânul londonez George Iacobescu, opta, mai nou, ca partid politic (şi) pentru Uniunea Salvați România (USR) - Nicuşor Dan, iar Matei Păun, dirijorul USR, este şi el un produs în România al finanțelor londoneze.

*

Cum am văzut, conform opțiunilor PSD (ale lui Adrian Năstase şi Dan Ioan Popescu), rothschildianul George Iacobescu trebuia să fie prim-ministru în 2005, dacă ieşea Adrian Năstase preşedinte după alegerile prezidențiale de la finele anului 2004[2], iar în 2009 era din nou vehiculat numele său pentru un cabinet de concordie politică, după ce mai întâi Traian Băsescu, ca preşedinte, refuzase să-l numească premier pe Klaus Iohannis când, în plină criză politică (PSD ieşise de la guvernarea cu PDL) şi economică (criza declanşată în 2008), Iohannis a fost propus în 13 octombrie 2009 ca premier până după alegerile prezidențiale de la sfârşitul anului, de către Partidul Național Liberal (PNL), cu susținerea PSD şi a UDMR plus minoritățile.

---

[1] a se vedea capitolul *ONG-ul sub acoperire al serviciilor secrete, pentru politica externă atlantisto-filosionistă a României - de la SRI-şti la Lazăr Comănescu şi Teodor Meleşcanu* din lucrarea *Politica filo-sionistă a României*.

[2] detalii la cap. *Epicentrul financiar de la Londra şi „Soroşul" USR-ului*.

Preşedinte al PSD era atunci, în 2009, Mircea Geoană, care urma să fie şi candidat la preşedinţie din partea acestui partid, contracandidat cu Băsescu. După ce Băsescu a refuzat desemnarea lui Iohannis ca premier, s-a vehiculat spre Cotroceni - dinspre unele ONG-uri - şi o propunere bizară, dar care ar fi împăcat „toată lumea", se pretindea, pe bloguri, pe Internet: londonezul George Iacobescu, prim ministru; londonezul Jonathan Eyal, ministru de Externe; David Esrig (evreu, ca şi Iacobescu şi Eyal, dar cetăţean româno-israelian, nu britanic) ministru al Culturii; Mugur Isărescu, ministru al Finanţelor; Daniel Dăianu, ministru al Economiei; Dacian Cioloş la Agricultură; Andrei Marga la Învăţământ şi Klaus Iohannis la Dezvoltare.

Este istorie faptul că preşedintele Băsescu nu a vrut să audă de vreun alt guvern, condus de altcineva decât de Emil Boc (al cărui guvern fusese însă demis formal prin moţiunea de cenzură din 13 octombrie 2009), aşa că a tergiversat instalarea altui guvern până la alegerile prezidenţiale din 6 decembrie 2009. Klaus Iohannis a intrat atunci, la 1 decembrie 2009, în alianţa politică numită „Parteneriatul pentru Timişoara", cu Crin Antonescu (PNL) şi Mircea Geoană (PSD), susţinându-l ca preşedinte al României pe Geoană[1], prietenul londonezului George Iacobescu (cum arăta acesta din urmă într-un interviu publicat pe Internet în anul 2008, cu un an înainte de alegerile prezidenţiale şi cu numai două zile înainte de alegerile parlamentare din 30 noiembrie 2008: „Am avut discuţia aceasta cu Mircea Geoană, care mi-e prieten..."[2]).

Iar Mircea Geoană era, prin Aspen Institute, şi un promotor al băieţilor şi fetelor de la Londra din Romania Business Club-UK (cum arăta analiza din *Ziarul Financiar* mai sus citată), pe care şi Iacobescu îi tutelează spre a „prelua puterea în România".

Iar un ONG apropiat de Mircea Geoană şi de ministerul de Externe este cel care, până recent, a tot propus numirea lui George Iacobescu ca premier al României. Se numeşte fundaţia „România Generaţia Următoare", fiind condus de George Bogdan, un fost ziarist care lucrase din anul 1992 la ziarul de partid al Frontului Salvării Naţionale - PSDR (PSD-ul de azi),

---

[1] Subiect detaliat în capitolul *Iohannis şi „Parteneriatul de la Timişoara" din 2009, startul jocurilor pentru prezidenţialele din 2014,* din lucrarea noastră *Ofensiva iudaismului asupra României* (Ed. Carpathia Rex 2017).

[2] Interviu cu George Iacobescu, CEO Canary Wharf: *Criza e ca o maşină de tocat în care au intrat toate băncile,* în *Hotnews* de vineri, 28 noiembrie 2008.

Dimineaţa (unde era coleg cu Corina Creţu şi Gabriela Vrânceanu, viitoarea Gabriela Firea), de unde a fost mutat apoi consilier la ministerul Muncii.

După ce Geoană a ajuns ministru de Externe, perioadă în care a dezvoltat şi susţinut prietenia cu George Iacobescu, la Londra, proiectul sau politic personal, cu care să obţină un capital de imagine, şi-a dorit să fie aderarea României la spaţiul Schengen (zona largă de liberă circulaţie în Europa, fără controale sau legitimare la frontiere pentru persoanele din statele membre Schengen), dar abia în 2011 s-a creat „Proiectul Grupul Civic «Unitate şi Exigenţă pentru Schengen în România»", la ministerul de Externe, ca direcţie a fundaţiei România Generaţia Următoare. Ministru era atunci PDL-istul Theodor Baconschi, care colabora din plin, însă, cu fostul şef al PSD, Mircea Geoană, preşedinte al Senatului şi aflat în plină frondă fată de propriul partid (care îl va şi exclude la finele anului). M. Geoană şi Baconschi erau atunci, tot împreună, şi susţinători ai organizaţiei juniorului Burduja, CAESAR, ce a devenit din 2015 o susţinătoare a lui Iohannis.

Acesta grup Schengen al fundaţiei sus amintită a lui G. Bogdan, voia să apară ca societatea civilă românească care colabora cu MAE şi cu Geoană, în susţinerea acestuia, care din 2010, ca şef al Senatului, avea, ca şi Externele, probleme mai ales cu Olanda privind acceptarea României. Apoi, din 2013, Geoană era şi şeful comisei Schenghen a Senatului, iar colaborarea dintre cei doi s-a înteţit, având împreună chiar întâlniri cu ambasadele Finlandei, Olandei sau Germaniei.

Iniţial, şeful ONG-ului România Generaţia Următoare, nu fusese în cele mai bune relaţii cu Geoană la PSD, ci cu Ion Iliescu, Petre Roman şi Dan Ioan Popescu, dar mai semnificativ este faptul că din „grupul civic" zis „pentru Schengen" fac parte şi doi reprezentanţi ai organizaţiei evreilor români, Jose Blum şi Jose Iacobescu, care este şi şeful ordinului evreiesc B'nai B'rith din România şi iniţiatorul camerelor de comerţ româneşti şi, după unele indicii, şi rudă cu George Iacobescu. În aceste condiţii apare ca fiind destul de neprincipială iniţiativa „grupului" de a-i cere preşedintelui Klaus Iohannis să îl numească tot pe un evreu, pe George Iacobescu, premier al României, după ce PSD câştigase alegerile parlamentare.

Iar elogiile ONG-ului la adresa lui George Iacobescu către preşedintele Iohannis, transmise prin registratura preşedinţiei, seamănă cu aprecierea unei şaorma „cu de toate": „Profesionalism, eficienţă la scară internaţională, neamestecat în corupţia şi mocirla dâmboviţeană, apropiat al PSD, cunoscut de finanţa mondială, de investitorii lumii, poate aduce experien-

ța engleză în atragerea de fonduri europene, ...colaborare foarte bună cu liderul Dragnea şi preşedintele Iohannis plus cu echipa guvernamentală, negociator de talie europeană pentru un brexit favorabil, pro UE, pro Schengen, pro Zona Euro..." (poezie, căci autorul textului, G.B., este şi poet publicat)

Putea „grupul... pro Schengen" să garanteze că va exista o „colaborare foarte bună cu liderul Dragnea" din partea viitorului premier George Iacobescu. Poate că putea, având în vedere că se cunosc şi cu Dragnea, cel puțin de când acesta era ministru în guvernul Ponta, când aveau întâlniri regulate, la care participa mai mereu şi reprezentantul comunității evreieşti, Jose Blum. La unele acțiuni ale grupului Schengen al fundației România Generația Următoare veneau alături de el, precum la conferința de la ministerul de Externe din mai 2011, ONG-uri bine cunoscute public, aşa cum sunt Transparency International (prin însăşi directorul Victor Alistar), Fundația Soros (prin managerul „proiectului Migrațiune" al acesteia), sau chiar Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDCS, mega ONG-ul fondat de fosta şefă a Delegației Comisiei Europene în România, Karen Fogg, care a preluat rolul de lider al „societății civile" de la Fundația Soros).

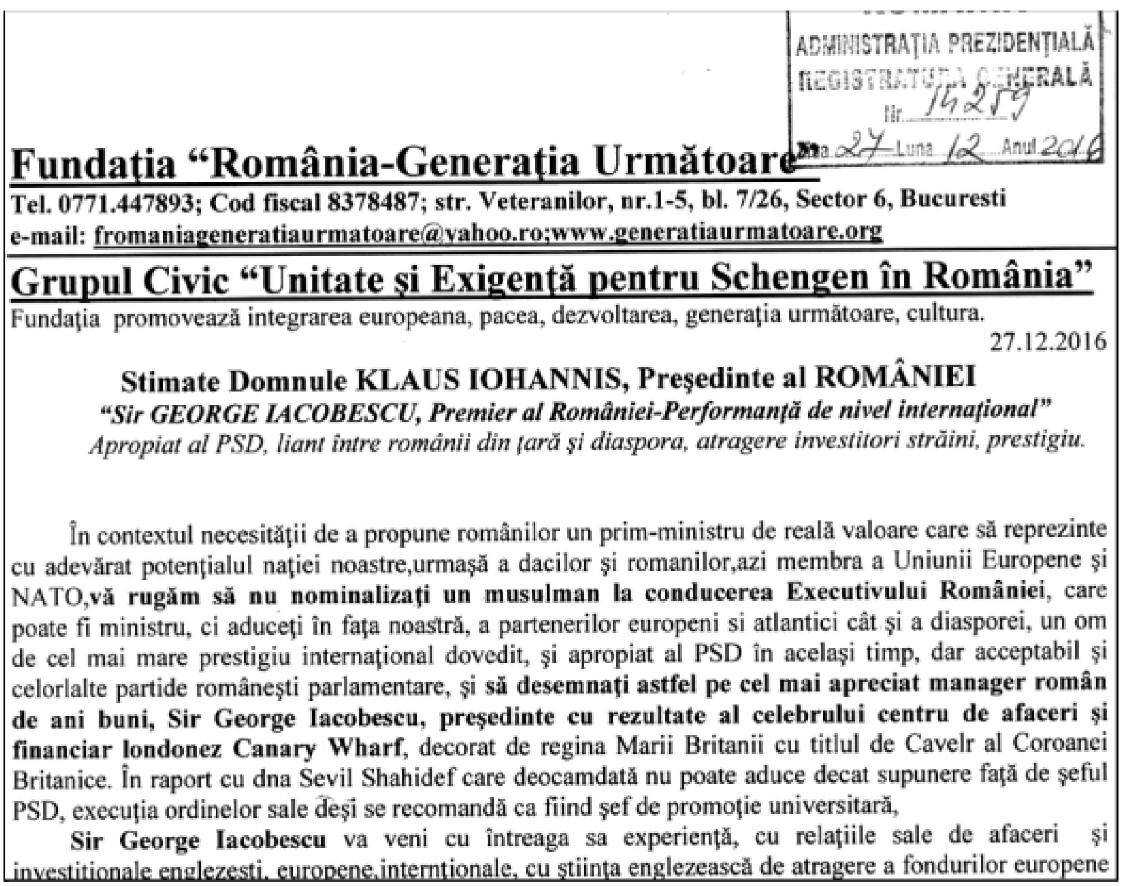

ADMINISTRAȚIA PREZIDENȚIALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. 14259
Ziua 27 Luna 12 Anul 2016

Fundaţia "România-Generaţia Următoare"

Tel. 0771.447893; Cod fiscal 8378487; str. Veteranilor, nr.1-5, bl. 7/26, Sector 6, Bucuresti
e-mail: fromaniageneratiaurmatoare@yahoo.ro;www.generatiaurmatoare.org

Grupul Civic "Unitate şi Exigenţă pentru Schengen în România"

Fundaţia promovează integrarea europeana, pacea, dezvoltarea, generaţia următoare, cultura.

27.12.2016

Stimate Domnule KLAUS IOHANNIS, Preşedinte al ROMÂNIEI

"Sir GEORGE IACOBESCU, Premier al României-Performanţă de nivel internaţional"

Apropiat al PSD, liant între românii din ţară şi diaspora, atragere investitori străini, prestigiu.

În contextul necesităţii de a propune românilor un prim-ministru de reală valoare care să reprezinte cu adevărat potenţialul naţiei noastre,urmaşă a dacilor şi romanilor,azi membra a Uniunii Europene şi NATO,**vă rugăm să nu nominalizaţi un musulman la conducerea Executivului României**, care poate fi ministru, ci aduceţi în faţa noastră, a partenerilor europeni si atlantici cât şi a diasporei, un om de cel mai mare prestigiu internaţional dovedit, şi apropiat al PSD în acelaşi timp, dar acceptabil şi celorlalte partide româneşti parlamentare, şi **să desemnaţi astfel pe cel mai apreciat manager român de ani buni, Sir George Iacobescu, preşedinte cu rezultate al celebrului centru de afaceri şi financiar londonez Canary Wharf**, decorat de regina Marii Britanii cu titlul de Cavelr al Coroanei Britanice. În raport cu dna Sevil Shahidef care deocamdată nu poate aduce decat supunere faţă de şeful PSD, execuţia ordinelor sale deşi se recomandă ca fiind şef de promoţie universitară,

Sir George Iacobescu va veni cu întreaga sa experienţă, cu relaţiile sale de afaceri şi investiţionale englezesti, europene,interntionale, cu ştiinţa englezească de atragere a fondurilor europene

ONG-ul „conservă" propunându-l lui Klaus Iohannis din decembrie 2016 pe George Iacobescu - sponsorul USR şi al lui Nicuşor Dan - drept premier „apropiat al PSD", dar acceptabil pentru preşedinte şi partidele fidele lui

În 2010, un site de ştiri şi analize bine conectat politic, mai ales pe lângă foşti lideri PSD, site-ul inPolitics.ro, lansa, după ce primise confirmarea de la Adrian Năstase, un articol foarte citit, intitulat *George Iacobescu - şansa ratată a României*, deplângând faptul că acesta nu a ocupat funcția de primar al Bucureştiului pe care a obținut-o, în schimb, Traian Băsescu în 2004, reiterând, indirect, şi potențialul de premier al lui Iacobescu.

Adrian Năstase şi ministrul de Externe al guvernului său, Mircea Geoană, cultivaseră la Londra, din anul 2001, în acelaşi timp, şi prietenia politică cu *financierul* George Iacobescu, şi au şi tutelat apariția Business Club of London, care, fiind „elitist", funcționează cam ca o masonerie bancară. Înființat în primul an al guvernării Năstase (2001), clubul a strâns 50 de membri în 3 ani cu o medie de vârstă în jur de 30 de ani. Ideea lui Năstase şi a lui Geoană ar fi fost ca, cu ajutorul clubului, să promoveze „oportunitățile de afaceri din România la Londra", aşa că au făcut diverse conferințe şi seminarii cu aceştia la ambasadă, la Londra, unde au participat personal şi au contribuit la înființarea fondului ONG-ului Romanian Education Trust pentru finanțarea câtorva români pe an (maxim 10) aflați la studii în marile universități din vest, cu care „se lăuda" în 2004 publicația patronată pe atunci de către Gabriela Firea în articolul *De acum, avem cu cine defila*, adică cu membrii Romanian Business Club. (*Ziarul Financiar* - 6 ian. 2004)

Dar membrii clubului s-au dovedit a fi nişte traseişti politici, ca şi super bancherul londonez George Iacobescu, care a trecut de la prietenia cu PSD-ul la susținerea financiară a Uniunii Salvați România (USR).

Unul din cele mai clare cazuri ale acestui „traseism" este chiar cel al preşedintelui ONG-ului Romanian Education Trust, Bogdan Patriniche, bancher în City-ul londonez, pe care ministerul de Externe, A. Năstase şi Geoană personal, l-au şi premiat în ianuarie 2004, pentru colaborare şi inițiativă, ajungea să fie numit în 2016, în guvernarea lui Dacian Cioloş, în consiliile de administrație de la Oil Terminal (Constanța) şi de la Poşta Română (Bucureşti).

Liderii #rezist trebuie plătiți cumva

- studiu de caz privind #Declic-ul mişcării #Rezist -

[…………..]

Finanțați de fundațiile marilor corporații pro-progresiste

Imediat ce au înființat în aprilie 2015 platforma şi grupul de-clic.ro (viitorul #Declic, nucleu #rezist), au şi fost finanțați la vedere din exterior,

direct şi indirect: de la EEA Grants prin „Fondul ONG în România" (adică „fonduri norvegiene" şi Soros etc.); de la centrala neoprogresistă americană Citizen Engagement Laboratory, prin CEL Education Fund; de la Fundația Terra Mileniul III şi de la neoprogresiştii britanici 38 Degrees.

Cum am mai arătat şi în capitolul *EEA Grants şi Norway Grants*..., „Fondul ONG în România" este administrat în primul rând de către FDSC, ONG-ul „românesc" fondat de fosta şefă a Delegației Comisiei Europene în România, Karen Fogg, adică Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC), care administrează şi o parte din banii de la Open Society a lui Soros şi care a preluat de la Fundația Soros rolul de prim-dirijor al „societății civile" progresiste din România.

Citizen Engagement Laboratory (CEL), al doilea sponsor de debut, în 2015, al clujenilor #Declic-#rezist, este o rețea de donatori din SUA ce finanțează campaniile politice progresiste din întreaga lume, fiind strâns legată de alte centrale cu aceeaşi orientare, ca Center for American Progress sau Democracy Alliance. Nume cheie, precum activistul Ted Trimpa, fac parte din conducerile mai multor asemenea centrale ONG. Trimpa apare şi în conducerea CEL şi în a ProgressNow şi în cea a Democracy Alliance, şi ultima tot o „progressive network", între membrii căreia se găsesc şi miliardarii americani George Soros şi Tom Steyer (evreu şi el, ca şi Soros, tatăl lui Steyer fiind şi procuror împotriva naziştilor la procesul de la Nurenberg).

De fapt, Open Society Foundations a lui Soros este o finanțatoare a Citizen Engagement Laboratory[1], care, la rândul ei a finanțat #Declic-ul soților Brădățan şi al prietenilor lor, lansatoarea #rezist după modelul #resist din SUA, o mişcare a lui Soros împotriva preşedintelui Donald Trump. Conexiunile cu organizațiile Soros sunt multiple. Astfel, o anume Jessy Tolkan, directoare executivă a CEL (Citizen E. L.), apărea şi în conducerea New Organizing Institute, o organizație progresistă locală din Washington, sponsorizată în principal de către Open Society Foundations (a familiei Soros), care antrena organizatorii Partidului Democrat în tainele propagandei digitale (Internet), dar şi alți campaigneri progresişti („progressive campaig-

[1] Citizen Engagement Lab. a fost creditat de mai multe grupuri progresiste, în frunte cu Open Society Foundations a lui George Soros, ca parte esențială a efortului propagandistic de îndepărtare de la postul tv american CNN a realizatorului de emisiuni „naționalist" şi conservator Lou Dobbs (care a ajuns la concluzia că Departamentul de Stat al SUA a fost - înainte de administrația Trump - un „teritoriu de ocupație Soros" sau un „guvern de ocupație sionistă".

ners"), fiind numiți de către *Washington Post* „think tank-ul stângii pentru know-how-ul campaniilor".

Şi CEL Education Fund, prin intermediul căruia a fost finanțat în România de către CEL, de la bun început, #Declic-ul, îşi asumă ca misiune „investirea în noi lideri, instrumente şi strategii care îi ajută pe activiştii individuali şi organizațiile să valorifice puterea noilor tehnologii pentru a schimba cultura şi a transforma societatea".

Aceeaşi orientare o are şi britanica 38 Degrees (altă sponsoră de debut a #Declic din România), cea mai mare comunitate de campanie din Anglia, cu peste 2 milioane de membri şi al cărei nume vine de la unghiul de 38 de grade în care, dacă se adună zăpada, se formează avalanşele. Şi aceştia îşi asumă eforturile pentru o societate mai progresistă („more progressive"), iar liderul lor cel mai reprezentativ este scriitorul şi „antreprenorul social" Paul Hilder, cofondator totodată al organizației openDemocracy (tip website de activism politic de stânga), ONG numit şi „The Opendemocracy Foundation for the Advancement of Global Education" şi finanțat în principal şi el de aceeaşi familie a magnaților Soros, prin Open Society Foundations şi prin Open Society Initiative for Europe, ca şi de Mott Foundation, Rockefeller Brothers Fund sau Ford Foundation, adică aceleaşi mega-fundații americane ce au creat CEE Trust în 2001 cu scopul de a susține „societatea civilă" pro-globalizare din Estul european (a se vedea capitolul *Prima „Puşculiță" a ONG-urilor politice: CEE Trust...*, la pag.162)

Paul Hilder de la 38 Degrees şi openDemocracy este cel care, în 2015, l-a însoțit pe senatorul american Bernie Sanders prin toată SUA pentru a câştiga nominalizarea acestuia la preşedinția Americii din partea Partidului Democrat, dar au sfârşit prin a o susține în iulie 2016 pe Hillary Clinton, favorita lui Soros şi a majorității evreilor americani, opuşi lui Trump, Sanders fiind şi el evreu (fiul unui negustor evreu est-european, emigrant în SUA, Elias Ben Yehuda Sanders), deşi unul foarte diferit de George Soros.

Iar dacă CEE Trust este practic un supra-ONG plin de bani, îngemănat cu openDemocracy, fratele mai mare, american, al britanicului 38 Degrees, apare firesc că şi un ONG românesc, finanțat din plin de CEE Trust, la rândul său a vărsat 4000 de euro grupului #Declic la lansarea sa15. Este vorba de Fundația Terra Mileniul III, o aliată din 2013 la manifestațiile

stradale de tip *occupy* „Uniți Salvăm“, anti-Roşia Montană a Asociației Efectul Fluture, precursoarea #Declic.

TERRA Mileniul III, „ONG de luptă“ ecologist din Bucureşti înființat în 1997-1998, în plină guvernare CDR (Partidul Național Liberal + Partidul Național Țărănesc + UDMR) primeşte fonduri nerambursabile şi de la Fondul Social European al Uniunii Europene, ca şi „fonduri norvegiene“. Au atras în proiectele lor peste 50 de şcoli şi peste 1500 de copii. Înființată când Fundația Soros din România şi-a propus să sprijine apariția altor ONG-uri care să îi suplinească activitatea, TERRA Mileniul III face parte şi din „Coaliția ONG pentru Fonduri Structurale“, alături de alte ONG-uri moşite de Fundația pentru o Societate Deschisă (Soros) precum CeRe, Centras sau Centrul pentru Inovare Publică (a se vedea pagina 192 de la cap. *Protestocrația şi nucleul „Coaliției“ ONG-urilor*).

Dovada faptului că între „societatea civilă“, în general, ca şi cea de tip occupy/#rezist, în particular, şi clasa politică există o foarte strânsă legătură, inadmisibilă, în principiu, o produce cu prisosință conducerea acestui ONG, TERRA Mileniul III, formată din politruci ca Lavinia Andrei şi soțul ei Adrian Badilă. Ea este membră a partidului Uniunea Salvați România (USR), iar el a fost, pe rând: membru al Partidului Național Liberal din anii '90 şi viceprimar la sectorul 6 din Bucureşti, apoi din anul 2000 consilier general la Capitală, pentru ca în 2005 să fie numit de guvernul liberal al lui Călin Popescu Tăriceanu în funcția de subprefect al Bucureştiului, când ocupa şi funcția de director al Institutului Național de Administrație. În 2016, însă, îl aflam pe Bădilă secretar de stat în ministerul pentru Consultare Publică şi Dialog Civic al guvernului Cioloş.

Bădilă, manager la TERRA Mileniul III din 2014, are şi propriul ONG, din 2001, de când era consilier la capitală, tot pe probleme de mediu, dar şi de „dezvoltare durabilă şi rezolvarea conflictelor“, numit ALMA-Ro, cu care a primit bani nerambursabili din mai multe direcții, începând cu George Soros, prin Fundația pentru o Societate Deschisă-Budapesta, şi ajungând până la fonduri de la ambasada SUA la Bucureşti, de la Uniunea Europeană prin Programul Phare şi prin „Directoratul General de Mediu“, de la fundații din Olanda şi Germania sau de la Global Environmental Finance (ONU, prin acelaşi UNDP, condus de Malloch Brown, prietenul lui Soros, care a angajat-o la această structură ONU şi pe Sandra Pralong-a se vedea paginile 64-65 şi 105), ca şi de la statul român, în 2008, de exemplu, când

prima lui soție, Anca Elisabeta Ciucă în calitate de preşedinte al Consiliului de Mediere - structură a ministerului de Justiție - a atribuit contracte fără licitație către ONG-ul soțului, ALMA-Ro. Şi chiar şi această primă soție a managerului de la TERRA Mileniul III era tot o oengistă de profesie, deținând Fundația pentru Schimbări Democratice, ONG ce organiza în 2007 o „conferință internațională“ privind „stabilitatea regională“ împreună cu... Serviciul Român de Informații (!?).

Iar şefa însăşi a ONG-ului tip #rezist TERRA Mileniul III, USR-ista Lavinia Andrei, era măritată, atunci când şi-a înființat fundația, cu alt potentat invizibil din structurile statului, Victor Andrei, care conduce direcția Operațiuni de Plată, primul post ca importanță în schema-organigrama Băncii Naționale a României, după Consiliul de Administrație al BNR, condus de guvernatorul Mugur Isărescu. Cu ONG-ul implicat politic de partea liberalismului progresist, a mişcărilor de stradă #rezist, Lavinia Andrei a devenit şi membră a celui mai progresist partid din România, USR-ul, iar fiul ei, Vlad Andrei, se lăuda ca a fost consilierul „unui şef de partid“, respectiv Dan Barna, liderul USR, deşi juniorul Andrei, în afară că a absolvit Ştiințe Politice şi a fost implicat într-un scandal sexual, nu a prestat vreo muncă în viața sa, dar vrea să înceapă o carieră politică.

Având în vedere orientarea stângisto-progresistă a prietenilor lor şi a susținătorilor lor financiari din străinătate, #Declic din România şi-au ales ca siglă o stea în cinci colțuri înclinată la stânga (steaua în cinci colțuri fiind şi un simbol masonic-ocult şi anarhist, în acelaşi timp), ale cărei fiecare raze este formată din cinci bastonaşe.

Acest stângism-progresism îl găsim la prieteni ai #Declic precum 38 Degrees, Open Minds e.v. sau openDemocracy, de la care au preluat şi modelul de activism, în frunte cu „Internet activism“-ul sau cu „Hashtag activism“-ul, iar sigla britanicilor soroşişti şi pro-globalizare de la openDemocracy este fluturele din imaginea alăturată, sus, numele căruia îl aflăm şi în acela al asociației mamă a grupului Declic: „Asociația Efectul Fluture“, ce sugerează că ei fac schimbări mici în sistem azi, pentru a modela viitorul[1] societății globale, pe care îl văd împlinit ideal cam pe la anul 2100.

---

[1] În teoria haosului, „efectul fluturelui“ desemnează dependența unei stări de fapt față de condițiile inițiale, în care şi o mică schimbare într-un loc dintr-un sistem determinist poate duce la diferențe mari într-o stare ulterioară.

Aflăm acest termen de la unul dintre principalii lor sponsori, Antonis Schwarz, care, la 16 ani, în 2006, a beneficiat de vânzarea companiei farmaceutice germane a familiei, Schwarz Pharma (ce producea medicamente neuro-psihice), în schimbul sumei de 4 miliarde de euro. Această vânzare şi aceşti bani i-au schimbat viaţa tânărului Schwarz, un pasionat al Internetului şi al activismului social on-line. El a devenit astfel un mecena al mai multor ONG-Uri europene progresiste şi pro-globalizare.

După ce şi-a terminat studiile, în 2013 Antonis Schwarz a lansat în Grecia (unde are strămoşi) platforma Vouliwatch, o copie a platformei sociale germane on-line Parliamentwatch, activând în acelaşi timp şi în Ashoka, principala „organizaţie globală de antreprenoriat social", dar abia în 2016 a demarat în forţă cu Guerrilla Foundation, ce oferă din plin bani, de la el personal, unor ONG-uri progresiste, bani ce ajung, indirect, şi în România.

Astfel, Guerrilla Foundation, a lui Schwarz, este sponsorul OPEN MINDS E.V. din Germania, care, la rândul ei, îi sponsorizează pe românii de la #Declic. Guerrilla Foundation finanţează şi grupul „The Alternative UK", din care fac parte 38 Degrees, Flatpack Democracy, Perspectiva, Alter Ego ş.a., deşi în Anglia mai finanţează şi ONG-urile Extinction Rebellion şi Working on our Power. Iar britanicii 38 Degrees sunt şi ei finanţatori constanţi şi model de „activism social" pentru #Declic de la Cluj.

Guerrilla Foundation se află şi alături de Open Society Initiative for Europe a lui George Soros în diverse finanţări (precum a grupului de lobby şi anti-lobby Corporate Europe Observator), în timp ce patronul fundaţiei Guerrilla, consideră, cam ca şi Soros, că mişcările sociale de stânga (progresiste şi neo-marxiste) şi antreprenorii sociali orientaţi spre economia de piaţă globală „nu se exclud reciproc". De aceea, prin Guerrilla, Schwarz dăruieşte granturi nu atât mişcărilor ecologiste, ci, covârşitor, mişcărilor sociale liberale şi progresiste (politically liberal and progressive social movements[1]).

„Filantropul" Antonis Schwarz adaugă şi că acest mod al său de gândire este reprezentat de reţeaua de donatori mai puţin cunoscută, EDGE, al cărui nume este, în sine, duplicitar, căci cuvântul Equity are două sensuri în limba engleză, aşa că numele grupului (Engaged Donors for Global Equity) se poate traduce atât Donatori Angajaţi pentru Echitate Globală, dar şi ca Donatori Angajaţi pentru Capitalul (propriu) Global (*equity* traducându-se

[1] *Interview: Antonis Schwarz*, în *Alliance for philanthropy and social investment worldwide* (www.alliancemagazine.org), vol 23/ numărul 1 (martie) 2018.

şi echitate, dar şi capitaluri proprii, de unde şi *equity stake* = pachete de acţiuni sau *equity financing* = finanţare prin capital).

Această evidentă mezalianţă şi duplicitate a marelui capital global, a fost observată şi de analişti serioşi ai fenomenului globalizării prin aportul „societăţii civile" de buzunar şi al activismului de stânga stradal şi on-line. Astfel, profesorul de economie Michel Chossudovsky de la University of Ottawa, remarca că în spatele World Social Forum (WSF; Forumul Social Mondial) din 2016, de exemplu, stau ascunse, prin finanţare, fundaţiile marilor corporaţii capitaliste.

*

Forumul Social Mondial (WSF) este o întâlnire anuală a organizaţiilor societăţii civile, organizată pentru prima dată în 2001, ce pretind să dezvolte un „viitor alternativ" la Noua Ordine Mondială construită de marii capitalişti, prin promovarea globalizării contra-hegemonice. Se vrea forumul social mondial al societăţii civile globale, ce reuneşte ONG-uri, campanii de advocacy şi mişcări sociale „formale şi informale", care, într-o „solidaritate internaţională", construiesc o alternativă la capitalismul neoliberal, ca şi la cel conservator. Îşi zic şi mişcare alter-globalizare sau a justiţiei globale şi se reunesc în acest forum pentru a-şi coordona campaniile... globale, totuşi. WSF se consideră şi rivalul oponentului său „capitalist", reuniunea anuală a Forumului Economic Mondial din Davos, din Elveţia, dar primeşte bani, în secret, chiar de la marele capital global.

*

Profesorul Chossudovsky a arătat că unul din aceşti finanţatori ai Forumului Social Mondial este chiar EDGE-ul, grupul capitaliştilor gigant[1] (ale cărui idei le împărtăşeşte sponsorul ONG-urilor progresiste din Europa, ce la rândul lor sponsorizează mişcarea #rezist din România, prin #Declic).

„Printre sursele de finanţare ale WSF/Forumul Social Mondial se află, ca susţinător, un consorţiu de fundaţii corporative sub umbrela consultativă a Donatorilor Angajaţi pentru Global Equity (EDGE) - spune în

[1] Michel Chossudovsky, *Rockefeller, Ford Foundations Behind World Social Forum (WSF). The Corporate Funding of Social Activism*, în *Global Research* din 10 august 2016. Profesorul Chossudovsky este director al Centre for Research on Globalization din Montreal şi editorul publicaţiei Global Research, publicând sau fiind coautor a peste 10 cărţi pe tema globalizării, precum *The Globalization of Poverty and The New World Order* (2003); *The Global Economic Crisis, The Great Depression of the Twenty-first Century* (2009); *The Globalization of War, America's Long War against Humanity* (2015).

studiul său Michel Chossudovsky -. Această organizație, care se numise anterior Rețeaua Finanțatorilor pentru Comerț și Globalizare (FTNG - The Funders Network on Trade and Globalization), a jucat un rol central în finanțarea întrunirilor succesive ale WSF și de la bun început, din 2001, a avut statut de observator la Consiliul Internațional al WSF."

Din 2013, reprezentantul Rockefeller Brothers, Tom Kruse, a prezidat comitetul de programe al EDGE, dar la Rockefeller Brothers Fund, Kruse fusese responsabil cu «Guvernanța Globală» în cadrul programului de «Practică Democratică», iar fondurile de la Rockefeller Brothers către ONG-uri sunt aprobate în cadrul programului «Consolidarea democrației în guvernanța globală», care este în mare măsură similar cu cel administrat de Departamentul de Stat al SUA.

Un reprezentant al Open Society Initiative for Europe [a lui Soros] este prezent în consiliul de administrație al EDGE. Fondul Global Wallace se află, de asemenea, în consiliul său de administrație. Wallace Global Fund este specializat în acordarea de sprijin ONG-urilor «mainstream» și «mass-media alternativă», inclusiv Amnesty International și Democracy Now (ce susținea candidatura lui Hillary Clinton pentru a fi președinte al SUA).

Există și membri necorporatiști în board-ul EDGE, dar care au un „mandat social", arată prof. Chossudovsky, prezentând lista acestora, în capul căreia îl aflăm pe Nikhil Axix, director al American Jewish World Service (Serviciul Mondial Evreiesc American).

Într-unul din documentele sale cheie, din 2012, intitulat „Funders Network Alliance In Support of Grassroots Organizing and Movement-Building", EDGE și-a recunoscut interesul și implicarea în mișcările sociale care contestă „fundamentalismul pieței neoliberale", inclusiv față de Forumul Social Mondial (World Social Forum), înființat în 2001:

„De la răscoala Zapatistă din Mexic, din 1994, până la bătălia de la Seattle-SUA (Seattle WTO protests 1999) și până la crearea Forumului Social Mondial în 2001 și TINA (There Is No Alternative - Nu Există Nici o Alternativă) din anii lui Reagan și Thatcher, toate au adus după ele convingerea tot mai mare că «o altă lume este posibilă». Contra-summit-urile, campaniile globale și forurile sociale reprezintă spații esențiale pentru a articula luptele, a împărtăși experiențe și a construi forme concrete de solidaritate internațională între mișcările progresiste pentru justiție socială, economică și ecologică." (document al mega-capitalului corporatist - EDGE)

În relația dintre activiştii socialişti şi progresişti ai World Social Forum şi reprezentanții mega-capitalului reunit în EDGE, „există o contradicție evidentă - conchide profesorul canadian -: o «altă lume» [socialist-progresistă] nu este posibilă atunci când campania împotriva neoliberalismului este finanțată de o alianță de donatori corporativi angajați ferm față de neoliberalism şi agenda militară SUA-NATO."

Profesorul Chossudovsky invocă comunicatul EDGE „An Invitation to Funders Participating in the 12th World Social Forum (Montreal, Canada - August 9-14, 2016)"[1], pentru a demonstra complicitatea secretă a liderilor activiştilor progresişti cu capitalul corporatist, căci „donatorii [EDGE] nu numai că finanțează activitățile, ci influențează şi structura WSF".

Comunicatul citat arată cum EDGE, nucleul marelui capital, este, de fapt, de mult timp asociat cu „Forumul" socialiştilor progresişti („have long been associated with the WSF process", zice EDGE însuşi), cum iau masa împreună cu organizatorii Forumului Social Mondial şi cum participă, în relativă discreție, la întrunirile forumului, pe care îl şi finanțează.

EDGE mai vrea ca din colaborarea cu WSF să realizeze „alinierea prin cultivarea unei înțelegeri comune a viziunilor, valorilor, principiilor şi căilor unei «tranziții echitabile»" („*just transition*"). Dar…

„«Just Transition» implică faptul că activismul social trebuie să se conformeze unei «viziuni comune» cu fundațiile corporatiste, adică să nu facă nimic care, într-un mod semnificativ, ar putea afecta structurile de elită ale capitalismului global. Din punctul de vedere al donatorilor corporativi, «investirea în WSF» constituie o întreprindere profitabilă (deductibilă din taxe). Aceasta asigură faptul că activismul rămâne în limitele «dialogului constructiv» şi «critic», mai degrabă decât în confruntarea reală. Orice deviere ar duce imediat la reducerea finanțării donatorilor...

Limitele dizidenței sociale sunt astfel determinate de «structura de guvernare» a WSF, ce a fost convenită tacit cu agențiile de finanțare încă de la început, din 2001", conchide Chossudovsky.

„Majoritatea participanților - adaugă profesorul de la Universitatea din Ottawa - nici nu sunt conştienți de faptul că Forumul Social Mondial (WSF) este finanțat de fundații corporatiste, printre care Ford, Rockefeller, Tides şi colaboratorii [precum fundațiile lui Soros]. O mare parte din aceste fonduri

[1] postat la https://edgefunders.org/wsf-activities/

sunt direcţionate către organizatorii WSF sub umbrela Consiliului Internaţional al WSF.

Aceasta este o problemă care a fost pusă în nenumărate rânduri privind organizaţiile progresiste şi activiştii Forumului Social Mondial WSF: nu se pot confrunta în mod eficient cu neoliberalismul şi elitele Noii Ordini Mondiale şi să aştepte să le fie finanţate activităţile de aceştia."

Forumul Social Mondial al progresiştilor nu are lideri, aparent, evenimentele fiind pretins „auto-organizate", iar „structura" fiind divizată, deşi are un fel de secretariat, cel plătit de corporaţiile globale prin EDGE.

Această structură divizată este un obstacol în calea dezvoltării unei mişcări de masă semnificative şi articulate. „Cât de bine este controlată dezbaterea/dizidenţa de bază la adresa capitalismului global? Prin asigurarea că liderii lor pot fi cooptaţi cu uşurinţă şi că clasa şi ideea nu vor dezvolta «forme de solidaritate internaţională între mişcările progresiste» (pentru a folosi cuvintele proprii ale EDGE), ce ar putea submina interesele capitalului corporativ în vreun mod semnificativ. Prin mozaicul atelierelor separate ale WSF, prin absenţa relativă a şedinţelor plenare şi crearea de diviziuni în interiorul şi între mişcările sociale, fără a mai menţiona absenţa unei platforme unite şi coerente împotriva elitelor corporatiste de pe Wall Street... Agenda corporatiştilor este «manufacturarea dizidenţei». «Limitele dizidenţei» sunt stabilite de fundaţiile şi guvernele ce finanţează în cele din urmă întrunirile lor cu milioane de dolari. Finanţarea este dublă:

1. Finanţarea principală a secretariatului şi costurile întrunirii WSF;
2. Multe din ONG-urile constitutive care participă la eveniment sunt destinatari ai sprijinului donatorilor corporatişti şi / sau structurilor statale.

Ceea ce prevalează în cadrul mişcărilor progresiste este, în cele din urmă, un ritual al dizidenţei, ce nu ameninţă Noua Ordine Mondială. Activiştii din diferite zone ale lumii, afiliaţi sau care participă la întrunirile WSF, sunt adesea înşelaţi de liderii lor, iar cei care nu împărtăşesc consensul Forumului Social WSF, vor fi în cele din urmă excluşi."[1]

Şi alţi analişti, precum bătrânul şi experimentatul activist social şi scriitor Paul Kivel (expert în „justiţie socială"), denunţă :

„Prin asigurarea finanţării şi a cadrului de politici pentru mulţi dintre oamenii interesaţi şi dedicaţi care lucrează în sectorul nonprofit, clasa conducătoare este capabilă să coopteze conducerea de la organizaţiile de bază ...şi este capabilă să facă finanţarea, contabilitatea şi evaluarea com-

[1] prof. Michel Chossudovsky, *op.citat.*

ponentelor muncii atât de consumatoare de timp şi de bani, încât munca în domeniul justiției sociale este practic imposibilă în aceste condiții."[1]

„Activismul social-progresist e manipulat: «O altă lume este posibilă» (care este un concept important, ce caracterizează lupta mişcărilor populare împotriva capitalismului global) nu se poate realiza sub auspiciile Forumului Social Mondial (WSF), atât timp cât acesta a fost finanțat de la bun început de către capitalismul global şi organizat în strânsă legătură cu donatorii corporativi şi chiar guvernamentali."

Numele complet al EDGE, marele capital global, corporatist, angajat să manipuleze stânga progresistă neo-marxistă, să o dirijeze chiar, este EDGE Funders Alliance, „Alianța" fiind creată la inițiativa familiei Rockefeller, sub numele inițial de Funders Network on Transforming the Global Economy (FNTG), ca şi de Funders Network on Trade and Globalization (FNTG), şi *funders* (ca şi equity) având în engleză două sensuri: fondatori şi finanțatori, ei fiind astfel, Alianța fondatorilor globalizării marelui capital, dar şi finanțatorii „societății civile" (neo)progresiste, aparent anti-globalizare.

Această metodă a dublului sens al cuvintelor apare şi în numele lor nou, „Engaged Donors for Global Equity", cum am văzut: Donatori Implicați în Echitatea Globală, ca şi Donatori Implicați pentru Capitalul Global.

Alianța corporatistă privind neoprogresismul, în care sunt afiliate, direct şi indirect, peste 250 de mari fundații din SUA şi restul lumii, inclusiv o fundație a lui George Soros sau fundații finanțate de alte fundații Soros (precum franceza „altermondialistă" Sherpa Association), este cea care insuflă acțiunile patronului Guerrilla Foundation, cosmopolitul german Antonis Schwarz (membru şi în conducerea BMW Foundation).

Iar Guerrilla Foundation, un instrument al Alianței corporatiste EDGE, finanțează, printr-o suveică de entități (precum 38 Degrees sau Open Minds, ş.a.) creatorii mişcării #rezist din România, adică gruparea #Declic (sau De-clic) cu nucleul la Cluj, dar cu organizație şi în Bucureşti.

De-clic-ul clujean a demarat mişcarea #rezist la începutul anului 2017, când, în februarie, îi îndemna pe protestatarii anti-guvernamentali să facă „grevă generală" purtând o banderolă pe care să fie scris „rezist".

[1] Paul Kivel, *You Call this Democracy, Who Benefits, Who Pays and Who Really Decides*, Apex Press 2004, p.122.

Grupul De-clic recunoaşte că a primit în 2016 bani de la Funders for Fair Trade[1], fundaţie ce a fost finanţată la rândul ei de Jenifer Altman Foundation (conform site-ului fundaţiei J. Altman[2]), ce face parte, însă, din directoratul Alianţei globale a corporaţiilor (EDGE / FNTG) figurând în această postură chiar pe site-ul Funders Network on Trade and Globalization, la rubrica „Funders Directory"[3].

Iar în 2017, clujenii Declic au primit banii cei mai mulţi de la bunii lor prieteni, englezii 38 Degress şi germanii Open Minds e.v., dar şi de la germanii de la Bewegungsstiftung („Fundaţia Mişcării"), care din 2015 sunt parteneri şi ei în Alianţa corporatistă EDGE Funders, prin Matthias Fiedler de la fundaţia germană (după cum anunţa chiar site-ul edgefunders.org[4]), acest Fiedler fiind şi unul din iniţiatorii „EDGE network in Europe" (reţeaua „Alianţei" corporatiste pentru controlul progresismului de stânga) şi fiind primit în octombrie 2015 în bordul Alianţei globale a corporaţiilor, EDGE, în acelaşi timp cu reprezentantul Open Society Initiative for Europe. (Matthias Fiedler consideră că „Alianţa" lor, căreia îi zice „a finanţatorilor progresişti", este organizată în jurul „afinităţilor", mai degrabă decât a „problemei".)

☆ ☆ ☆

[. . . . .]

#Rezist a devenit un nume public la 1 februarie 2017

#Declic, #CorupţiaUcide, #Rezistenţa, „societatea civilă" & friends

Motivele protestelor demarate în România din ianuarie 2017, respectiv legile justiţiei şi lupta anti-corupţie, sunt numai în parte reale şi nu explică susţinerea primită de protestatari din partea unor entităţi străine. Motivul explicit de supărare al corporaţiilor transnaţionale - care, la un moment dat şi-au trimis salariaţii la manifestaţiile antiguvernamentale, a fost modificarea Codului Fiscal cu începere din ianuarie 2017, căci guvernarea de după guvernul Cioloş (guvernul preşedintelui Iohannis) a încercat să impoziteze marile companii mai mult decât a reuşit, acestea învăţând de mult cum să preseze statul român şi să îşi exporte profitul neimpozitat.

[1] https://facem.declic.ro/campaigns/75

[2] http://jaf.org/page/grantees-partners

[3] http://www.fntg.org/funders/profile.php-op-list

[4] https://edgefunders.org/edge-welcomes-new-board-members/

La acest motiv se adaugă şi nesiguranța pe care o încearcă Occidentul când PSD-ul se află la guvernare, privind inclusiv planurile belicoase la est de România ale unor think-tank-uri americane sau europene.

La primul protest, din 18 ianuarie 2017, la numai două săptămâni după instalarea noului guvern, au fost doar 4 mii de oameni în stradă, la Bucureşti, majoritatea activişti care nu se demobilizaseră după recentele alegeri, dar politicienii s-au organizat, rețelele de socializare şi email-urile au fost invadate de mesaje de chemare la luptă, iar în weekend, pe 22 ianuarie 2018, au ieşit în stradă 15-20 de mii de oameni în Bucureşti.

Cel care venise în 2015, pe Facebook, cu sloganul „Corupția Ucide“, Florin Bădiță, activistul Monicăi Macovei şi al USR de până atunci, slogan adaptat dintr-o carte a Sandrei Pralong (consiliera soroşistă a preşedintelui Iohannis), apărută cu ani buni înainte[1], lucra la Cluj în ianuarie 2017, la transnaționala Telenav, dar, ca şi în 2015, când activismul lui a servit interesele Palatului Cotroceni, după incendiul tragic de la Colectiv, s-a implicat din plin şi în aceste noi manifestații, mai întâi alături de Declic.

Clujul s-a implicat masiv în manifestațiile de la Bucureşti. Grupul Declic şi-a găsit membri şi colaboratori şi în capitală, iar Florin Bădiță a primit destule sponsorizări să zboare cu avionul la Bucureşti tot timpul când s-au mai organizat proteste, adică săptămânal practic, la începutul lui februarie chiar zilnic. Declic imită mişcarea susținută de magnatul George Soros în SUA, #resist, îndreptată împotriva preşedintelui Donald Trump, şi confecționează bannere cu #rezist cu care participă la proteste, inclusiv la Bucureşti. #rezist se asociază protestelor şi începe să se răspândească.

❦☆❧

De la mijlocul lui ianuarie mesajele email de la Declic începuseră să curgă către cei pe care îi atrăseseră prin acțiunile ecologiste pe care grupul le promovase în România cu începere din anul 2013 (împotriva exploatării cu cianuri, a defrişărilor de păduri sau a exploatării gazelor de şist), de data aceasta chemând populația să iasă la luptă politică.

În dimineața zilei primei mari manifestații, 22 ianuarie 2017, şeful Declic, Tudor Brădățan, semna următorul email, trimis mai ales în Bucureşti şi la Cluj, cu care chema lumea în stradă, împotriva guvernului:

„Trimit acest email către peste 200.000 de cetățeni ce au semnat vreodată o petiție pe de-clic.ro şi care au optat să fie ținuți la curent cu

[1] lozinci concepute din 2006 şi reluate în 2 cărți de Sandra Pralong: *De ce m-am întors în România*-2010 şi *Mai români decât românii?*-2013 (a se vedea pagina 66).

campaniile de-clic. Este de departe emailul cu cei mai mulți destinatari pe care l-am trimis vreodată. Scopul acestui mesaj este să anunț că în această după-amiază de duminică vor avea loc în toată țara şi în diaspora proteste în stradă... Dar acum este mai important să fim împreună, în stradă, decât să fim cu toții perfect de acord.

Cred că mulți dintre noi au deja o părere formată privind tema protestului... Dar dacă nu ați făcut-o deja, vă invit să acordați câteva momente acestei teme ce marchează discursul public al ultimelor zile. Dacă argumentele celor ce vor ieşi în stradă vă conving, vă încurajez să ieşiți şi să vă expuneți mesajul, oricare ar fi el. Trebuie să învățăm să privim critic părerile din jurul nostru, să ne alegem cu grijă sursele de informare şi cel mai important, să ne mobilizăm eficient împreună. Ceea ce m-a convins pe mine să ies în stradă este faptul că aceste ordonanțe de urgență sunt făcute cu dedicație, în dispretul domniei legii. Pe voi ce v-ar putea determina să ieşiți în stradă? Vom încerca să transmitem şi noi live imaginile brute ale evenimentelor... Urmăreşte-ne live pe Facebook. Poți să ne urmăreşti şi dacă nu ai cont. Lista evenimentelor pe oraşe o găseşti la această postare. - Ne vedem în stradă, Tudor şi echipa de-clic".[1]

De atunci, grupul clujean Declic, cu filială de followeri la Bucureşti, şi de grupul finanțat de cotrocenistul Tianu Burduja, în fruntea căruia s-a aşezat, în mijlocul Pieței Victoria, angajatul său Cristian-Mihai Dide.

La protestul din 22 ianuarie 2017 au venit, „solidari", şi preşedintele Klaus Iohannis şi liderul PNL, Raluca Turcan, al USR, Nicuşor Dan, dar şi foşti membri ai guvernului Cioloş[2], abia debarcați de la putere în 3 ianuarie, urmare alegerilor din 11 decembrie 2016. Dar şi la Cluj (puternic centru al activiştilor neoprogresişti) au ieşit câteva mii de oameni, cum au fost şi la Timişoara. „Ajunsă în Piața Victoriei [în fața sediului guvernului], mulțimea a încercat să împingă gardurile de protecție şi să rupă cordonul de jandarmi", dar presa a identificat câțiva lideri politici şi activişti de la USR, printre cele mai violente sau îndrăznețe persoane, care, de la început, au încercat să treacă peste jandarmi.

[1] *Mail către 200.000 de cetățeni pentru a-i scoate la Proteste*, în *DC News* (dcnews.ro) din 22 ianuarie 2017.

[2] *Cel mai mare miting anti-PSD, după Colectiv. Zeci de mii de oameni în stradă. Iohannis printre protestatari*, în *Gândul* din 22 ianuarie 2017.

În 29 ianuarie, la chemarea #Declic şi a asociaților lor, avea loc un nou protest, „cel mai mare protest din ultimele decenii", numărul manifestanților fiind estimat la aproape 50.000 la Bucureşti şi încă pe atâția în țară. Motoarele propagandei anti-guvernamentale, justă sau ipocrită şi manipulatorie, mergeau din plin pe rețelele de socializare ale Internetului sau prin poşta electronică (email). La rândul lui, guvernul arăta, însă, că „lupta anticorupție" devenise un instrument politic şi că procurorii şefi ai sistemului, adesea nu luptă cu adevărata corupție, ci, împreună cu serviciile secrete, vânează politicienii români incomozi unor interese.

În noaptea de 31 ianuarie 2017, apărea ordonanța guvernamentală de modificare a Codurilor Penale, iar, în replică, mişcarea de protest #rezist, care aştepta momentul, a scos peste 15.000 de oameni în fața clădirii guvernului, pe care l-a blocat înăuntru, cerând demisia acestuia. Vrând să intre în sediul clădirii guvernului, chiar, protestatarii au forțat gardurile puse de forțele de ordine împrejurul Palatului Victoria, dar jandarmii au intervenit, oprindu-i, manifestanții ripostând cu diverse proiectile împotriva lor.

*

„Oficial", însă, mişcarea #rezist din România a debutat a doua zi, pe 1 februarie 2017, iar în susținerea ei s-au implicat şi companiile americane reunite în American Chamber of Commerce in Romania (AmCham) sau ambasada SUA la Bucureşti. Într-un comunicat emis în aceeaşi zi, 1 februarie, această cameră de comerț „româno-americană" critica dur acțiunile executivului, susținând că „lipsa transparenței în adoptarea modificărilor legislative... subminează încrederea în guvern şi transmite o undă negativă puternică de neîncredere şi incertitudine... şi pe plan extern". La fel se exprimau şi ambasadorul SUA, Hans G. Klemm (numit la Bucureşti pe funcție de administrația progresistă Obama), ca şi preşedintele şi prim-vicepreşedintele Comisiei UE, Jean-Claude Juncker şi Frans Timmermans.

În realitate, companiile americane de la AmCham erau încă din 2016, an electoral, supărate pe PSD care anunțase măsuri fiscale împotriva marilor companii străine care expatriază profitul fără impozitare, dacă Partidul Social Democrat ar ajunge la guvernare. Atunci AmCham anunța că şefii celor 400 de companii americane din România cred că „fiscalitatea este utilizată în România ca instrument politic, nu economic"[1].

[1] *AmCham: Fiscalitatea este folosită ca instrument politic în România*, pe Digi24, în 4.07.2016.

Companiile americane membre AmCham au 250.000 de salariați corporatişti în România, mulți dintre ei la Cluj, alții la Bucureşti, care au fost practic, astfel, îndemnați să participe la proteste.

Dintre ONG-urile „societății civile" profesionale vechi, raliate altora mai mari din Occident, au susținut protestele #rezist, de la început, Grupul pentru Dialog Social (GDS-ul, raliat preşedintelui Iohannis, prima „societate civilă" sponsorizată de George Soros în România, în 1990), APADOR-CH (sucursală română a supra ONG-ului american Human Rights Watch, legat de Sandra Pralong şi Monica Macovei, care a fost directoare la APADOR), Freedom House România („CIA din umbră", condus de Cristina Guseth, propusă ministru al Justiției în guvernul Cioloş), Expert Forum (EFOR al lui Sorin Ioniță, vechi activist soroşist alimentat din fonduri europene, CEE Trust-Soros şi „fonduri norvegiene), Institutul pentru Politici Publice (IPP, ONG „pui" al fundației Soros în România, alimentat financiar de fundațiile marilor corporații americane şi de Soros prin CEE Trust, de la care a provenit Violeta Alexandru-Bau, ministru în guvernul Cioloş), dar şi Centrul Român de Politici Europene (think-tank-ul lui Cristian Ghinea, care a fost ministru la Fondurile Europene în guvernul Cioloş, după care a devenit deputat din partea USR)[1] şi Funky Citizens (neoprogresişti ataşați de ambasada SUA la Bucureşti, sub mandatul lui Klemm, care o invită la toate evenimentele pe Nutzika / Elena Calistru, şefa Funky).

*

Tot în aceeaşi zi, 1 februarie 2017, chemați mai ales de către grupul Declic prin email-uri şi prin mesaje (mess) pe Facebook, în Bucureşti s-au adunat din nou circa 100.000 de manifestanți (150.000 după opinia lor), într-un protest mult lăudat de către agenția internațională Reuters. La Cluj s-au strâns circa 30.000 de oameni, şi cam tot atâția şi la Timişoara.

Atunci a apărut, răspândit între manifestanți logoul #rezist

„Împreună cu colegii mei de la de-clic am creat hashtagul #REZIST + kitul de nesupunere civică pe 1 februarie 2017, chiar în zorii celor mai mari proteste de stradă din '89 încoace - avea să relateze o membră a nucleului de la Cluj al grupării Declic, Luminița Dejeu, în martie 2017[2] -. În doar câteva zile, #REZIST, logoul pe care l-am desenat cu mâna mea

---

[1] am arătat la pagina 101 că fosta subsecretară de stat a SUA din administrația Obama, Victoria Nuland, avea obiceiul ca atunci când venea în România să se întâlnească tocmai cu aceste ONG-uri româneşti de tutelă americană.

[2] *Îi lăsăm să fure #REZIST?* pe https://www.declic.ro/stiri/rezist-osim

pe o pânză a devenit imaginea «revoluției luminii»…

Am conceput #REZIST ca o contribuție a noastră la efortul colectiv de schimbare în bine a acestei ţări. A fost uimitor să vedem cum a fost preluat de aşa de multă lume şi cum a ajuns pe buzele tuturor în această perioadă. A fost folosit de mii de oameni, în zeci de moduri: la poza de profil, pe bannere, insigne, stickere, mărțişoare, a fost proiectat pe clădiri sau inscripționat pe panouri publicitare... Finalitatea acestui demers este alegerea unor prime campanii pe care să le pornim împreună în viitorul apropiat. Schimbarea nu va fi uşoară. De aceea e nevoie de forța noastră comună, a sutelor de mii de membri ai comunității de-clic. Vei contribui şi tu pentru continuarea demersului #REZIST 2.0?...

Am ieşit sute de mii în stradă, timp de aproape 2 luni, pentru a proteja democrația în România. Haideți să continuăm împreună procesul de însănătoşire a societății noastre."

Există multă ipocrizie aici, se pare! Sau multă confuzie!

În realitate, ei înşişi, Declic, au îndemnat la folosirea intensivă a denumirii #rezist de către protestatari, prin „kitul de nesupunere civică" ce l-au lansat pe http://prezentari.de-clic.ro/rezist/ şi apoi a fost larg răspândit pe Net (http://rezist.strikingly.com/, de exemplu) sau pe rețelele de socializare, aşa că nu aveau de ce să fie „uimiți",mai ales că au şi confecționat mii de banderole cu #rezist sau pancarte pe care le-au distribuit printre manifestanți, la Bucureşti şi la Cluj, sau le-au postat on-line pentru a fi printate şi folosite la proteste.

Şi tot în acele zile, grupul Declic (cunoscut şi ca „de-clic" sau Asociația Efectul Fluture) demara mobilizarea sau „greva generală" ce a culminat cu cel mai mare miting „spontan", cel din 5 februarie, când se crede că ar fi ieşit în stradă, în toată țara, peste 500.000 de oameni. Pentru protestatarii devotați din întreaga țară, dar mai ales din Cluj, Declic afişase pe site-ul propriu şi pe contul său de Facebook, „calendarul grevelor cetățeneşti", dând indicații din cele mai copilăreşti membrilor „comunității declic", în număr de 350.000, chipurile (conform şefului grupului).

Conform directivelor Declic, „protestatarii" trebuiau să înceapă greva de luni 6 februarie 2017 pentru o durată de 5 minute, crescând progresiv ca timp la 10 minute, 30 de minute, o oră, până la o zi întreagă.

„România se reinventează odată cu protestele. Protestul nostru e omniprezent şi nu se opreşte în stradă. Îl purtăm cu noi pretutindeni, clipă de clipă. Îl luăm cu noi inclusiv la muncă unde facem «greva cetățenilor».

...Ieşim în afara cutiei, ne solidarizăm cu angajatorul, discutăm cu colegii ...Rămânem în stradă şi continuăm această grevă simbolică (care poate lua orice formă îți doreşti... sau pur şi simplu purtarea unei banderole pe care stă scris «rezist»)."

Inițiatorii şi organizatorii „grevei"- grupul Declic, format din 5 oameni, de fapt, plus câțiva voluntari (unii dintre aceştia fiind activişti progresişti din Germania sau Anglia), le făceau agenda zilnică personală protestatarilor, pe site-urile special create, reproduse şi pe Facebook:

„La ora 12 deschid pagina greva.de-clic.ro, împreună cu alte mii de români şi confirm astfel participarea mea la această grevă în afara cutiei. În fiecare zi, la serviciu, facem un instantaneu cu mesajul nostru împotriva corupției (*Aici* sunt idei de mesaje). Ne pozăm cu colegii şi şefii şi publicăm pe rețelele de socializare (*Aici* ai un model). Postăm orice text cu hashtagurile #rezist şi #GrevaCetatenilor."

❖

Tot atunci şi alți bani decât cei la vedere au început să curgă, pe diverse canale, unele oculte, către liderii „spontani" (din nou) ai mişcării #rezist, precum către Florin Bădiță, colaborator al grupului #Declic şi la Bucureşti şi la Cluj (unde lucra ca softist, atunci, la corporația Telenav, deşi este bucureştean). Astfel, la 1 februarie 2017, Bădiță era plătit mascat cu 6.300 de euro de către RISE Project din diferite fonduri venite din străinătate (a se vedea paginile 299-306 din capitolul *Plăți pe blat la #rezist, altele decât către principalele ONG-uri*).

❖

Pretenția grupului Declic că ar fi în mare măsură finanțat din micile contribuții ale cetățenilor români, pare pentru jurnaliştii cu experiență un paravan pentru finanțări mult mai serioase, în afară de cele recunoscute pe site-ul propriu (la https://facem.declic.ro/campaigns/75).

Grupul Declic a mai primit şi primeşte bani şi prin Asociația Efectul Fluture, pentru proiectele „ecologiste" în care se implică atât de pasional încât au fost numiți şi „panicarzii verzi" după ce au blocat construirea unor hidrocentrale pe Jiu, deoarece lacurile nou create ar perturba mediul.

Astfel, pentru „proiectul Grădina Urbană comunitară", Declic a fost plătit din Fondul pentru Inovare Civică, finanțat de centrul de la Varşovia al marilor corporații globale americane, CEE Trust (Trust for Civil Society in Central and Eastern Europe), sponsorizat de Raiffeisen Bank şi administrat de Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC-ul, ONG-ul cheie al lui Karen Fogg). CEE Trust este, prin componența sa, identic, în esență, cu

EDGE, „Alianța“ corporațiilor globale, ce finanțează mişcările activiştilor neo-progresişti din întreaga lume, controlându-le, totodată, şi împingându-le să lupte împotriva statelor / guvernelor care nu le asigură lor „piața liberă globală, diviziunea globală a muncii, anti-protecționismul“.

„Statul minimal“ sau chiar lipsa statelor (mai ales a celor naționale) a devenit dezideratul principal comun al corporațiilor şi al neoprogresiştilor.

❖

Declarativ, „Declic se inspiră şi împărtăşeşte valorile organizațiilor-soră precum MoveOn din Statele Unite, GetUp din Australia, 38 degrees din UK, Campact din Germania...“ (cf. www.declic.ro/parteneri). Folosesc acelaşi „model de organizare“ şi aceleaşi tehnologii şi tehnici de mobilizare, ca şi semnul #, folosit cu prisosință de asemenea organizații neoprogresiste.

Pe scurt, au învățat şi preluat de la frații şi surorile progresişti din Occident „Internet activismul“ şi alte metode ale acestora. Îşi fac imagine de luptători în ochii populației transmițând e-petiții adresate guvernului şi instituțiilor de stat sau organizațiilor private. Caută să comunice intensiv cu cetățenii (cu votanții) prin intermediul Internetului (ieftin şi rapid).

Obligatoriu, „tehnicile de campanie“ şi lobby-ul pentru cauzele „bune“, în afară de metodele clasice (offline), precum răspândirea de afişe şi fluturaşe, includ metode online, instrumentate de activiştii progresişti prin intermediul Internetului, prin e-mail-uri în masă (datorită abilității acestuia de a difuza un mesaj pe scară largă la un cost redus), social media şi bloguri.

Şi site-urile principale de rețele sociale, îndeosebi Facebook.com, îşi aduc utilizatorii la instrumentele e-activismului, fapt exploatat din plin şi de activiştii Declic în România, de mişcarea #rezist în general.

Activismul pe Internet are ca efect provocarea acțiunilor colective, prin exploatarea tendinței utilizatorilor Netului de a se baza pe apartenența la grupuri internalizate şi identități sociale pentru a obține o implicare socială online[1]. De aceea, Internetul a devenit catalizatorul unor proteste celebre, precum Occupy Wall Street (2011-2012, mişcare neoprogresistă, dar justă, în principiu, ca formă de reacție față de totală corupție din sistemul financiar-bancar privat şi de stat al SUA) şi Primăvara Arabă („revoluțiile“ din țările arabe din 2011 finanțate de fundațiile Soros şi ale marelui capital american şi organizate pe Facebook şi Twitter).

[1] Tom Postmes, Suzanne Brunsting, *Collective Action in the Age of the Internet: Mass Communication and Online Mobilization* (University of Amsterdam).

Dar, cum am arătat, tendința omenească firească, de socializare şi de implicare, a devenit ținta unei ştiințe perverse de manipulare, care se aplică ocult aproape întotdeauna când mişcările sociale se coagulează (a se vedea *Manipularea pe Internet* la pagina 228; *Internetul ca mijloc de influențare a opiniilor şi deciziilor* la pagina 229; studiile privind folosirea *Facebook în Scandalul Cambridge Analytica* la pagina 231, dar mai ales capitolul *Theodor Reik, o legătură dintre Şcoala de la Frankfurt şi vânătorii PsyOps de pe Facebook şi Internet* de la pagina 240).

❖

Iar toate tehnicile de activism, mai ales „Internet activismul“, au fost preluate de către #Declic de la partenerii lor externi, precum 38 Degrees, care are până la 50 de angajați permanenți la sediul din Londra, ca şi de la openDemocracy ş.a. Deşi beneficiază din plin de fonduri şi imprimante, românii de la #Declic/#rezist au preluat şi tehnica manufacturării artizanele a pancardelor pe care le răspândesc, al căror aspect să apară cât mai rustic, ca şi când sunt confecționate de oamenii simpli, fără posibilități materiale. Astfel a fost confecționat şi logo-ul #Rezist.

Legătura cu corporațiile străine şi originile Resist
din 2012 puse de ambasadorul SUA Mark Gitenstein

[…………….]

Gitenstein - „ReStart România“ = #rezist

Operațiunea a început, discret în 2010, an după care s-a demarat şi programul administrației Obama a SUA, „Open Government Partnership“[1], pe care s-a calat şi operațiunea lui Gitenstein, ambasadorul evreu al SUA la Bucureşti atunci, din iunie 2009 până în decembrie 2012, perioadă în care a învârtit o sumedenie de afaceri comerciale pentru care era lobbyst în particular, de la cumpărarea de avioane americane F16 de către România până la preluarea de la statul român a bogatului Fond Proprietatea de către trustul financiar american Franklin Templeton&friends, care îl plătea pe Gitenstein.

Gitenstein a condus România cu o mână forte în interes particular în perioada cât a fost ambasador, fiind supranumit şi „cel mai puternic politician din România“. A cerut chiar ca până la plecarea sa din România, pe 14 decembrie 2012, deputatul PSD Ion Stan să fie încarcerat şi anchetat în stare de arest, fiind deranjat de informațiile sensibile dezvăluite în de-

[1] despre „Open Government Partnership“ a se vedea paginile 75-83, capitolul *Pactul „Coaliției ONG“ marca Soros cu guvernele României...*

clarațiile politice ale deputatului Ion Stan, care i-au creat serioase probleme la Departamentul de Stat al SUA. Declarațiile deputatului Stan, membru al Comisiei parlamentare SRI, la adresa lui Gitenstein, se refereau la practici de lobby incompatibile statutului diplomatic al evreo-americanului, ingerințe cu scop de influențare a justiției şi declarații sau acțiuni de susținere partizană a unor lideri politici[1]. PSD-ul, condus atunci de Victor Ponta l-a trădat pe Ion Stan, fiind săpat din interior cu „martori" serviți către DNA.

Despre operațiunea de instalare în România a activismului tehnologic, de Internet, pro-american şi „anti-corupție", a lui Gitenstein, o primă sursă de informare a fost articolul din *Huffington Post*, din decembrie 2011, din care aflăm că Gitenstein avea la Bucureşti un profesionist care să instruiască tinerii români racolați, pe Chris Worman[2], care primea concomitent un instructaj la Harvard University, sub numele „Strategic Management for NonProfit Leaders".

Institut de „Resistance"-NVR la Harvard, pentru activişti (Şcoala de revoluții a profesorului Gene Sharp)

Toate acestea fac parte din ceea ce se numeşte generic „NGO-CIA front": alianța şi acțiunile comune ale spionajului american cu ONG-uri (NGO, în engleză) special fabricate sau susținute, ONG-urile şi „societatea civilă" din alte țări decât SUA fiind în mod notoriu folosite pentru acțiunile acoperite ale CIA, prin planul unui institut ataşat Harvard[3].

Ar trebui să nu avem nici o îndoială că acest Chris Worman, venit în România ca instructor de activişti ONG, era, de fapt, un agent. El avea şi o pagină personală pe site-ul ambasadei americane (pagină între timp

---

[1] A se vedea în acest sens articolele din *Cotidianul* şi *Evenimentul Zilei*. În urma stresului la care a fost supus, de atunci, timp de câțiva ani, inclusiv un an petrecut în închisoare, Ion Stan a murit în 2018 în urma unui atac de cord, când tocmai se pregătea să facă dezvăluiri publice privind povestea sa şi cine a ordonat ca să fie lichidat politic şi social. Ion Stan deranjase întreg sistemul global şi când, din poziția sa oficială, în 14 februarie 2012 declara că preşedintele Traian Băsescu, guvernul Ungureanu, Banca Națională a României şi şeful delegației FMI la Bucureşti au falsificat controlat datele economice ale țării, în frunte cu PIB-ul, care a fost subapreciat cu 20%, pentru a se „justifica" îndatorarea fără măsură a României către Fondul Monetar Internațional.

[2] Daniel Ben-Horin, *Beyond The Easter Bunny: Ambassador Sparks Open Government Web Challenge*, în *Huffington Post* din 01.12.2011

[3] Thierry Meyssan, *The Albert Einstein Institution: non-violence according to the CIA.*, pe Voltairenet.org din 4 ianuarie 2005.

ştearsă), iar în 2011 a fost instruit la Harvard la Şcoala de Guvernare („School of Government", cunoscută şi ca Harvard Kennedy School sau HKS), şcoală de administrație publică unde au funcționat şi funcționează, încă, de fapt, o parte din ideologii şi artizanii „revoluțiilor" globale cu implicarea CIA[1].

Este vorba în primul rând de profesorul Gene Sharp, autorul „bibliei revoluțiilor colorate" din anii 1990-2000, adică a manualului *From Dictatorship to Democracy* (apărută prima dată în 1994), folosită de revoluțiile lui Soros şi în Serbia, în Ucraina, Kârgâstan, până la „revoluțiile „primăverii arabe" (2011-2012) sau mişcarea „occupy" (2011). „Freedom House este alt partener al Open Society a lui Soros şi împreună au susținut mişcarea sârbească CANVAS (Centre for Applied Nonviolent Action and Strategies), ONG organizat de Ivan Marovic. După ce a jucat un rol esențial în dărâmarea de la putere a preşedintelui sârb Slobodan Miloşevici, presa occidentală îl caracteriza pe Marovic ca pe un geniu, dar mai târziu a ieşit la iveală faptul că fusese ajutat de CIA şi că programul său provenea din manualul de «schimbare de regim» scris de profesorul de la Harvard, Gene Sharp, al cărui think-tank primeşte fonduri şi de la National Endowment for Democracy [NED] şi de la Open Society Foundations [Soros], iar manualul său este servit ca şablon pentru liderii opoziției din diverse țări din întreaga lume, care sprijină Occidentul pentru a da lovituri de stat soft."[2]

Gene Sharp, profesorul revoluțiilor aparent non-violente, a fost nu o dată acuzat de strânse legături cu diverse instituții ale SUA, nu numai cu NED, ci şi cu CIA-ul, Pentagonul sau RAND Corporation (o organizație apropiată şi finanțată de armata americană), ca şi cu marile fundații americane corporatiste, inclusiv cea a lui George Soros[3].

¤

Şi profesoara evreică Helen Fein, asociată la International Security Program de la aceeaşi Harvard Kennedy School, fusese invitată de acelaşi Gene Sharp din 1988 la Harvard, unde a dezvoltat cercetări privind

---

[1] a se vedea Patrick Henningsen, *Middle East: The CIA Operating behind a Web of "Pro-Democracy" NGOs*, articol publicat în *Info Wars* şi în *Global Research* în martie 2012; *How the CIA Operates Through Non-Governmental Agencies*, în aprilie 2012 în *Class Warfare Exists*; ca şi F. William Engdahl, *The US Empire, the CIA, and the NGOs*, în *Katehon* din19.07.2017.

[2] Patrick Henningsen, *Occupy movement. Here's the risk: Occupy ends up doing the bidding of the global elite*, în *The Guardian* din 15 noiembrie 2011.

[3] Stuart Bramhall, *The CIA and Nonviolent Resistance*, în *Daily Censored* din 21 martie 2012.

„Pacea şi Securitatea Internaţionale" şi „legăturile dintre război, genocid şi necesitatea rezistenţei", fiind afiliată direct din 1997 centrului de afaceri internaţionale al Şcolii de Guvernare (Kennedy) de la Harvard[1], unde a fost instruit omul lui Gitenstein de la Bucureşti, Chris Worman.

Revista Şcolii de Guvernare de la Harvard, *Kennedy School Review (A Harvard Kennedy School Student Publication)*, se mândreşte, de fapt, cu ştiinţa revoluţiilor elaborată de Gene Sharp, teoreticianul şef al protestelor non-violente şi al rezistenţei („the leading theorist of non-violent protest and resistance"), cunoscut şi ca „Machiavelli al nonviolenţei", cum o face în articolul *School for Revolutionaries* din 2012[2].

Şcoala de Guvernare Kennedy a Harvard este una care dă absolvenţi pentru guvernanţii SUA şi ai lumii, de fapt, mai ales în zona militară. Este de ajuns să parcurgem lungile liste de absolvenţi („notable alumni") ai acesteia (chiar şi lista de pe Wikipedia), ca să vedem nume importante de şefi de guverne şi de state până la secretarul general al ONU, Ban Ki-moon, militari, jurnalişti şi oameni de afaceri, dar şi în zona ONG / think-tank-uri, precum Robert Kagan, teoreticianul evreu „liberal intervenţionist" de la Project for the New American Century (PNAC), Brookings Institution şi Council on Foreign Relations (CFR, vârful noii ordini mondiale în SUA), care împreună cu soţia sa Victoria Nuland (fostă sub-secretar al SUA) a fost implicat în declanşarea revoluţiei din Ucraina, din 2004.

Totodată, la Harvard Kennedy School regăsim programul pentru „societatea civilă" ca făcând parte din Corporate Responsibility Initiative, motiv pentru care găsim aici ca „şcolari" mulţi reprezentanţi ai corporaţiilor multinaţionale sau ai instituţiilor globale[3].

Şi tot de Harvard University este ataşat (offshoot) şi „Institutul" creat în 1983 de către teoreticianul şi instructorul revoluţiilor „soft", Albert Einstein Institution, creat de către Gene Sharp, instituţie în fruntea căreia s-au postat, însă... militari, precum colonelul Robert Helvey de la Defence Intelligence Agency (spionajul Pentagonului) sau Edward Atkeson (general maior în US Army). Colonelul Helvey avea o experienţă de 30 de ani în operaţiuni spe-

[1] Samuel Totten şi Steven L. Jacobs, *Pioneers of Genocide Studies*, 2013 UK.

[2] http://ksr.hkspublications.org/2012/04/01/school-for-revolutionaries/ Rezultă din acest studiu şi din manualul lui Sharp că cuvântul cheie al acestor „revoluţii", care numai în start sunt aparent non-violente, este „rezistenţa" / „resistance".

[3] https://www.hks.harvard.edu/centers/mrcbg/programs/cri/scholars-practitioners-network/civil-society

ciale în Asia de sud-est. El avea să declare în 2001 producătorului de film documentar Steve York că s-a implicat pentru prima oară în „nonviolenţa strategică" atunci când a văzut eşecul abordărilor militare de dărâmare a dictatorilor - mai ales în Myanmar, unde se afla ca ataşat militar - şi văzând potenţialul abordării alternative a lui Sharp[1].

Colonelul Helvey servise în Vietnam apoi la Yangon, în Myanmar, între 1983 şi 1985, când a organizat clandestin studenţii myanmarezi împotriva regimului, demonstraţiile acestora izbucnind, însă, abia în 1988-1990, care s-au transformat în insurgenţă. De asemenea, el a antrenat la Hong Kong liderii studenţi din Beijing, care au provocat în iunie 1989 incidentul din Piaţa Tiananmen din capitala Chinei, iar specialiştii (precum fostul şef la spionajului Indiei, B. Raman) susţin că el a fost şi consilier al sectei religioase chinezeşti Falun Gong în tehnici de nesupunere civilă[2].

Colonelul Helvey se află oficial în retragere din armată din 1991, dar a lucrat cu institutul „Albert Einstein" şi cu al lui Soros mult înainte, şi continuând să servească ca „ofiţer de caz" instructor pentru grupurile de tineri rebeli ce au activat în Balcani şi Europa de Est cel puţin din 1999.

Reflecţia patronajului serviciilor secrete americane asupra Institutului Albert Einstein de la Harvard, este reflectată şi de faptul că una dintre primele cărţi editate de acesta, în 1985, a fondatorului dr. Sharp, *Making Europe Unconquerable: The Potential of Civilian-Based Deterrence and Defense* (Făcând Europa Necuceribilă: Potenţialul Descurajării şi Apărării Civile), a fost prefaţată de către diplomatul SUA George Kennan, faimosul arhitect „Mr. X" al Războiului Rece cu Uniunea Sovietică şi care a fost şi fondatorul de facto al diviziei de operaţiuni a CIA, cu Allen Dulles.

Alt cofondator şi conducător al institutului „Albert Einstein", fost student al lui Sharp, Peter Ackerman, bancher şi corporatist, este la rândul său un cunoscut colaborator al CIA şi membru al mai multor celebre think-tank-uri elitiste şi globaliste, precum Council on Foreign Relations. La Freedom House, Ackerman a fost preşedinte, dar este binecunoscută subordonarea acestui supra ONG „civil" american către CIA, prin USAID în primul rând, cu care face „front" în acţiunile din întreaga lume. (Freedom House nici nu ascunde - pe site-ul său - că una din principalele sale surse de informare este *World Factbook*, publicaţia CIA, destinată oficialilor.)

[1] colonelul Helvey în documentarul *Bringing Down a Dictator* (PBS, 2002).

[2] Jonathan Mowat, *Washington's New World Order "Democratization" Template*, în *Global Research*, februarie 2005.

Iar din toate aceste poziții, ca discipol al lui Sharp, Ackerman, fiind şi preşedinte al International Center on Nonviolent Conflict (alt ONG american de război geostrategic), promovează în lume „strategia conflictelor nonviolente", adică strategia de declanşare de conflicte împotriva guvernelor unor state prin metode de „nesupunere civică" a populației autohtone, încurajată în această direcție de anume organizații americane sau internaționale, strategie ce pune în dificultate guvernele inamice, obligându-le adesea să reacționeze „împotriva populației" (potestatarii nu chiar neviolenți).

Chiar acesta este şi titlul principalei lui lucrări, *Strategic Nonviolent Conflict: The Dynamics of People Power in the Twentieth Century*, pe care a produs-o după ce în 1990 s-a mutat la Londra pentru a-şi desăvârşi instrucția la International Institute for Strategic Studies (IISS), organizație de strategie militară a imperiului occidental euro-atlantic, ce are afiliați 400 de membri corporații şi instituționali, în frunte cu alianța militară NATO. Între oficialii acestei IISS londoneze, strâns legată de establishmentul britanic şi american, îi găsim pe generalul american H. R. McMaster, pe secretara generală a NATO Rose Gottemoeller sau pe ex-secretarul de stat al SUA James Steinberg, participant la întrunirile CFR şi ale Grupului Bilderberg şi membru al Rand Corporation, un grup de evrei americani implicați în strategia militară a SUA[1], la care era conectat şi tutorele lor, Gene Sharp.

„Peter Ackerman caută să facă ceea ce face CIA, răsturnări [de guverne], dar vrea să le facă să pară fapte progresiste", zice analistul politic canadian Stephen Gowans, în ton cu alt analist, evreul american Franklin Foer: „Când unii ofițeri ai Statelor Unite nu doresc să creeze incidente internaționale prin consilierea activiştilor cu privire la modul de răsturnare a guvernelor lor, ei îl sugerează cu grijă în vizită la ei pe Ackerman, care are mai puține ezitări cu privire la a da o mână de ajutor. Preferința lui Peter Ackerman pentru nonviolență nu are nimic de-a face cu superioritatea mo-

[1] Rand Corporation este un think-tank creat în 1948 şi finanțat de Armata SUA. Unul din membrii importanți ai grupului este Herman Kahn, fiul unui imigrant „evreu ateist" în SUA provenit din estul Europei, Abraham Kahn, care a fost adus la Rand de către prietenul său Samuel T. Cohen, fizicianul evreu creditat cu inventarea bombei cu neutroni şi, la rândul lui, Kahn ar fi fost implicat în dezvoltarea bombei cu hidrogen. Încă din anul 2015, la întrunirile Grupului Bilderberg se discuta despre posibilitatea unui conflict controlat zonal cu arme nucleare calibrate la efecte reduse, iar un alt think-tank înființat de acest Herman Kahn la întâlnirile Bilderberg este Hudson Institute (a se vedea şi nota 1 de la pagina 291).

rală a tacticului. Mişcările care iau decizia strategică de a evita violenţa, susţine el, au un «record de succes» mult mai mare."[1]

„Noul tip de mercenari ai lui Ackerman şi Helvey - adaugă Stephen Gowans - sunt practicienii a ceea ce CIA numea destabilizare. Pentru a scăpa de imaginea trecutului său, CIA a rebranduit destabilizarea ca rezistenţă nonviolentă (NVR), ...care pentru Statele Unite este strict o afacere dusă în afara graniţelor sale, încercând să răstoarne guvernele din străinătate care operează în afara sistemului dominaţiei imperiale a SUA. NRV nu are în vedere realizarea Justiţiei sociale, economice şi politice acasă la activişti [deşi Justiţia este mantra globală a activiştilor neoprogresişti]. Este vorba de a lua în stăpânire străinătatea, pentru a aduce ţările rezistente în imperiul american... NRV nu este diferit în ceea ce priveşte scopurile şi conţinutul său din campaniile de destabilizare pe care CIA le făcea în mod planificat, le sponsoriza şi le implementa. Ackerman şi Helvey au preluat pur şi simplu o funcţie a CIA, au făcut-o semi-deschisă şi au creat iluzia că este progresistă" („that it's progressive").

Însuşi Ackerman defineşte NVR (tehnicile protestelor sale „nonviolent") ca fiind „folosirea perspicace a grevelor, a boicotului şi a neascultării civile"[2], pe lângă protestele de masă şi chiar sabotajul nonviolent, pentru a întrerupe funcţionarea guvernului şi a face „o ţară neguvernabilă"[3]. Deoarece grevele, boicoturile şi neascultarea civilă sunt tehnici de stânga tradiţionale, campaniile NVR câştigă adesea sprijinul unui mare număr de oameni cu înclinaţii de stânga şi de justiţie socială, constată şi Gowans, care adaugă că tehnicile NVR stabilite de americani nu presupun participare la o demonstraţie de protest organizată obişnuit, cu ascultarea discursurilor în difuzoarelor şi plecarea apoi acasă, la masă. Nici nu fac presiuni asupra elitelor, fapt pe care majoritatea stângiştilor occidentali l-au stabilit ca limită a activismului lor politic. Aparenta nonviolenţă a NVR nu este nici pacifism bazat pe principii morale sau religioase. Sharp, patriarhul de la

[1] St. Gowans, *Overthrow Inc.: Peter Ackerman's quest to do what the CIA used to do, and make it seem progressive*, pe *What's Left*, august 2009, precedat de Franklin Foer, *Regime Change Inc. Peter Ackerman's quest to topple tyranny*, în *The New Republic*, 16 aprilie 2005.

[2] Peter Ackerman, *Paths to peace: How Serbian students brought dictator down without a shot fired*, în National Catholic Reporter din 26 aprilie 2002.

[3] Peter Ackerman şi Jack DuVall, *The nonviolent script for Iran*, în *Christian Science Monitor* din 22 iulie 2003.

Harvard al metodelor NVR, explica faptul că NVR şi principiul nonviolenţei nu sunt aceleaşi lucru, de fapt. Principiul nonviolenţei este „abţinerea de la violenţă bazată pe convingeri etice sau religioase“, iar NVR este o tehnică politică prealabilă răsturnării guvernelor străine nedorite de marele capital al SUA[1]. „Nu este vorba despre un principiu [în tehnicile protestelor non-violente], ci despre cum se ia puterea“[2].

„Tehnicile de plasare a nesupunerii în masă a civililor în contextul strategiei militare tradiţionale au fost stabilite în primul rând de către Gene Sharp“, menţionează şi jurnalistul Eli Lake de la *Newsweek*[3]. Iar Sharp însuşi a fost şi el la Londra înainte să-şi elaboreze strategiile, ca şi discipolul său, bancherul şi finanţistul Ackerman. Astfel, în 1955 Sharp s-a mutat din SUA la Londra, pentru a fi editor asistent la publicaţia săptămânală pacifistă *Peace News* (cu subtitlul: *For Nonviolent Revolution*), cu scopul de a studia conflictele sociale nonviolente, dar a ajuns la concluzia că trebuie să facă cercetări mai adânci, studiind rezistenţa anti-nazistă din Al Doilea Război Mondial, care, în Europa, fusese dirijată de serviciile secrete britanice. La Londra, Sharp l-a cunoscut şi pe pacifistul Adam Curle, care aparţinea cultului religios ce fondase revista *Peace News*, protestanţii quakers.

În ştiinţa pe care au fondat-o, „Theories of Conflict Transformation“, Gene Sharpe se situează pe primul loc, iar Adam Curle pe al doilea loc, în manuale. Amândoi se aflau la Londra în acelaşi timp, gravitând în jurul *Peace News* (care, din pacifism, susţinuse antebelic Germania nazistă şi combătuse intrarea Angliei în război cu aceasta), Mai mult, în acei ani, '50, în timp ce elaborau metodele conflictului şi „rezistenţei“ civile şi ale activismului zis „non-violent“ (dar împins până la „revoluţii“ violente), colegul Adam Curle lucra şi pentru Tavistock Institute[4], stabilimentul psihiatric şi de control mintal londonez care stabilea metodele de a fi folosit potenţialul revoluţionar al „tinerilor furioşi“ (a se vedea despre metodele Tavistock Institute, de la pagina 244, capitolul *Psiho-ingineria folosirii „tinerilor furioşi“ şi a maselor instinctive*...).

[1] Claire Schaeffer-Duffy, *Regime change without bloodshed*, în *National Catholic Reporter* din 15 noiembrie 2002.

[2] Peter Ackerman şi Jack DuVall, *With weapons of the will. How to topple Saddam Hussein - nonviolently*, în *Sojourners Magazine* din sept.-oct. 2002.

[3] Eli Lake, *Iran launches a crackdown on democracy activists*, în *The New York Sun* din 14 martie 2006. Sharp a dat „198 Methods of Nonviolent Action“.

[4] D.Francis, *Adam Curle*, în *Peace News-For Nonviolent Revolution*, nov. 2006.

Britanicul Adam Curle, care aducea şi experienţa de la Tavistock Institute avea să ajungă şi el, din 1961, la Harvard University (unde Sharp îşi avea Institutul Albert Einstein, pentru revoluţii „non-violente"), Curle devenind director Harvard Centre for Studies in Education and Development, o denumire generală, sub care s-au desfăşurat diverse activităţi.

Teoreticienii „transformării conflictului" - precum Sharpe şi Curle -, au stabilit, în viziunea lor, necesitatea conflictului şi utilitatea lui socială, iar tehnicile lor NVR (Non ViolentResistance) nu sunt altceva decât, îndrumate şi dirijate „ştiinţific", un război psihologic dus împotriva unor guverne sau chiar a unor state, neagreate de marele capital transnaţional, mai ales de către cel american.

Şi amândoi teoreticienii şefi ai „Conflict Transformation" aveau să se implice şi în războiul civilo-militar de fărâmiţare (distrugere) a Iugoslaviei. Este drept că mai mult s-au implicat oamenii lui Sharp, precum Ackerman şi colonelul Robert Helvey, de la finele anilor '80, dar şi Curle, care a înfiinţat în 1991, în Croaţia (fosta Iugoslavie), ONG-ul pompos numit „The Centre for Peace, Nonviolence and Human Rights", a cărui activitate s-a suprapus cu „Războiul Croat" împotriva Iugoslaviei (1991-1995).

În Iugoslavia, mişcarea socială de subminarea statului, Otpor, a folosit chiar cele 198 de metode / etape indicate de lucrările lui Sharp, pe care le-a sintetizat într-un manual propriu, ce avea să fie transmis şi altor mişcări „resistance", precum în 2004 la „revoluţia portocalie" din Ucraina:

„Milijenko Dereta, directorul grupului Iniţiativa Civică, a primit fonduri de la Freedom House să tipărească şi să distribuie 5000 de copii ale cărţii-manual a lui Gene Sharp despre mişcările de rezistenţă civică, *De la Dictatură la Democraţie*. De asemenea mişcarea sârbă Otpor (Rezistenţa), finanţată în principal de organizaţiile lui Soros a tradus în sârbă pasaje din lucrarea în 3 volume a lui Sharp, *The Politics of Nonviolent Action* (apărută în 1973), într-un volumaş pe care l-au numit *Manualul Otpor* (*Otpor User Manual*). Activiştii erau de asemenea consiliaţi de directorul pentru Balcani al U.S. Institute for Peace, de la National Endowment for Democracy (NED) şi de colonelul Robert Helvey, care lucra cu Sharp [la Institutul Albert Einstein, de la Harvard] şi organiza antrenarea organizaţiilor nonviolente [în străinătate] pentru Internaţional Republican Institute."[1]

Regizorii evenimentelor nu s-au bazat însă niciodată pe victoria non-violenţei. Manifestările soft îşi avea rolul lor, dar ele au fost mereu în-

[1] Sidney Tarrow, *The New Transnational Activism*, Cambridge University Press.

soţite de violenţa reală - Iugoslavia şi Ucraina - sau pe coruperea unor factori de menţinere a ordinii sau de putere - Ucraina, Albania (a se vedea mai jos subcapitolul *Aventura albaneză a lui Soros + Afacerea Kosovo* în capitolul *Din 2008, Soros a conspirat cu Hillary Clinton la manipularea Europei şi a lumii*).

„Rezistenţa Non Violentă“ din Serbia / Iugoslavia (mişcarea Otpor & friends) a fost şi ea ajutată în dărâmarea preşedintelui Miloşevici prin bombardamentele avioanelor americane şi aliate asupra Belgradului. Astfel, încet-încet, populaţia majoritară, obosită de război şi de agresiunea occidentală nu şi-a mai susţinut liderul, urmând propaganda OTPOR / Rezistenţa.

Instructor „ReStart“ / „Resistance“ la Bucureşti, din 2010

Era abia instalat ambasador Gitenstien la Bucureşti când l-a însărcinat, în 2009, pe conaţionalul său Chris Worman, profesionist de ONG-uri / „societate civilă“, pentru a recruta şi instrui o serie de tineri în metodele activismului de Internet şi în acţiunile „resistance“.

Instalat la ambasada SUA (deşi era în România din 2007), unde era în directa subordonare a lui Gitenstein, primul pas al lui Worman a fost să-şi înfiinţeze o asociaţie pe care înregistrat-o la o judecătorie bucureşteană. TechSoup România s-a numit asociaţia, după numele celei mamă, americane, TechSoup Global, condusă de evreul Daniel Ben-Horin, adept al „revoluţiei globale web“, cu funcţia de „Chief Instigator“, care şi lăuda în *Huffington Post*, în 2011,„loviturile“ iniţiate prin Worman în România de către Gitenstein, care vor ajuta „companiile şi investiţiile americane“.

Pentru a înregistra ONG-ul şi „platforma online“ a acesteia, site-ul „ReStart România“, Worman a avut nevoie de câţiva asociaţi cu cetăţenie română şi i-a găsit în vechi activişti ai „societăţii civile“ româneşti, susţinută din 1990 de miliardarul George Soros şi marile ONG-uri transnaţionale, ca şi în câţiva apropiaţi ai ambasadei. (ReStart România avea să fie reinventat la finele lui 2016 de Dante Stein şi Oana Pellea, activistă #rezist.)

Banii pentru operaţiune au fost asumaţi de ambasadă, oficial: „Platforma online este un proiect al organizaţiei non-guvernamentale TechSoup România, realizat cu ajutorul unui grant acordat de Ambasada Statelor Unite la Bucureşti, care se bucură de sprijinul mediului diplomatic, al companiilor IT&C...“ (*R.L.*). Ambasada SUA la Bucureşti adăuga că pentru „sprijinul financiar“ destinat acestui proiect şi-a mai asociat câteva ambasade occidentale, în frunte cu cele ale Marii Britanii şi Germaniei. Ulterior, grupurile „restart“/„resistance“ din România, bine instruite, au învăţat cum să ac-

ceseze şi alte fonduri, mai puţin vizibile, de la marile fundaţii străine. Să nu uităm că Ackerman, coordonatorul de la Harvard al mişcărilor de „Non Violent Resistance", a fost şi preşedinte la Freedom House, un super ONG american cu acţiune transnaţională, cu veche activitate în România şi care vehiculează importante sume de bani, împreună cu fundaţia lui Soros.

Iar românii recruţi ai lui Worman au făcut parte, la început, din două vechi resurse ale ambasadei SUA: Fundaţia Româno-Americană (condusă de bătrânul evreu american John Klipper) şi reţeaua Fundaţiei Soros, prin Centrul de Resurse pentru Participare Publică (CeRe), condus de soroşista Oana Preda, la care s-au adăugat recruta Elena Calistru (Funky Citizens) şi alţii ca ea. (Vom detalia peste două pagini.)

+++

Concomitent cu racolarea tinerilor români, Worman primea la rândul său un instructaj la Harvard University, sub numele „Strategic Management for NonProfit Leaders" (după cum arăta chiar el pe contul său de socializare Linkedin), adică chiar acolo unde se află centrala „Resistance" / ONG, Institutul Albert Einstein.

Peter Ackerman, executivul de la „Albert Einstein" / Harvard privind instaurarea mişcărilor Resistance - Coflict în lume, relata într-un interviu că ar fi „lucrat cu producătorul american de arme de top, Lawrence Livermore Laboratories, pe dezvoltarea de noi tehnologii de comunicaţii ce ar putea fi folosite în diverse insurgenţe ale mişcării tineretului". „Nu există nici o îndoială că aceste tehnologii sunt democratizante - sublinia el, referindu-se la potenţialul lor în dărâmarea Chinei - ele permit o activitate descentralizată. Se creează, dacă vreţi, un concept digital al dreptului la întrunire".

Tocmai asta le servea şi Worman tinerilor români, cu începere din 2010-2011, în afară de o ideologie bazată pe mantra generală a mişcărilor neoprogresiste contestatoare: „Justiţie". Îi învăţa activismul on-line, pe reţelele de socializare ale Internetului, cu toate tainele tehnice la zi, cum să creeze grupuri şi legături şi cum să monopolizeze/domine discursul public.

Ex-ambasadorul SUA la Bucureşti, Mark Henry Gitenstein (evreu, cu bunici emigranţi din Botoşani), este şi „cercetător principal" la Brookings Institution, think-tank american finanţat de Rockefeller Foundation, interconectat, totodată, cu Hudson Institute, American Enterprise Institute şi Rand Corporation, toate făcând parte din grupul „lobby-ului israelian" în SUA[1].

[1] John J. Mearsheimer & Stephen M. Walt, *op. citat* la paginile 227 şi 291.

Dacă urmărim aceste conexiuni ale Brookings Institution am putea să întrevedem de ce l-a mandat Gitenstein pe Worman la Bucureşti şi de ce l-a instruit la Harvard pentru misiunea cu nume de cod „ReStart România".

Experienţa de ONG-ist a lui Worman era strâns legată de Rockefeller Foundation, finanţatoarea think-tank-ului lui Gitenstein, Brookings Institution, din care face parte şi Robert Kagan, teoreticianul evreu american „liberal intervenţionist", soţul subsecretarei de stat Victoria Nuland la acea vreme, adică şefa directă de la Casa Albă-Washington DC a ambasadorului, implicată din partea administraţiei Obama, împreună cu George Soros, cu soţul ei, Kagan, şi cu directorii de la institutul Einstein de la Harvard în declanşarea în 2004 a sângeroasei „revoluţii portocalii" din Ucraina. Robert Kagan fiind totodată şi un *alumni* al Şcolii de Guvernare Kennedy a Universităţii Harvard, unde a fost instruit şi Worman pentru misiunea Bucureşti.

Scopul ambasadorului Gitenstein şi al Americii soroşiste condusă de administraţia Obama era, pe faţă, unul generos: întărirea statului român şi lupta împotriva corupţiei, deşi Gitenstein este binecunoscut ca un personaj machiavelic al sforăriilor politicii americane, dar drumul spre iad era de mult pavat cu bune intenţii, în întreaga lume.

Iar Gitenstein este lobby-ist, adică face trafic de influenţă, această practică fiind una legală în SUA, dar în România şi în Europa este infracţiune, adică corupţie, pe care Gitenstein pretindea cu emfază să o combată. În SUA şi în afara ei, Gitenstein practică lobby-ul, adică determină politicienii să ia decizii în favoarea unor companii, prin firma de avocatură Mayer Brown, fondată în secolul 19 de Levi Mayer. Nici în România nu s-a abţinut să nu facă presiuni asupra conducerii statului ca aceasta să ia decizii în favoarea unor mari companii americane, inclusiv achiziţii de miliarde de dolari, dar el nu era corupt, el combătea „corupţia românilor".

Abia peste aproape doi ani, în 4 iulie 2012, Gitenstein a relatat cum a pus în România bazele unei structuri de 140.000 de oameni care să facă activism şi revoluţie socială („restart"):

„În mijlocul acestei noi furtuni politice din România, mulţi mă întreabă care va fi viitorul acestei ţări-zicea Mark Gitenstein în iulie 2012-. Dumneavoastră [procurori, ONG-işti şi alţi invitaţi la ambasada SUA] creaţi acum tocmai acel tip de instituţii care le oferă românilor puterea de a-şi folosi talentul pentru a făuri această naţiune...

...Străinii au investit în România câte 10.000 de lei pentru fiecare bărbat, femeie şi copil. Continuarea reformelor instituţionale este vitală...

Orice regres va fi sever pedepsit de nemiloasele pieţe internaţionale şi toţi românii vor avea de suferit... Sunt conştient că forţele care doresc «întoarcerea la situaţia de dinainte», care se opun acestor reforme, sunt puternice şi neobosite."

Dar Gitenstein avea soluţia neoprogresistă, pe care demarase de un an şi jumătate, iar acum o anunţa ca pe un avertisment politicienilor:

„♠ Exista un grup de români care nu vor mai tolera starea de fapt.

♣ Oriunde merg în România, mă întâlnesc cu tineri. Mulţi dintre ei fie au trăit în străinătate şi s-au întors pentru a-şi lansa propriile firme, fie lucrează pentru companii occidentale sau sunt activi pe Internet.

♥ Pe aceşti tineri i-au implicat ambasadele SUA, Marii Britanii, Germaniei, Spaniei şi Canadei într-un program pe care l-am numit ReStart Romania. Am creat un website şi le-am cerut tuturor românilor interesaţi să propună idei de utilizare a Internetului în lupta împotriva corupţiei.

♦ 100.000 de români [finanţişti, ONG-isti, IT-işti, specialişti în comunicare sau studii politice", conform ziarului *România Liberă*[1]] au răspuns acelei chemări, oferind idei inteligente, pe care le-am finanţat, de a lupta împotriva unei multitudini de probleme, de la furtul de lemn din pădurile dumneavoastră, până la mita din spitale şi parcatul ilegal. Aceşti cetăţeni reformatori folosesc Internetul pentru a ataca ceea ce dumneavoastră numiţi mentalitatea corupţiei.

♠ Atunci când Romanian American Fund a încercat aceeaşi idee pentru reformarea sistemului educaţional, peste 40.000 de români au răspuns apelului.

♣ Aceşti 140.000 de «restarteri», cum îi numim noi, sunt agenţi ai schimbării care vor susţine aceste reforme şi vor sprijini aceste instituţii."[2]

Am arătat că resursele mişcării ReStart/Resistance a lui Gitenstein-Worman au fost mai vechii recruţi ai Romanian American Foundation şi ai reţelei Soros în România.

De fapt, Romanian-American Enterprise Fund (RAEF) - un fond al statului american/SUA - s-a mişcat mai repede decât Worman, în 2009, şi a înfiinţat, împreună cu SynergEtica (fundaţia soroşistei Sandra Pralong, prietena lui George Soros), Romanian-American Foundation, „cea mai larg

[1] M. Naftanaila, *Restart România. O invitaţie la lupta împotriva corupţiei*, în *România Liberă* din 5.07.2012.

[2] Discursul ambasadorului Mark Gitenstein de 4 iulie 2012, ziua Statelor Unite ale Americii, pe www.hotnews.ro şi în cotidianul *România Liberă* (op.citat).

dotată fundaţie din România", RAEF, patronul acesteia, fiind condus de bătrânul evreu american John Klipper, secondat de afaceristul Horia Manda, prietenii şi partenerii afaceristului româno-american Matei Păun, dirijorul din umbră şi finanţistul partidului Uniunea Salvaţi România (USR)[1].

Creat chiar în anul în care Gitenstien şi-a început mandatul de ambasador în România, Romanian-American Foundation (Fundaţia Româno-Americană), racolase deja 40.000 de tineri, şi cu ajutorul Sandrei Pralong, care nu îşi mai găsea locul nici în „vechea societatea civilă" şi nici un angajament la Palatul Cotroceni, pe lângă preşedintele Băsescu, cum îşi dorise.

* \ *

Worman nu putuse porni efectiv proiectul ReStart din 2009, aşa cum demarase Romanian-American Foundation, căci era încă prins cu un proiect în maghiarimea din Harghita, unde a înfiinţat în decembrie 2007 şi apoi a tutelat fundaţia „Odorheiu Secuiesc Community", la comanda unui ONG unitarian din Statele Unite. Worman a adus sute de finanţări externe maghiarilor unitarieni (inclusiv din partea Fundaţiei Româno-Americane), care îşi doresc autonomie faţă de autorităţile române (şefa acestei fundaţii, Csaki Rozalia, a fost mult timp director şi la CIVITAS - o fundaţie înfiinţată în 1992, care vrea să obţină guvernarea locală în Transilvania, fiind sprijinită şi din Ungaria -, ca şi la Foundation of Hungarian NGOs from Transilvania).

Iar din ianuarie 2008, Chris Worman îşi înfiinţase în România împreună cu un prieten, o mică companie de „consiliere", Worman & Ball Consulting, cu care făcea bani buni, tot pentru transfer de influenţă, se pare, căci, aducând resurse financiare şi influenţă către unele ONG-uri, era apoi plătit de acestea. A fost plătit, astfel, de exemplu, de globalii de la CIVICUS (cei cu „cetăţenia corporativă" şi „voluntariatul corporativ", organizaţie din care fac parte ONG-urile norvegiene, care au un cuvânt de spus în acordarea imenselor fonduri norvegiene în România către „societatea civilă", EEA Grants - a se vedea pagina 185), dar şi de către Aspen Institute Romania (puternicul think-tank american, condus în România de Mircea Geoană), de către gigantul german Transparency International, de Microsoft şi de Erste Foundation, fundaţia băncii austriece.

Alţi doi clienţi importanţi şi semnificativi ai firmei de „consultancy" a lui Worman din România, firmă care şi-a încetat activitatea brusc după 2012, când a încetat şi mandatul de ambasador al lui Gitenstein (angajatorul său), au fost Carpathian Foundation International şi Association for

[1] Detalii la cap. *Epicentrul financiar de la Londra şi „Soroşul" USR-ului,* pag.279.

Community Relations in Romania (Asociația pentru Relații Comunitare ARC), ambele cu legături ulteriore cu mişcările ocuppy / #rezist din România.

Astfel, Carpathian Foundation International este o „rețea“ (network) ce uneşte fundații „independente“ din regiunea „Carpathiană“ (sau Carpatică), un fel de alter-țară cu „granițe socio-economice“, construită cu bucăți din România, Ucraina, Polonia şi Slovacia, al cărei membru „român“ al rețelei este Fundația Carpatica, asociată cu FDSC-ul lui Karen Fogg în administrarea fondurilor norvegiene în România, împreună cu Fundația pentru Parteneriat de la Miercurea Ciuc. Aceasta, Fundația pentru Parteneriat, „parteneră“ veche cu Carpathian Foundation şi cu FDSC, fiind finanțată din străinătate de grei precum CEE Trust (Soros & friends) Romanian American Foundation sau Mott Foudation, şi girantă / finanțatoare, la rândul ei, în sistem suveică, a mişcării #rezist (prin poziții publice - apeluri publice către preşedintele Iohannis alături de ONG-uri consacrate ca #rezist - sau prin ONG-uri sub-finanțate precum TERRA Mileniul III - a se vedea pag. 183-184)[1].

În ceea ce priveşte ONG-ul ARC (Asociația pentru Relații Comunitare), alt client important al lui Worman când acesta iniția în 2011-2012, în numele ambasadei SUA şi al ambasadorului Gitenstein, operațiunea ReStart România, de la finele lui 2015 îl vom găsi şi pe acesta, pe ARC (partener oficial al Camerei Americane de Comerț în România / AmCham şi al Corporate Citizenship), aliniat lângă floarea ONG-urilor din România ce îi făceau jocurile politice preşedintelui Iohannis, inclusiv privind protestele stradale, precum Inițiativa România, Freedom House, Expert Forum, Institutul pentru Politici Publice, Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC), ActiveWatch, Miliția Spirituală, Funky Citizens, TERRA Mileniul III, CeRe ş.a.

✭

Worman însuşi avea să relateze către un cotidian, în 2012, câteva aspecte despre cum a procedat să creeze gruparea de peste 100.000 de restartişti-resistance români (cum vom vedea imediat, mai jos), dar nu a relatat absolut nimic despre cine l-a trimis în România sau despre şeful său pe linie de ONG transnațional, Daniel Ben-Horin.

Americano-israelianul Daniel Ben-Horin, fondatorul CompuMentor (viitorul TechSoup, a cărui filială a condus-o Chris Worman la Bucureşti),

[1] alături de Terra Mileniul III, finanțator al grupului Declic, propagandistul inițial nr.1 al mişcării #rezist, în ianuarie 2017, mai era şi ONG-ul străin The Opendemocracy Foundation for the Advancement of Global Education, la rândul lui finanțat tot de bogata Mott Foundation (a General Motors).

a fost nominalizat de publicația americană *The NonProfit Times* în topul celor mai influenți 50 de oameni din sectorul ONG / activism civic.

Fost jurnalist, Ben-Horin este un neomarxist (mama sa, emigrantă dintr-un kibutz israelian fiind o absolventă din 1945 a universității Columbia, cuibul american al Școlii neomarxiste de la Frankfurt), care se descrie ca pe un „copil al anilor '60" (experimentul hipiot), care „crede în fenomenul unui zeitgeist social", și un „marxist foarte puțin reformat" (a barely reformed Marxist). Privind orientările sale politice, în 1977, scriind articolul *Televiziunea fără lacrimi*, o analiză socialistă a „rolului" televiziunii în cultura și ideologia maselor, l-a publicat în revista *Socialist Revolution*, jurnalul marxismului internaționalist din SUA, care din 2002 s-a numit *Radical Society*.

Această publicație s-a identificat cu mișcarea marxistă New American Movement, o soră a New Communist Movement din SUA, având o organizare asemănătoare cu a lojilor masonice și ridicându-se din organizațiile de stânga studențești din anii '60, cu lider Richard Healey, fiul unei celebre comuniste evreice din SUA, Dorothy Ray Healey, pe numele ei real Dorothy Harriet Rosenblum, venind dintr-o familie de evrei unguri emigranți. De fapt, toți editorii de la *Socialist Revolution*, au fost marxiști evrei (James Weinstein, Eli Zaretsky, David Plotke, Jeffrey Escoffier, Leslie Kauffman sau David Trend), ca și Daniel Ben-Horin, care în 2009 avea să fie angajat de ambasadorul Gitenstein să transforme („restart") România.

Jurnalist marxist, din 1981-84, Ben-Horin a fost directorul executiv al Media Alliance, un fel de ONG-sindicat al lucrătorilor din mass-media din zona San Francisco Bay și al activiștilor „justiției sociale" (organizație condusă tot de evrei de stânga, precum Jeffrey Pearlstein și Tracy Rosenberg), dar, din 1985, Ben-Horin a fost implicat în „antreprenoriatul social" de către magnatul evreu american Larry Brilliant, (nepotul unor emigranți evrei din Europa de Est, al cărui nume evreiesc este Laibl Brilladentov, conform *The Times of Israel* din 21 octombrie 2016).

Acest Larry Brilliant, care avea să fie primul director al Google.org (motorul de căutare pe Internet), tocmai creaseatunci, în 1985, prima „comunitate virtuală" (pe Internet), Whole Earth 'Lectronic Link (The WELL, „Link-ul 'Lectronic al Întregului Pământ"), cea mai veche rețea web în continuă operare (Facebook avea să fie creat de Zuckerberg abia peste 19 ani, în 2004, la Harvard), și l-a chemat pe Daniel Ben-Horin să dezvolte rețeaua precum ar face activism ONG-istic, în care avea experiență.

Succesul de la WELL l-a făcut pe Ben-Horin să-şi înfiinţeze peste numai un an, în 1986, propria companie, CompuMentor în San Francisco, cu obiectivul de „a ajuta organizaţiile nonprofit să utilizeze instrumentele tehnice existente spre a face o muncă mai eficientă şi pentru a activa un sector cu adevărat calificat al populaţiei- adepţii tehnologiei...“.

După ce numele CompuMentor a fost schimbat în TechSoup Global, definindu-se ca „reţea internaţională nonprofit“, în 2009 directoarea Rebecca Masisak a deschis birourile companiei din Europa la Varşovia, în Polonia, unde există şi birourile CEE Trust („puşculiţa“ marilor fundaţii americane).

În acelaşi an, 2009, devenind ambasador la Bucureşti, Gitenstein angajase TechSoup (CompuMentor) a lui Ben-Horin să facă şcoală de activism online în România, fapt realizat prin Worman, care a deschis firma TechSoup Romania SRL pe numele său, în 2011 fiind cooptat şi în conducerea firmei mamă, din SUA, cu sedii la San Francisco şi la New York, firmă care, deşi vehiculează contracte de zeci de milioane de dolari anual, se declară „Nonprofit Finance Fund“.

Ţinta era „noua generaţie a reţelelor“ de pe Internet, cum anunţase Daniel Ben-Horin încă din 2006[1].

În articolul său din 2011, din *Huffington Post* (*op.citat*), Ben-Horin lăudând iniţiativa ambasadorului Gitenstein de a angaja firma sa pentru a face „technology-fueled activism“ în România, îl asocia pe ambasador cu #Occupy movement din SUA.

„Tipul meu este Gitenstein- adăuga Ben-Horin-, pentru că nu este un «suspect obişnuit» al schimbărilor radicale. Ideile câştigă putere atunci când saltă sinapsele sociale şi politice. Ideea că oamenii [românii] merită un guvern cinstit este o asemenea idee (*meme*). La fel şi ideea că noi, colectiv, nu trebuie să aşteptăm ca guvernele noastre să conducă, ci să întreprindem noi înşine acţiuni, folosind noile instrumente de care dispunem. Acestea sunt două *meme* al dracului de puternice. Iar când cineva ca Gitenstein le îmbrăţişează şi le dă putere la un nivel complet diferit, asta este un semn al timpurilor şi al viitorului...

Când a văzut [în România] o deschidere pentru a cataliza schimbarea, Gitenstein a acţionat, aruncându-se deplin pentru a susţine din spate ReStart Romania, o operaţiune bazată pe web pentru a folosi inovaţiile sociale în combaterea corupţiei şi deschiderea guvernului (*opening up go-*

[1] *Daniel Ben-Horin, Founder/President, CompuMentor: Philanthropy and the Next-Generation Web*, în *Philanthropy News Digest* din 2 mai 2006.

vernment). El este peste tot pe YouTube chemând la acţiune, provocându-i pe românii sceptici.

Chris Worman [şeful operaţiunii demarate de Gitenstein] este un fost activist Peace Corps [agenţie a Statelor Unite cu care acţionează în ţările subdezvoltate, fiind asociată, cu sau fără temei, cu acţiunile spionajului american[1]] care îi dă lui Gitenstein toate datele şi temele rolului său...

Worman povesteşte:

«Am avut o primă întâlnire cu ambasadorul prin intermediul directorului Peace Corps şi i-am dat lista de idei. Am început să vorbim despre angajarea tinerilor programatori, [România] fiind o ţară tehnologizată şi creativă, zice Worman -. El, Gitenstein a văzut imediat provocarea şi că ar putea conecta temele, fiind hotărât să atace probleme cum ar fi corupţia şi guvernul deschis (open government)»." [2]

◡◡◡

Worman îşi exagerează importanţa, căci „Open Government Partnership" a fost un program indus de Statele Unite altor state, împreună cu Fundaţia Soros şi alte mari fundaţii americane şi cu Banca Mondială.

Iar (re)folosirea Peace Corps de către Central Intelligence Agency (CIA) a fost propusă încă din 1996 de către preşedintele Council on Foreign Relations (CFR) Richard N. Haass[3], un diplomat evreu american, totodată vicepreşedinte şi director pentru Politica Externă a Brookings Institution, unde era membru şi Gitenstein, ca şi lector la „Şcoala de Guvernanţă" de la Harvard University's (Kennedy School of Government), unde l-au instruit pe Worman pentru misiunea din România.

Chiar şi directorul Peace Corps care ar fi iniţiat întâlnirea dintre Mark Gitenstein şi Worman, adică Aaron S. Williams, numit în funcţie de preşedintele american Barack Obama, în 2009 (în timp ce Gitenstein era numit ambasador la Bucureşti), venea de la USAID, unde activase 22 de ani, inclusiv ca secretar executiv, dar această U.S. Agency for International Development operează curent împreună cu centrala spionajului american, CIA.

---

[1] Chiar dacă, formal, statutele agenţiei SUA Peace Corps interzic voluntarilor / activiştilor lor să fi fost angajaţi ai CIA (Central Intelligence Agency) sunt binecunoscute cazuri în care agenţi sau ofiţeri CIA au activat în cadrul Peace Corps, precum al ofiţerului CIA Edward Lee Howard, care a şi defectat în Uniunea Sovietică.

[2] Daniel Ben-Horin, *Beyond The Easter Bunny: Ambassador Sparks Open Government Web Challenge*, în *Huffington Post* din 1 decembrie 2011.

[3] Richard N. Haass, *„Don't Hobble Intelligence Gathering"*, în *The Washington Post* din 15 februarie 1996; ca şi articolul *Don't spook the Peace Corps* din *The Washington Post* din 2 martie 1996.

Când în ianuarie 2009, administrația Obama avea să dea directiva Open Government Initiative, prin care agențiile federale trebuiau să fie mai transparente şi mai colaboratoare cu cetățenii (să ceară pe paginile web idei şi sugestii), Peace Corps a făcut imediat parte din acest program, dar ținta era ca „inițiativa“ să fie impusă altor state (unde şi acționează Peace Corps, nu în SUA), în 20 septembrie 2011, în cadrul Adunării Generale a ONU, sub numele „Open Government Partnership“ (a se vedea pag.75-78)[1].

/*/

[. . . . .]

[. . . . .]

Revolte, proteste şi recodare mentală prin „educație“

- ReStart Romania reloaded by USA & Germany -

Când Mark Gitenstein, ambasadorul SUA în România lansa prima Gală „ReStart România“, în 2011, activând-o ca luptătoare a sa şi ca ONG-istă pe Elena Calistru, el spunea că:

„Folosind web Internetul, populația [română trebuie] să ia puterea în propriile mâini, ceea ce s-a întâmplat în Africa de Nord, de exemplu!“[2]

Era vorba de sângeroasele primăveri arabe, revoluții stradale finanțate din SUA de marile fundații corporatiste, precum cea a lui George Soros. Rezultatul, în timp, au fost, protestele stradale ce au început din 2013, cel din 2012, împotriva regimului preşedintelui Băsescu, fiind mai degrabă unul spontan, necontrolat.

Faptul că scopul primordial al lui Gitenstein a fost chiar acesta, de creare a unei mase de luptători de stradă de tip occupy, fidelizați de neo-progresismul din SUA, o demonstrează o mărturisire făcută chiar de PR-ista TechSoup (grupul angajat de Gitenstein), Ruxandra Popa, peste ani:

„Problema: În 2011, activarea societății civile grassroots părea o utopie, iar protestele stradale în masă erau de neimaginat... Activiştilor le lipseau resursele şi conexiunile care să le permită să producă o schimbare notabilă şi să activeze şi alți cetățeni. Soluția: Restart Romania, proiect organizat sub patronajul Ambasadorului Statelor Unite, cu sprijinul Departamentului de Stat... Campania a ajuns în presa internațională, inclusiv

[1] capitolul *Pactul „Coaliției ONG“ marca Soros cu guvernele României...*.

[2] Înregistrare video a evenimentului postată pe Hotnews şi Youtube.

pe *Huffington Post*. Fostul Ambasador al Statelor Unite, Mark Gitenstein, numeşte aceasta campanie «his legacy for Romania» [moştenirea sa pentru România]... Restart Romania a inspirat o serie de challenge-uri regionale, iar în România s-a continuat cu Restart În Educație - acelaşi concept, tema abordată fiind educația."[1]

„Restart în Educație" a fost reprezentat de la o vreme mai ales de ONG-ul creat în 2016 de afaceristul evreo-italian Dante Stein, de ex-ministrul Educației Adrian Curaj (din guvernul „tehnocrat" Cioloş, în 2016), de militanta #rezist Oana Pellea şi de alții, dar...

„Moştenirea lui Gitenstein pentru România" - activiştii #rezist progresişti *occupy* ai străzii - s-a bucurat de susținerea ambasadei SUA şi în 2017, deşi Statele Unite aveau un preşedinte nou, anti-progresist şi anti-Soros, Soros colaborând cu administația SUA din 2011-2016 în operațiunile sale.

*

Public, acțiunea s-a desfăşurat între 4 şi 23 mai 2017 şi îl implică pe Preston Savarese, ofițer pentru probleme de stat de drept al ambasadei Statelor Unite ale Americii la Bucureşti. Mai întâi a ieşit ONG-ul pus în slujba preşedintelui Iohannis prin bună dispoziția soroşistei de la Bruxelles, Monica Macovei[2], ca şi a lui Mihai Polițeanu (ex-activist al Freedom House-USAID, adică tot al SUA), Inițiativa România, cu un comunicat de presă:

„Protestele anti-corupție trebuie să continue şi să se intensifice. Mişcările şi organizațiile civice semnatare, născute în stradă în Bucureşti ...cer românilor să continue să iasă în stradă şi să intensifice protestele. ...Avertizăm, de asemenea, majoritatea guvernamentală să nu modifice procedura de numire a procurorilor şefi."

La început, acest apel era semnat de:

1. Inițiativa România (auto-intitulată „mişcare civică născută în noiembrie 2015 după tragedia din Colectiv"); 2. Corupția Ucide (lansată de activistul Florin Bădiță auto-intitulată „comunitate civică născută în noiembrie 2015 după tragedia din Colectiv"); 3.#Rezistența (a lui Andrei Roşu şi Mihai

[1] Postarea comment a Ruxandrei Popa din 7 septembrie 2016 în locația web https://prezi.com/tnhr_a01loqd/portofoliu/.

[2] „«Inițiativa România», invitată la consultările de la Cotroceni ca fiind emanarea «Străzii», este, de fapt, o invenție a oamenilor Monicăi Macovei! 7 din cei 11 fondatori ai «Inițiativa România» sînt membri ai Asociației şi Partidului M10, care sînt conduse chiar de Monica Macovei!", în *Fondatori ai Inițiativei România, colegi de partid şi de fundație cu Monica Macovei* (Ion Spânu în *Cotidianul* din 22.11.2015).

Tudorică, auto-intitulată „platformă civică născută în urma protestelor masive împotriva corupției din februarie 2017“); 4. Geeks for Democracy (al internautului Cătălin Teniță, autointitulat „grup informal de acțiune civică“, dar aflat sub influența partidului Uniunea Salvăm România); 5. Evoluție în Instituție (grup condus de Cristian Dide, omul bancheraşului Tianu Burduja, auto-intitulat asociație „de elaborare a politicilor publice în România“).

Şi-au zis atunci „Contract România“, lor înşişi, descriindu-se ca pe „o asociere de ONG-uri prietene“, mişcarea #rezist neavând încă un nume clar sau consacrat. Oricum, conexiunile lui Polițeanu cu Grupul pentru Dialog Social şi alte ONG-uri din aceeaşi zonă ideologică anunțau o largă asociere.

*

După acest apel din 4 mai al ONG-ului Initiațiva România, conectat şi cu consiliera Sandra Pralong de la Palatul Cotroceni, unde M. Polițeanu avea porțile deschise în permanență, în 23 mai 2017 a intrat în scenă ambasada SUA, prin Preston Savarese, care, - la invitația Inițiativa România - s-a întâlnit cu 18 „grupuri civice“, la cele din Coaliția de cinci adăugându-se şi altele din țară (precum Inițiativa Timişoara), ca şi, mai discret, soroşistul IPP (Institutul pentru Politici Publice, care a făcut parte şi din coaliția Open Government coordonată de SUA în paralel cu operațiunea ReStart Romania a ambasadorului Gitenstein)[1].

Ofițerul pentru „stat de drept“ al ambasadei Statelor Unite la Bucureşti, Preston Savarase, se întâlnise în dimineața aceleiaşi zile cu şefa Departamentului Național Anticorupție (DNA), Codruța Kovesi, pentru a-i reîntări încrederea în susținerea pe care i-o acordă ambasada SUA şi pentru a i-l prezenta pe omologul ei din Ucraina, pe care să-l îndrume.

De la DNA a venit direct la întâlnirea cu ONG-iştii #rezist adunați de Polițeanu într-o sală din centrul Bucureştiului, sală ai cărei pereți erau împodobiți cu mari bannere „#rezist“.

Înaintea diplomatului american au vorbit reprezentanta Inițiativei România şi Daniel Kaddik, director pentru Europa de Sud-Est al fundației politice germane Friedrich Naumann (liberală), finanțată de statul german.

[1] IPP apare chiar pe site-ul coaliției, http://www.contractromania.ro/, deşi numele său nu este menționat la întruniri. IPP este creat în cadrul unei rețele de ONG-uri româneşti de către Fundația lui Soros („pentru o Societate Deschisă“), fiind afiliat Camerei de Comerț a SUA şi la Transparency International (supra-ONG internațional german). Este finanțat îndeosebi de către CEE Trust, care, cum am arătat, e format din marile fundații corporatiste ale SUA, inclusiv cea a lui Soros.

Diana Voicu, de la Inițiativa România, anunța chemarea la arme:

„De astăzi strângem rândurile, ne pregătim de ceva vreme pentru asta, ne pregătim de câțiva ani, ne pregătim cu protestele din ultimii ani şi protestele de după Colectiv. Când am ales Galeria Galateca pentru acest eveniment ne-am dorit să creăm măcar o parte din energia protestelor din stradă, aşa că am aşternut pe pereții galeriei, cuvinte care au răsunat în glasurile a sute de mii de români: «#rezist», «#insist», «#noaptea ca hoții»".[1]

Reprezentantul ambasadei SUA, Preston Savarase, o aproba:

„România are o societate civilă din ce în ce mai dornică să îşi apere convingerile... Nu încerc să îndemn pe nimeni să protesteze față de guvern, spun doar... nici o țară nu poate nu poate fi cu adevărat puternică, dacă cetățenii ei nu au o conştiință trează şi dacă nu se implică activ în procesul de guvernare... Statele Unite ale Americii îşi doresc ca România să reuşească în lupta sa anticorupție... Nu există o soluție uşoară, însă lupta împotriva corupției are nevoie de toți membrii dintr-o societate... Astăzi am avut o întâlnire la DNA... cei de la DNA fac ceva!"

Polițeanu a anunțat imediat că ei susțin public şi neechivoc orientarea euroatlantică a României, căci Savarase spusese că „corupția" din România ar fi dăunătoare fidelității țării față de obiectivele NATO, ceea ce putea însemna şi faptul că cel puțin o parte dintre politicienii români vânați de către DNA nu reprezintă (totală) încredere pentru anumite centre de putere din SUA.

De fapt, ONG-urile #rezist de la întrunirea cu oficialii străinii (în afară de SUA şi Germania - prin fundația sa politică -, mai erau reprezentate şi ambasadele Marii Britanii şi Olandei), au stabilit şi „9 puncte principale" la „Contractul pentru România" semnat între ele, între care: „continuarea luptei împotriva corupției pe coordonatele reformei începute în 2005" (stabilite de supra-ONG-ul amercian Freedom House şi de ministra Justiției de atunci, soroşista Monica Macovei); „Economia bazată pe investiții private şi pe legislație fiscală relaxată şi predictibilă" (adică diminuarea statului român în economie în favoarea corporațiilor şi fiscalizarea simbolică a profiturilor acestora); transformarea sistemului de Educație şi, cel mai important, „Păstrarea fermă şi fără echivoc a orientării euroatlantice a țării"[2].

[1] *„Ați reuşit, ne-ați unit!" - Grupuri civice din toată țara lansează Contract România*, în *TheEpochTimes* din 23 mai 2017.

[2] Dollores Benezic, *Tea Party de România - petrecerea abia începe*, pe dollo.ro.

Activista freelancer care a relatat mai multe detalii de la această întâlnire, unde a fost invitată, Dollores Benezic (şi din care tocmai am citat), fostă jurnalistă, în prezent blogheriță şi angajată a ONG-ului APADOR-CH (bugetat din SUA), susținea, cam ipocrită, că evenimentul reprezintă:

„Al doilea val în construirea societății civile, de data asta din convingere, nu pentru donații sau importuri de maşini fără taxe... E primul program închegat, emanat de societate în România... Ce mi se pare încurajator la această construcție este faptul că e organică. Oricât le-ar plăcea unora să creadă că protestatarii sunt plătiți de Soros şi oculta mondială, unirea acestor grupuri civice demonstrează o mişcare sănătoasă... Dacă vă uitați la reprezentanții veniți ieri la Bucureşti o să vedeți nişte personaje cât se poate de normale, smulse din stilul lor banal de viață şi obligate să se adune cu alții ca ei, ca să-i ia de guler pe politicieni.

Este un soi de al doilea val în construirea societății civile româneşti, de data asta din convingere democratică, după ce în anii 90 unii îşi făceau asociații şi fundații ca să-şi tragă sedii, donații sau să importe maşini fără taxe. De asta, dar nu numai, a fost compromisă ideea de ONG, ducând în derizoriu şi conceptul de societate civilă.

Ca una care doar de câțiva ani e implicată în asta pot să spun că nu e deloc aşa simplu cum pare din enunț, dar ne bucurăm că mai intră şi alții pe piață... Văd că declarativ sunt toți pentru un stat laic, libertate de credință şi au între ei şi grupuri LGBT.

Nu în ultimul rând va fi şi aici vorba despre bani... Nu s-a spus nimic la lansare despre nevoia de susținere financiară, probabil asta e treaba fiecărui grup sau organizație în parte, să găsească şi să acceseze diverse surse de finanțare. Spun iar, din experiența proprie, că finanțările se găsesc greu, sunt sporadice şi nu se pliază ele pe nevoile tale, ca organizație, ci e viceversa."

Din 2012, Dollores Benezic lucrează ca PR-istă pentru APADOR-CH, iar o vreme a colaborat şi cu „România Curată" (ONG-ul Societatea Academică Română a Alinei Mungiu Pippidi, rebranduit), cu Active Watch şi Asociația Jurnaliştilor Romi, toate finanțate de Fundația Soros, şi, practic, a fost colegă cu Mihai Polițeanu, organizatorul, zis şi Poli.

Aşa că nu poate mima ignoranța privind situația „finanțării" acestei grupări #rezist, „o mişcare sănătoasă", zice ea, care, adaugă, „nu sunt plătiți de Soros şi oculta mondială", încheind: „În concluzie, a crescut inima în mine când i-am văzut pe oamenii ăştia... petrecerea abia începe."

Ea însăşi, prin APADOR-CH, este plătită de Soros, căci acest ONG este, de fapt, sucursala română a internaționalei Human Rights Watch (ex Helsinki Watch), cu sediul în SUA, care este considerată de către Soros ca „una dintre cele mai eficiente organizații pe care le susțin", către care a şi vărsat 100 milioane de dolari SUA pentru perioada 2010-2020 prin fundația sa (a se vedea capitolul despre APADOR-CH la pagina 86).

Însuşi reprezentantul (garantul) ambasadei SUA, Preston Savarese, este un asigurator de finanțări al societății civile din România, prin USAID.

În cadrul conferinței de presă Index USAID 2017 din octombrie 2018, el se adresa ONG-urilor prietene, mai ales FDCS, „societății civile" prietene, în general: „Statele Unite recunosc dificultățile cu care vă confruntați. Recunoaştem importanța a ceea ce faceți, pentru țara dumneavoastră şi pentru societatea dumneavoastră. În acest an şi anul trecut am reuşit să susținem astfel de proiecte prin granturi în valoare totală de aproximativ 450.000 de dolari. Acest sprijin va continua indiferent de schimbările politice din Statele Unite."[1]

Preston Savarese se adresa Fundației pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC), deoarece aceasta este partenerul local al USAID (US Agency for International Development) de implementare pentru România al „Indexului Sustenabilității Organizațiilor Societății Civile pentru Europa Centrală şi de Est şi Eurasia", care urmăreşte evoluția ONG-urilor.

În plus, FDSC-ul administrează aproape toate celelalte fonduri decât cele ale USAID (statul american), pe care le distribuie în România anumitor ONG-uri, precum IPP-ului din cadrul acestei coaliții #rezist, fonduri care provin îndeosebi de la CEE Trust (alimentat de Soros, Rockefeller, Mott şi alte asemenea uriaşe fundații americane private).

Iar Mihai Polițeanu, organizatorul, este un bătrân activist, cotat ca şi aducător de resurse şi logistică. Tot el este unul dintre cei care a făcut pace între facțiuni, căci, înainte de 4 mai, când s-a semnat „Contract România" (devenit peste câteva zile „Contratul pentru România" al #rezist), la 1 mai 2017 „au fost înlăturate asperitățile" dintre grupul #Rezistența şi cel de „gherilă civică" #Insist, constituite din protestatari din Piața Victoriei, cel din urmă fiind condus de Angi Şerban, care, cum am arătat în capitolele anterioare, se pricepe foarte bine să ceară şi să primească donații serioase.

[1] ştire *Agerpres* din 10.10.2018: *Index USAID 2017: Noi prevederi fiscale au limitat abilitatea organizațiilor societății civile de a accesa fonduri.*

Germania a fost şi ea prezentă cu aprobarea sa pentru coaliția #rezist „Contract pentru România", de la Galeria Galateca din 23 mai 2017, prin fundația politică liberală Friedrich Naumann.

Daniel Kaddik, director pentru Europa sud-estică al fundației le-a spus luptătorilor #rezist că:

„Este foarte uşor să ne canalizăm forțele în a face față unui sistem care în momentul de față nu ne place. Însă nu e de ajuns doar să rezistăm, este foarte important să insistăm... Sperăm că românii vor rezista şi împotriva inițiativei Coaliției pentru Familie, care e o ruşine".

El incita, practic, la o formă de răzmeriță împotriva guvernului român rezultat în urma alegerilor legislative, ca şi împotriva tradițiilor creştine ce se opun homosexualități. Şi activista Dollores Benezic de la APADOR-CH, încântată de lansarea coaliției #rezist, la care a fost invitată, are aceleaşi convingeri, căci i-a spus mamei sale: „scuip pe sfânta credință strămoşească în care am fost crescută", cum se laudă singură[1].

De cinci ani prin România, Bulgaria şi Republica Moldova, Daniel Kaddik era (este) totodată un apropiat al lui Mihai Polițeanu, organizatorul, cu care mai colaborase politic, pe cheltuiala statului german.

Astfel Inițiativa România, abia înființată de câteva zile şi Fundația Friedrich Naumann organizaseră în 25-26 iunie 2016 (în timpul guvernării Cioloş, impusă de preşedintele Iohannis), la Predeal, o întâlnire a ONG-urilor de orientare politică atlantistă, în vederea constituirii unei platforme politice comune, deoarece urmau alegerile parlamentare. Vedetele erau liderul USB (viitoarea USR) Nicuşor Dan, care tocmai obținuse la alegerile locale bucureştene pentru funcția de primar un scor de 25% şi ministrul din guvernul în funcțiune, Vlad Alexandrescu (un apropiat al lui filozofului soroşist Andrei Pleşu). Aici avea să se elaboreze transformarea USB în partidul Uniunea Salvați România (USR), ceea ce s-a întâmplat în august, apoi intrarea acestuia în Parlamentul român la finele anului, ceea ce s-a şi întâmplat, USR fiind, practic, prelungirea mişcării #rezist în Parlament.

*****

Fundația este condusă practic de la Sibiu de către etnicul german Raimar Wagner, manager de proiecte la „Friedrich Naumann", dar, totodată, prieten şi coleg cu Klaus Iohannis în structura politică Forumul Democrat al Germanilor din România/FDGR. Agenția Națională de Integritate/ANI constatase în anul 2012 că Raimar Wagner câştigase ilegal sute

[1] *Minunata lume nouă: cazul vlogărilor,* în *Cotidianul* din 11 decembrie 2016.

de mii de lei din închirieri de imobile către primăria Sibiului, condusă de prietenul şi colegul de partid Klaus Iohannis[1].

De aceea, aici, timp de trei zile, 13-15 octombrie 2017, în organizarea lui Poliţeanu, în numele Iniţiativei România, şi a lui Raimar Wagner, într-un spaţiu pus la dispoziţie de fundaţia Friedrich Naumann din Germania, „sub supravegherea altor «puteri străine» precum cei de la Ambasada Olandei şi cu tehnocraţii fostului premier Cioloş prin preajmă, la Sibiu s-a desfăşurat cea mai mare reuniune a societăţii civile din România, activă şi pe plan politic. «Retreziţi» sub semnul #rezist, cei aproximativ 100 de activişti prezenţi au vorbit şi plănuit lucruri pentru «o Românie normală», «o Justiţie consolidată», «un parcurs euroatlantic», dar şi despre «lupta împotriva corupţiei»... «Nu ştiu dacă este vreo organizaţie care s-a implicat în protestele de astă iarnă şi care să nu fie aici...», a spus Raimar Wagner, director de proiecte pe România al fundaţiei germane“[2].

De la întâlnirea la Bucureşti a activiştilor coaliţiei #rezist cu ambasadorii occidentali, la Sibiu s-au mai alipit „Contractului România“ al lui Poliţeanu şi Platforma România 100 a lui Dacian Cioloş sau Vedem Just a judecătorului Cristi Dănileţ, fost membru al CSM.

În acest context evenimentele #rezist s-au ţinut lanţ la Sibiu.

Povestea este mai veche, însă. Fundaţia Friedrich Naumann îi organizase şi lui Klaus Iohannis în 30 martie 2014 la Sibiu o întâlnire cu politicienii liberali din Germania, pentru a fi ajutat să acceadă spre funcţia de preşedinte al României, fapt pe care Raimar Wagner l-a pus pe blog[3].

---

[1] Raimar Wagner a fost consilier local la primăria Sibiului în perioada 2008-2012, când a fost reales, dar în urma raportului ANI, care constata că se află în „conflict de interese penal, survenit în urma încheierii a 3 contracte de închiriere cu o instituţie subordonată Consiliului Local Sibiu“, s-a retras din funcţie în acord cu primarul Iohannis, şeful său de partid (FDGR). Imediat după aceea, Raimar Wagner a devenit coordonatorul de programe al fundaţiei politice germane liberale Friedrich Naumann pentru România şi Republica Moldova, în numele căreia întreprinde acţiuni ca „dezvoltator de proiecte sociale“, fiind şi jurnalist de limbă germană.

[2] Traian Deleanu, *Cei mai aprigi 100 dintre „sorosişti“ s-au întâlnit la Sibiu. Cu scopul de a face „un Schengen al grupărilor civice“*, articol în publicaţia sibiană *Turnul Sfatului* din 16 octombrie 2017.

[3] http://raimar-wagner.blogspot.com/2014/03/ - Raimar Wagner, după această operaţiune a invitat aproape toată conducerea Partidului Naţional Liberal într-o vizită în Germania, unde politicienii germani liberali i-au convins să îl promoveze pe Klaus Iohannis în partid şi candidat pentru preşedinţia României.

Vom vedea imediat (în capitolul *Cenzura globală online*...) că inclusiv cenzura sistemului dominanței globale împotriva ideilor independente şi nealiniate sistemului a fost lansată în România tot la Sibiu de către reprezentanţii mişcării #rezist (Funky Citizens / Elena Calistru), dar trebuie amintite mai întâi şi alte întâlniri #rezist de la Sibiu intermediate de Raimar Wagner cum sunt:

13-15 aprilie 2018. Întâlnire #rezist organizată tot de Iniţiativa România a lui Poliţeanu, cu sprijinul fundaţiei germane Friedrich Naumann, administrată de Raimar Wagner pe cheltuiala statului german. Atunci s-au reunit la Sibiu „27 de organizaţii civice şi politice rezist", care au „construit reţeaua naţională civică" a #rezist sub coordonarea Contract România (Poliţeanu);

6 iunie 2018. Întâlnire publică la Sibiu a fostului premier Dacian Cioloş cu organizaţia sa Platforma România 100, împreună cu grupurile locale RO100 Sibiu Digital şi RO100 Sibiu 1, componente ale organizaţie sale, moderatorul local principal fiind tot Raimar Wagner (un susţinător al lui Cioloş, ca şi Iohannis), secondat de „IT-istul #Rezist" Ciprian Ciocan, finanţat de CEE Trust. Raimar Wagner spunea atunci despre Platforma România 100 că se va transforma într-un partid (viitorul partid PLUS) la care aderă deja mulţi saşi sibieni dintre care unii nici nu sunt membri ai FDGR;

1 septembrie 2018. Se lansa la Sibiu „Iniţiativa Oameni noi în politică", fiind formată de Platforma România 100 a lui Cioloş (reprezentată de acelaşi Raimar Wagner), de USR (reprezentat de sibianca Diana Mureşan) şi, iarăşi, de Ciprian Ciocan de la organizaţia #rezist „Vă Vedem din Sibiu". Scopul lor era acela ca cei care candidează să fie aleşi mai uşor în parlamentul României, fără a fi înscrişi pe listele unui mare partid, iar din această „iniţiativă" care a propus un proiect de lege, au mai făcut parte şi PACT pentru România a lui Sebastian Burduja, ca şi Iniţiativa România (condusă de Poliţeanu, coordonat de la Cotroceni).

Au mai fost alte asemenea manifestări la Sibiu, îndeosebi cele virulente #rezist (zgomotoasele şi agresivele manifestaţii împotriva sediului PSD din oraş, la care #rezişti spuneau că îi înghesuie pe politicieni „să ne simtă respiraţia"), în care prezenţa lui Raimar Wagner nu s-a remarcat[1].

La alte evenimente sibiene Raimar Wagner participă discret:

[1] http://www.ziare.com/articole/protest+va+vedem+sibiu Mai ales articolul din 15 decembrie 2017 *Protagoniştii protestului record din Sibiu: Vom sta chiar lângă ei, cât mai aproape, să ne simtă respiraţia - Interviu* (ziare.com).

Cenzura globală online. #rezist-ul român participă total...
Când „Incorect Politic“ = inconvenabil politic

În 17-19 februarie 2017, în timpul apogeului manifestaţiilor #rezist şi înainte chiar ca Mihai Politeanu să coaguleze coaliţia #reziştilor, favorita lui Gitenstein din operaţiunea ReStart, Elena Calistru, împreună cu soroşistul Codru Vrabie, organizaţi în grupul Factual, creat de ONG-ul lor Funky Citizens (inventat de Gitenstein), împreună cu zeci de tineri IT-işti #rezist, s-au reunit în cadrul unui „hackathon“ care să pună bazele unei ample operaţiuni de vânare pe Internet (pe Facebook, cu precădere) a ştirilor şi opiniilor neconvenabile sau „incorecte politic“,marcate ca „false“ (fake) şi înlăturate.

„Romanian fake news aggregator“ s-a numit operaţiunea şi din start avea o listă de circa 100 de website-uri româneşti ale căror informaţii să fie vânate şi înlăturate de pe Internet, bazându-se pe sute de mii de potenţiale „voluntari“ #rezist care să acţioneze pe online şi a fost finanţată, indirect, de către fundaţia lui George Soros, prin CEE Trust, în cazul României, şi direct, la nivel global, unde Soros, acţionar important al Facebook, a însărcinat cu această misiune pe The International Fact-Checking Network (IFCN), o unitate a Poynter Institute[1], în bordul căruia cel mai puternic personaj şi sponsor este miliardarul IT-ist evreu Craig Newmark, un aliat al lui Soros, în susţinerea la preşedinţia SUA a lui Hillary Clinton, ca şi al (neo)progresismului.

Poynter Institute, a cărui singură misiune a devenit cenzura şi controlul ştirilor, este finanţat de Craig Newmark, de Open Society Foundations Soros, de Fundaţia Bill & Melinda Gates, de Google şi de National Endowment for Democracy (NED), unul din principalii constructori ai „societăţii civile“ din România din anii ’90 (a se vedea, la începutul prezentei lucrări, capitolul *Super Ong-urile străine au venit dirijate politic din SUA - CIA instalează „democraţia“*; NED fiind finanţat de statul american).

---

[1] https://www.poynter.org/ifcn/ Oficial, Facebook a angajat Institutul Poynter de Studii Media (un ONG american) pentru această misiune. Întreaga construcţie este devoalată de către publicaţia americană de dreapta *Breitbart News* în articolul din 16 decembrie 2016 *George Soros Finances Group Helping Facebook Flag ‘Disputed’ Stories*, dar, aşa cum se vede pe site-ul Poynter, toată presă şi media din lume este supravegheată în acest program, nu doar Facebook-ul. Informaţiile din *Breitbart News* au fost preluate şi prezentate în română de stiri-extreme.ro în 21 februarie 2017, sub titlul *Cine se află de fapt în spatele proiectului Fake News şi grupului #Rezist*... O analiză a făcut şi *Evenimentul Zilei*, sub titlul *Iniţiativă periculoasă de cenzură. Un grup de tineri frumoşi şi liberi din Sibiu vrea să limiteze libertatea de exprimare* (20.02.2017).

Concret, The International Fact-Checking Network este o cenzură globală a „Noii Ordini Mondiale“ (neo)progresiste.

Şi celelalte două „branduri“ (operaţiuni) ale Poynter Institute (ONG ce este fondat de o companie relativ minoră de presă din SUA, Times Publishing Company, care nu are legătură cu gigantul *The New York Times* sau cu britanicul *Times*), sunt îndreptate în aceeaşi direcţie.

Primul este MediaWise, program cu care vor să educe tinerii cum să aleagă „faptele“ din ficţiunea online, deşi metodele pe care le aplică arată că vor să modeleze gândirea şi orientarea ideologică a tinerilor, să îi îndoctrineze le spună ce este „bine“ şi ce este „rău“: „Dezvoltarea unei noi programe şcolare... colaborarea cu factorii social media şi lansarea propriei noastre reţele de verificare a faptului“, zice Poynter. Vom vedea că şi în România a apărut un proiect de lege inspirat de acesta al Poynter, promovat de sibienii Nicolae Neagu (deputat PNL) şi Dan Barna (liderul USR), având acelaşi scop: introducerea unei noi discipline obligatorii în liceu:

„Educaţie şi cultură media“ (zisă şi „ora de fake news“!).

Al doilea program de cenzură media al soroşistului Poynter Institute este numit PolitiFact, „cea mai mare organizaţie de verificare a faptelor politice din Statele Unite“, cum pretind ei înşişi, adăugând că denunţă ştirile ne-etice, fiind în parteneriat cu Facebook, *The Washington Post* (trust la care a lucrat soroşista Sandra Pralong[1], deţinut de un magnat evreu membru al Grupului Bilderberg - coordonatorul Noii Ordini Mondiale) şi *Voice of America*[2] (*Vocea Americii*, binecunoscutul post de radio de propagandă şi manipulare a maselor coordonat de SUA prin CIA).

***

Fundaţia Comunitară Sibiu a fost partenerul local al operaţiunii de cenzurat Internetul, iar aceasta este finanţată de Romanian American Foundation (creată cu ajutorul Sandrei Pralong şi bugetată de SUA), de CEE Trust (Rockefeller, Soros & comp), de Mott Foundation şi de Fundaţia pentru Parteneriat (finanţată la rândul ei de Open Society Institute/Soros, de CEE Trust şi de FDSC-ul lui Karen Fogg). Între partenerii ei se află chiar şi Primăria Sibiului.

Dar fundaţia Comunitară Sibiu (finanţatorul local al „societăţii civile“ / ONG-urilor „corect“ înregimentate sau a celor de mediu) este condusă de fapt tot de „IT-istul #rezist“ Ciprian Ciocan de la grupul #rezist „Vă Vedem

[1] a se vedea paginile 47-48 (în capitolul *Sandra Pralong, pupila lui Soros în România în 1990*).

[2] https://www.poynter.org/major-funders/

din Sibiu". La sfârşitul anului, în 27 decembrie 2017, Ciocan era primit de premierul Mihai Tudose ca unul din cei şapte reprezentanți ai celor 43 de organizații #rezist ce protestau de la începutul anului în stradă (intrând alături de reprezentanții Corupția Ucide, #Rezistența sau Inițiativa România)[1].

Dar în 17-19 februarie 2017, la Sibiu, începuseră cu organizarea cenzurii Internetului/Facebookului, concomitent cu ofensiva #rezist de acaparare a opiniei publice pe rețelele de socializare.

De ce s-a numit hackathon întâlnirea de la Sibiu a IT-iştilor şi a activiştilor #rezist? Poate şi datorită sensului dublu al cuvântul hacker, care nu este numai un informatician ce „montează" ci şi care „demontează" programele prin *reverse engineering* (proces de descoperire a principiilor de funcționare a unui dispozitiv sau sistem prin analiza structurii, funcției şi operațiilor acestuia prin dezasamblarea sau descompunerea sistemului), pe care hackerii şi crackerii îl folosesc pentru a sparge sau pentru a pătrunde în sistemele informatice ale unei ținte website, cum ar fi un site de ştiri.

La nivel global, mulți dintre activiştii neoprogresişti (în categoria cărora se include şi mişcarea #rezist) practică hacktivismul prin DoS attack (sau „Denial-of-Service attack", un atac cibernetic în care făptaşul face ca un dispozitiv sau o rețea să fie indisponibile unor anumiți utilizatori), prin preluarea şi vandalizarea unui site web, încărcând viruşi informatici troieni sau trimițând bombe informatice prin e-mail. Ei compromit securitatea sistemelor informatice sau aplicațiile celor pe care îi duşmănesc.

Hackerii şi activiştii #rezist întruniți la Sibiu au luat ca țintă, după propria mărturisire[2], 70-100 de website-uri de ştiri româneşti.

„Sunt luate în vizor site-urile naționaliste, ortodoxe, blogurile care critică sionismul şi globalismul şi cele împotriva multicultarismului, cu derivatele sale: LGBT, ecumenism şi metisarea popoarelor prin invazie migraționistă (Planul Kalergi)", scria dl. director al revistei *Justițiarul*, analistul Marius Albin Marinescu, subliniind şi liniile directoare ale neoprogresiştilor #rezist: susținerea LGBT, adică susținerea şi promovarea homosexualilor, lesbienelor, transsexualilor; susținerea ateismului şi combaterea religiei; scoa-

[1] *Reprezentanții organizațiilor civice, după întâlnirea cu premierul Tudose: ...Soluția este continuarea protestelor*, în *Republica* din 21 decembrie 2017.

[2] *Sibiu: Într-o casă a lui Iohannis, IT-iştii lui Soros modifică statele de plată pentru protestatari*, titlul ironic (ştirea este, de fapt, favorabilă hackathonului #rezist), care vrea să demonstreze că astfel ar suna o ştire fake plecând de la un eveniment real), apărut în *Turnul Sfatului* (Sibiu) din 18 februarie 2018.

terea creştinismului din şcolile româneşti; introducerea orelor de educație sexuală la copiii de vârste fragede; susținerea imigrației musulmane în zonele creştine; susținerea avorturilor[1].

Cele mai spectaculoase sancțiuni ale acestei cenzuri online globale asupra României au fost motivate însă strict politic, în martie 2019, după ce oricum mii de utilizatori români ai Facebook cu comentarii neconvenabile „report"-orilor „corectitudinii politice" au fost blocați sistematic şi sute de mii de articole şterse de administratorii rețelei sociale.

Astfel, după ce în februarie 2019 Parlamentul britanic a interogat Facebook pentru că în mod voit a dat datele persoanelor de pe rețea către terți şi a manipulat utilizatorii (a se vedea detalii la paginile 420-421), şeful pentru CyberSeccurity al Facebook, evreul Nathaniel Gleicher, spunea[2]:

> „Astăzi am eliminat mai multe pagini, grupuri şi conturi care s-au implicat într-un comportament fals coordonat pe Facebook şi Instagram. Cele două operațiuni interne pe care le-am descoperit au provenit din Marea Britanie şi România... Am eliminat aceste pagini şi conturi pe baza comportamentului lor... În timp ce facem progrese în eradicarea acestui abuz... aceasta înseamnă construirea unei tehnologii mai bune, angajarea mai multor persoane şi colaborarea mai strânsă cu autoritățile, experții în securitate şi alte companii... Am eliminat 137 de conturi, pagini şi grupuri Facebook şi Instagram pentru implicarea într-un comportament fals coordonat ca parte a unei rețele concentrate pe piața internă din Marea Britanie... Ele au publicat frecvent despre ştiri locale şi politice, incluzând subiecte precum imigrarea, libera exprimare, rasism, teme LGBT, politica de extremă dreapta, relația dintre India şi Pakistan şi credințe religioase incluzând islamism şi creştinism... Urmăritori [«activişti» neoprogresişti recruți ai Facebook şi asociații - n.n.]: Aproximativ 175.000 de conturi [de recruți «activişti» - n.n.] au urmărit una sau mai multe dintre aceste pagini, iar aproximativ 4.500 de conturi [persoane recruți «reportori»] au urmărit unul sau mai multe dintre aceste conturi Instagram...
>
> Separat, am eliminat şi 31 de pagini, grupuri şi conturi Facebook pentru implicarea într-un fals comportament coordonat, ca parte a unei

[1] Marius Albin Marinescu, *Nişte propagandişti iohannisto-globalişti decid cu de la sine putere care ştiri şi site-uri sunt „fake news" pe Internet şi Facebook*, în *Justițiarul - Revistă de atitudine împotriva corupției şi a abuzurilor* din 3.01.2019.

[2] pe larg în https://newsroom.fb.com/news/h/removing-cib-uk-and-romania-translated/, site-ul de ştiri al Facebook, postarea lui Nathaniel Gleicher din 7 martie 2019: *Eliminarea comportamentului fals coordonat din Marea Britanie şi România.*

rețele care a funcționat în România... conturi false, dar şi reale, create de apropiați ai Partidului Sociale Democrat, care au împărtăşit conținut care incita la dezbinare şi au promovat conținut găzduit de câteva domenii care se prezentau ca site-uri de ştiri" şi „postau conținut partizan pro PSD".

Faptul că şi alte partide [mai ales USR] şi grupările #rezist foloseau exact acelaşi tip comportament: postări „care incită la dezbinare" sau relatări nedemonstrabile, ba chiar şi mai periculos: de incitare la ură şi la violență, la agresarea unor politicieni, precum cele ale activiştilor #rezist, nu contează pentru Facebook, el vădind că are propria opțiune politică.

Chiar din exemplele publicate ca imagini de către Facebook reieşea că site-ul şi contul Destanga.ro/De stanga, pe care l-a desființat, exprima o părere privind un sistem de pensii privat (Pilonul 2), ceea ce este o opinie şi nu o „ştire falsă".

Alt website eliminat, momentulzero.ro, este, de asemenea, unul de opinie politică, care cere, de exemplu ca fiscul să nu mai controleze la sânge numai firmele româneşti ci şi marile companii străine care activează în România, dar Facebook a fost deranjat de articolul de opinie al site-ului: *Gălăgia unora din Parlamentul European acoperă lacunele profesionale ale lui Kovesi* (candidată la postul de procuror-şef al UE), eliminându-l.

Facebook şi partenerii lui nu au fost deranjați însă de atacurile la adresa familiei tradiționale şi a valorilor creştine, provenite de la oficinele mişcării #rezist, extrem de virulente prin mii de conturi, care au distribuit informații false pe rețeaua de socializare în timpul referendumului pentru modificarea Constituției în vederea clarificării definiției căsătoriei[1].

€ Œ

[.............]

[.............]

„Portavoce" de import pentru proteste din România
- parcă ştiau că va urma incendiul de la Colectiv în 2015 -

Dar *Portavoce* este un „film german" produs de nişte „români" de import, Marcel Schreiter, Henry Rammelt, care, provenind din Germania, s-au întâlnit şi s-au împrietenit în Franța, în 2005, la Universitatea din Lyon, cu jurnalista Ruxandra Gubernat, de la ProTv, care îşi dădea acolo masterul în „studii post-comuniste". După câțiva ani, Henry Rammelt şi Ruxandra

[1] Victor Dogaru, *FaceBook reconfirmă: România este cea mai atent monitorizată, pe razboiulinformational.ro* (11 martie 2019).

Gubernat au hotărât să se mute în România, „pentru că simțeau că se întâmplau lucruri", zic ei. Ea avea să devină şefă în trustul de presă la *Realitatea Caţavencu*, deţinut pe atunci, în 2009, de Sorin Ovidiu Vîntu, care prin unii dintre jurnaliştii din trust, precum Liviu Mihaiu, se lipise de „societatea civilă" de profesie făcând front cu o parte din aceasta, în acelaşi an, împotriva lui Traian Băsescu.

Trecut şi pe la israelianul Elan Schwartzenberg, din 2011 până în 2014, trustul Realitatea ajunge în anii următori pe mâna lui Cozmin Guşă, care, dirijat se pare şi de unele servicii secrete, a devenit o trambulină politică a lui Klaus Iohannis şi un promotor al protestelor stradale împotriva oricărei guvernări neagreate de Iohannis. În tot acest timp, în care trustul s-a situat de partea manifestaţiilor stradale anti-PSD, Ruxandra Gubernat a fost salariată a trustului, pe o funcţie de conducere.

„Voiau să facă un documentar despre protestele din România", zic Ruxandra şi Henry, care aveau să şi apară din 2012, iar ei au participat „la toate valurile de proteste", în timp ce el, Henry Rammelt, era şi corespondent pentru trustul de presă transnaţional Euronews, cu sediul central tot în Lyon, ca şi coordonator de proiecte în România al reţelei internaţionale Transparency International (un ONG german auto-intitulat „coaliţia globală de luptă împotriva corupţiei" condus la Bucureşti de către activistul Victor Alistar). Henry Rammelt mai activează şi ca „visiting professor" la Bucureşti, la facultatea de Ştiinţe Politice a SNSPA (al cărui corp profesoral este o adevărată placă turnantă a foştilor marxişti şi a serviciilor secrete, şi unde sunt pregătiţi în România politrucii sistemului globalist). La SNSPA (care s-a solidarizat în 2017 cu surata ei din Ungaria, Universitatea Central Europeană, a manipulatorului internaţional George Soros), Henry Rammelt predă cursul „Mişcările sociale în Europa", el fiind dedicat „reţelelor activiste" şi protestelor anti-guvernamentale din Ungaria şi din România, „mişcărilor sociale, societăţii civile, culturii protestelor şi schimbărilor de regim", precum stă scris în fişa lui de la Şcoala Naţională de Studii Politice şi Administrative, facultatea de Ştiinţe Politice, unde îl are ca şef (decan) pe ong-istul de lungă carieră Cristian Pîrvulescu de la Pro Democraţia (a se vedea şi subcapitolul despre Asociaţia Pro Democraţia).

Şi Cristian Pîrvulescu se specializase în mai-august 1995 la „Science Po" (Institut d'études politiques) din Paris, de unde provine şi Henry Rammelt, care, înainte de a veni la Bucureşti, era acolo cercetător-asistent, având astfel recomandările necesare de la Pîrvulescu.

Institutul de Studii Politice din Franța este, de fapt, ca rol, similar cu Facultatea de ştiințe Politice (FSP) din cadrul SNSPA Bucureşti, „tot un laborator pentru spălat creierii şi formarea de kapo pentru captivii din lagărul UE", cum îl numesc criticii, pe unde s-a format şi actualul preşedinte rothschildian al Franței, Emmanuel Macron, dar şi Sandra Pralong, mâna dreaptă a lui George Soros în România din 1990, care a ajuns din 2015 consilieră prezidențială pentru Klaus Iohannis.

De fapt, acest Pîrvulescu, angajatorul la vedere al lui Henry Rammelt la Bucureşti, s-a lansat în plan social la revista *Sfera Politicii*, fondată în 1991 de către Stelian Tănase, un cofondator al Grupului pentru Dialog Social (GDS, finanțat de fundația lui George Soros), ca publicație a Fundației „Societatea Civilă", de unde alegația că Pîrvulescu ar fi fost un băiat „crescut în curtea GDS". Dar abia după stagiul francez de la „Science Po", Cristian Pîrvulescu este propulsat în fruntea Asociație Pro-Democrația, înființată la începutul anilor '90 de către „organizația cooperării liberale internaționale", National Democratic Institute (NDI), un pretins „ONG" finanțat de statul şi servicii secrete americane. La Paris, unde şi-a început stagiile politice, era de fapt, sediul fundației „Societatea Civilă", care era condusă de unul din „redeşteptătorii" masoneriei române, Alexandru Paleologu, fundație ce patrona revista la care lucra. Dar şi după 1995, Cristian Pîrvulescu a continuat stagiile de formare politică la Paris, în 1998 la Universitatea Paris X Nanterre, în 1999 la CEFIPA, iar în 2001 din nou la X Nanterre. S-a înscris apoi, pe filiera politică a ONG-urilor prietene, la stagii în Olanda şi în Germania şi, în 2003 (înainte de alegerile prezidențiale din România din 2004), la un stagiu la Departamentul de Stat al SUA. Şi, tot din 2003, Cristi Pîrvulescu apărea şi în conducerea fundației lui Soros la Bucureşti. Era vremea „revoluției portocalii" soroşiste din Ucraina şi „societatea civilă" din România anunța o revoluție geamănă şi la Bucureşti, dacă Stolojan sau Băsescu nu ajung preşedinte al României. Ajunge Băsescu preşedinte în 2004, iar Cristi Pîrvulescu, care i-a fost aliat politic şi care ajunsese conferențiar în acelaşi an la SNSPA, începe să urce în grad în guvernarea liberală, pe care o susținuse, până ajunge decanul facultății de Ştiințe Politice la „Şcoala Națională"

⊙⅄⊙

Acesta era contextul în care Henry Rammelt ajungea de prin 2009 de la „Science Po" din Franța, la SNSPA, la Bucureşti, cu contract. Spre deosebire de cei doi prieteni ai ei germani, Ruxandra Gubernat a „crescut în locul acesta", în România. Când s-a întors în România din Franța, ea a fost

pusă de *Realitatea Caţavencu* în fruntea proiectului Smark, ce constă din site-ul de marketing smark.ro şi cel de publicitate IQads.ro, în care trustul a băgat 100.000 de euro.

Prietenul lor din Leipzig, Marcel Schreiter, avea să ajungă la Bucureşti mai târziu, peste şase ani, în ziua de 25 octombrie 2015, cu 5 zile înainte de incendiul de la clubul Colectiv. Foarte bizar este că după sosirea lui Schreiter s-au îndreptat chiar spre acel loc, căci, zice ea, „stabiliserăm deja că vom lucra pe ideea de socializare culturală care influenţează implicarea politică a tinerilor... Îmi aduc aminte că ne plimbam prin cartier (Zona Budapesta din Bucureşti) şi am ajuns în curtea de la Fabrica Pionierul, unde era [clubul] Colectiv. Am povestit că sunt o groază de iniţiative culturale care se întâmplă acolo - erau Colectiv, Claca, cunoaştem câteva trupe care aveau sălile de repetiţie acolo - şi Marcel m-a întrebat dacă nu există şi camere de închiriat [pentru el]... La cinci zile după s-a produs incendiul. Nu vreau să discut prea mult despre asta...“.[1]

Marcel Schreiter este un producător de filme freelancer care s-a specializat la Karls-Universität la Praga în sociologie, cultură şi mass media. Freelancer fiind, înseamnă că cineva l-a angajat şi s-a nimerit să vină în recunoaştere la locul de unde avea să înceapă filmul lor documentar, chiar înainte cu câteva zile ca incendiul să aibă loc la Colectiv, deşi acesta (oficial) a fost un accident, nu o faptă premeditată, şi deci nimeni nu putea şti ce va urma. Şi totuşi... acolo s-au dus!

„Cam aşa a început munca la [documentarul] Portavoce“, zicea Ruxandra Gubernat despre sosirea la Bucureşti a lui Schreiter, compania căruia, Kirschbaum-Pictures din Leipzig, a şi produs documentarul propagandistic, el fiind specializat în a obţine „înţelegerea şi acceptarea generală“ a unor fenomene culturale şi sociale minore, cf site-ului art-and-syhre.com, care adaugă: „Cu proiectele sale adesea critice din punct de vedere social, el atrage atenţia asupra abuzurilor şi a contextului sociologic“, creând o specie aparte de „documentar social“ (propagandistic, de fapt).

Filmul documentar s-a numit iniţial *Concert Anulat* - mai zicea Ruxandra Gubernat - şi urmărea „firul ăsta“: morţii şi răniţii din tragedia de la Colectiv reprezintă, simbolic, „...tragedia pe termen lung a unei gene-

[1] *Portavoce, un documentar despre protestele din România: Cred că am fost pe rând observatori, actori, analişti şi cineaşti şi am încercat să păstrăm o „neutralitate empatică“ faţă de subiect* (Ruxandra Gubernat în *IQads*).

rații care nu se poate dezvolta, care nu are nici spații fizice, nici spații simbolice pentru a deveni autonomă". Şi, prin urmare, voalat, se identifică şi vinovații: guvernarea (cu bătaie spre statul național), autohtonul cu tradițiile şi biserica şi, în general, tot ceea ce se poate identifica ca majoritar local: o identitate națională / patriotică; în timp ce internaționalismul sau globalismul (fără a conta consecințele lui economice asupra statelor slab dezvoltate, care astfel sunt colonizate şi exploatate, de facto) este ceva bun.

De aceea, în prezentarea documentarului lor, *Portavoce*, eveniment central la festivalul condus de Alexandru Solomon în martie 2018, *One World Romania*, se clama propagandistic: „Eşti masochist - trăieşti în România. Nu ştiu cum de mai rezişti. Sau poate că nu mai rezişti, sau nu mai stai cu brațele încrucişate, ceea ce înseamnă că eşti deja parte a comunității crescânde de români care se regăseşte frecvent în stradă contestând starea de fapt... - filmul aduce în prim-plan o țară în profundă schimbare şi tot mai experimentată într-o cultură a protestului ce îşi are rădăcinile în scena culturală alternativă. Suntem mulți."

Ce trebuie să conteste românii? „Starea de fapt!", ceea ce poate însemna un protest permanent până când agitatorii şi organizatorii spun „stop joc". Dacă nu fac protestul împotriva „stării de fapt", românii sunt masochişti pentru că trăiesc în România, iar asta le-o spune cei care au venit să trăiască în România (precum autorii filmului, Henry Rammelt şi Marcel Schreiter). Apare ca şi când, pentru noua ordine globală, trebuie ca românii să îşi neantizeze identitatea, să plece în alte părți, iar cei din alte părți să se mute în locul lor. Până la „stop joc".

„Tema care a fost la baza *Portavoce* ne era foarte familiară şi aproape, cunoşteam şi participaserăm la toate valurile de proteste începând din 2008 şi pană atunci. Aveam deja un unghi de abordare", mai preciza Ruxandra Gubernat, ei fiind, deci, şi agitatori şi actori ai protestelor, dar şi teoreticieni-profesori şi, mai ales, îndoctrinatori: activişti ai cauzei obscure.

Deşi s-au plâns că la început nu au avut fonduri pentru *Portavocea* lor, sponsorizările au apărut odată cu producția efectivă (editarea documentarului). Totuşi, nu a fost declarată concret nici o sursă de finanțare, iar R. Gubernat admite că a apelat şi la prieteni, dar cei mai mulți dintre aceştia se situează în zona activiştilor sociali cu experiență în obținerea fondurilor de la marile ONG-uri internaționale sau alte asemenea granturi şi ajutoare, precum agitatorii de la manifestațiile stradale #rezist Florin Bădiță şi Mălin Bot, oengiştii de profesie ca Laura Ştefan şi Sorin Ioniță de la

Expert Forum, jurnalişti sateliţi ai societăţii civile precum Dan Tapalagă, Lidia Moise (de la *Revista 22*), jurnalişti de la *RISE Project* (site de investigaţii finanţat din fonduri Soroş şi indirect de către CIA), sau precum Rodica Culcer (de la GDS), Vlad Mixich (iohannist-cioloşist crescut de soroşistul nr.1 al României, Andrei Pleşu,) ori poetul-jurnalist Iulian Tănase (din trust, la radio Radio Guerrilla până în 2019, poetul fiind cel care l-a însoţit pretutindeni în campania prezidenţială pe Klaus Iohannis, preşedintele încercând apoi răsplătirea acestuia cu funcţia de şef al Institutului Cultural Român).

*

Acţiunile de stradă ale „societăţii civile" din România fiind perla festivalului, au mai urmat şi un documentar olandez, pledoarie pentru primirea în Europa de emigranţi refugiaţi asiatici, unul francez, *L'Assemblée* (*Adunarea*), de „cultură a protestului", având episod central o manifestaţie maraton de 3 luni împotriva legislaţiei franceze a muncii în Place de la République din Paris, manifestaţie numită Nuit Debout (Noaptea pe poziţie), de unde inspiraţia de peste o jumătate de an a activiştilor de ONG români de a lansa în ianuarie 2017 lozinca-manifestaţie „Noaptea ca hoţii", şi alte documentare asemănătoare, mai ales propagandistice, inclusiv împotriva clericilor islamici, precum un documentar german ce prezenta „zbuciumul" unui „artist politic" iranian pe acest subiect. Un alt documentar al festivalului era îndreptat împotriva celui de al treilea partid al Greciei, Zorii Aurii, considerat de către producători ca promotor al unei „ideologii toxice", de extremă dreaptă. Un film israelian prezent la festival, la Bucureşti, s-a înscris şi el la categoria „cultura protestului".

Documentarele au fost difuzate la Muzeul Ţăranului Român, mai ales, această instituţie a statului român fiind deja celebră prin difuzarea unor documentare şi filme artistice de promovare a relaţiilor homosexuale şi, implicit, a „drepturilor persoanelor LGBT", acesta fiind unul din scopurile declarate şi ale fundaţiei Soros şi a tuturor celor afiliate ei.

În această direcţie, a promovării imaginii minorităţilor sexuale, este angajată şi soţia lui Alexandru Solomon, Ada, producătoarea controversatului film artistic cu temă homosexuală „…Poveste din Ferentari", a cărui difuzare la Muzeul Ţăranului Român a făcut obiectul unor proteste în februarie 2018, proteste creştine difuzate şi la ştirile tv, când Alexandru Solomon a fost surprins cum se repezea să indice jandarmilor sau poliţiştilor pe care protestatari creştini să-i ridice şi evacueze din sala de proiecţie a muzeului.

[……………]

[................]

Klaus Iohannis membru în „rețeaua Soros"

- think-tank-ul euro-atlantist fondat şi finanțat de Soros -

În anul 2016, preşedinte României, Klaus Iohannis a apărut ca membru al consiliului unui ONG, numit pompos Consiliul European pentru Relații Externe (European Council on Foreign Relations), o asociație privată, replica corespondentă europeană a puternicei organizații globaliste americane Council on Foreign Relations, CFR-ul european fiind de la început finanțat din banii lui George Soros, ai Uniunii Europene şi ai băncii italo-germane UniCredit (cea mai mare bancă din Europa). Lângă Iohannis, în acelaşi consiliu („ECFR Council"), din partea României mai apăreau, potrivit site-ului oficial al think-tank-ului, şi veteranele activiste oengiste Monica Macovei, Alina Mungiu-Pippidi, ca şi Daniel Dăianu şi Ion Sturza (milionarul sponsor al organizațiilor săseşti).

Ca preşedinte al României, Iohannis nu avea ce să caute în componența acestei organizații private, conform articolului 84, aliniatul 1 din Constituție: „În timpul mandatului, Preşedintele României... nu poate îndeplini nici o altă funcție publică sau privată". „Preşedintele exercită funcția de mediere... între stat şi societate", spune şi articolul 80, alininiatul 2.

Când presa românească s-a scandalizat de acest fapt: apartenența preşedintelui român la un ONG finanțat de controversatul manipulator mondial George Soros, preşedintele Iohhanis a făcut un pas înapoi, retrăgându-se, urmat în retragere şi de europarlamentara Monica Macovei.

Klaus Iohannis a încercat să găsească o scuză, spunând că a fost o confuzie: „Nu sunt în acest consiliu. Mi s-a propus să fiu membru, dar am zis că sunt bucuros să spun că îmi doresc acest lucru, dar după încheierea mandatului de preşedinte".

După retragerea şi a Monicăi Macovei, fostă binecunoscută activistă soroşistă, ea a fost înlocuită din partea României în European Council on Foreign Relations de către... Ilinca von Derenthall, o afiliată a mişcării Re>Patriot, coordonată de consiliera prezidențială a lui Klaus Iohannis, Sandra Pralong (fostul om de bază al lui Soros în România după 1989), Pralong şi primind-o în octombrie 2016 la Palatul Cotroceni pe Derenthall, care este director la o bancă europeană, primind-o împreună cu milionarul evreo-german George Roth - care şi-a deschis o firmă de soft cu specialistul IT al fundației Soros în România, cum am arătat la pagina 383 (în sub-

capitolul *O conexiune surprinzătoare la organizațiile lui Soros*).

European Council on Foreign Relations (ECFR) a fost lansat în octombrie 2007 şi are ca prim-obiectiv „organizarea unor activități de cercetare şi promovarea de dezbateri în toată Europa cu privire la dezvoltarea unei politici externe coerente şi eficiente, bazată pe valori europene", reunind, „într-un distins Consiliu, peste 280 de membri - politicieni, factori de decizie, experți şi lideri de afaceri din toată Europa".

Consiliul este prezidat de Carl Bildt, care şi în 2014, anul alegerii lui Iohannis ca preşedinte al României, participa alături de alți susținători sau prieteni ai lui Klaus Iohannis, la întrunirea Grupului Bilderberg, de la Copenhaga. La aceeaşi întrunire a Bilderberg, unde se hotăra soarta lumii pentru anul în curs şi următorii, participa şi marele Etienne Davignon, amic al lui George Soros şi şef al lui Dacian Cioloş la organizația satelit „Friends of Europe", un ONG think tank de acelaşi calibru (şi el finanțat de Fundația lui Soros), Cioloş fiind cel pe care Iohannis l-a numit premier al României în 2015. Javier Solana este alt membru al staff-ului.

În 2007, anul înființării European Council on Foreign Relations, pe site-ul oficial al think-tank-ului se preciza că „ECFR este susținută de Soros Foundations Network, Sigrid Rausing, FRIDE (La Fundación para las Relaciones Internacionales y el Dialogo Exterior), Fundația Communitas şi Dr. Hannes Androsch", dar atât de mare era „susținerea" acordată de către rețeaua Soros (Soros Network), încât, la înființare, adresa biroului din Londra al ECFR era aceeaşi cu adresa Open Sociey Fundation, inclusiv acelaşi etaj şi acelaşi număr de telefon.

În prezent, fapt unic printre think-tank-urile europene, ECFR are birouri în Londra, Berlin, Bruxelles, Madrid, Paris, Roma, Sofia şi Varşovia, birouri ce sunt „platforme pentru cercetare, dezbatere şi advocacy". Bugetul grupului se situează la 7-8 milioane de euro anual şi se pare că este susținut inclusiv prin donații secrete. De exemplu, în 2017, European Council on Foreign Relations a avut un buget total de 7,2 milioane de euro, din care doar 14.162 euro sunt un grant al Comisiei Europene 1,23 milioane vin din „surse naționale" (țări ce au reprezentanți în Consiliul ONG-ului), iar circa şase milioane de euro din alte surse. Aceste alte surse sunt, de obicei, Open Society Foundation a lui Soros, blocul militar NATO, Rockefeller Brothers Fund, ca şi mari companii precum Allianz, Bosch, Daimler, Eni, Microsoft sau banca Santander, care face parte din grupul bancaro-ocult Inter-Alpha, o uniune modernă a vechii oligarhii cămătăreşti a Europei, în care

sunt membri prin băncile lor şi familiile Soros, Rothschild şi Rockefeller, precum am arătat la primul capitol al acestei lucrări (*De la Clubul de la Roma şi Loja Propaganda Due (P2), la Rockefelleri şi George Soros, mecena ai „societății civile" prin oficiile clanului evreiesc venețian Luzzatto*).

Şeful lui Klaus Iohannis la European Council on Foreign Relations a fost şi va fi, deci, Carl Bildt, fost ministru de Externe al Suediei şi şef al diplomației UE. Carl Bildt este, totodată, un vechi participant la întrunirile Grupului Bilderberg. El, Bildt, este participant şi la întrunirile altui supra think-tank globalist, Comisia Trilaterală, precum la cea din toamna lui 2010, de la Bucureşti, care l-a avut drept gazdă pe Mugur Isărescu.

Carl Bildt este, în acelaşi timp, omul în care George Soros a avut mereu o maximă încredere, că va acționa aşa cum se aşteaptă. De aceea, Soros îi şi scria în 2015, în secret, neoficial, lui Hillary Clinton, care era secretarul de stat al SUA, pentru ca Bildt să fie desemnat mediatorul Occidentului în criza din Albania, unde fundația lui tocmai se împotmolise într-o nouă „revoluție a străzii" ce o organizase (cum făcuse şi în Iugoslavia, ca şi în Ucraina etc.). Ca exemplu, în capitolul anterior am prezentat scrisoarea lui Soros către Hillary Clinton, în care îl propunea pe Bildt.

Iar acelaşi Carl Bild este concomitent şi administrator al Friend of Europe (din care face parte Dacian Cioloş), aceste două „cluburile semi-secrete" europene gemând de membri ai Grupului Bilderberg, precum masonul italian Mario Monti („Super Mario"), care le conduc pentru a asigura din subteran direcția politică a Uniunii Europene.

Un alt asemenea bilderberghian din cadrul acestui European Council on Foreign Relations este „internaționalul" Wolfgang Ischinger de la gigantul financiar german Allianz (membru şi al Comisiei Trilaterale şi al Consiliului Atlantic din SUA), dar şi sirianca londoneză Bassma Kodmani, o opozantă a regimului sirian a preşedintelui Bashar al-Assad, care a participat la întrunirile Bilderberg din 2008 şi 2012, când s-a pus la cale războiul civil din Siria şi acela al Occidentului şi al Israelului împotriva Siriei. Despre această Kodami de la Consiliul European pentru Relații Externe, autorul istoric american Webster Tarpley spunea că „Este un agent NATO, un destabilizator şi o regină a revoluțiilor colorate"[1].

Deşi declară oficial că are 330 de membri, la secțiunea despre oficiile sale, Consiliul afirmă că este „O comunitate de lideri" enumerând 333

[1] Charlie Skelton, *Bilderberg 2012: were Mitt Romney and Bill Gates there?*, în *The Guardian* din 5 iunie 2012.

de membri, astfel: 19 şefi de state şi de guverne (numărându-l probabil şi pe Iohannis), 35 de „proeminenţi oficiali europeni", 43 de mari afacerişti („Business Leaders"), 72 de „lideri ai societăţii civile", 11 „seniori de organizaţii internaţionale", 26 de miniştri de Externe şi alţi 8 miniştri europeni din diverse guverne, 19 ambasadori, 44 de parlamentari, 4 comisari europeni, 28 de personalităţi „academice", 24 de jurnalişti şi influenceri[1].

⋆ ⁈ ⋆

După apariţia fantomatică plus retragerea formală a preşedintelui României, Klaus Iohannis, din acest European Council on Foreign Relations, expertul permanent pentru România al „consiliului" apărea politrucul român Radu Magdin, un om din culise al lui Mircea Geoană, prietenul politic al lui Iohannis, care l-a susţinut pe Geoană la alegerile prezidenţiale din 2009 prin „Parteneriatul pentru Timişoara".

Magdin a fost crescut politic de Mircea Geoană din 2004, când l-a adus consilier la ministerul de Externe, după ce acest pupil al său terminase dreptul internaţional la Universitatea Bucureşti. Stă la Externe din octombrie 2004 până în iulie 2005, apoi se angajează editor la agenţia de presă Rompres (Agerpres), dar PSD-ul sub conducerea lui Geoană îl recuperează trimiţându-l în 2007 la Bruxelles ca ofiţer de presă la Parlamentul European (Delegaţia PSD), post pe care stă până în 2010, apoi devine un fel de manager privind relaţia „afacerilor guvernamentale şi publice ale Parlamentului European" pe Internet prin gigantul motor de căutare american Google, corelând interesele UE cu Google, această activitate de „public affairs strategy" instituţională fiind una „obscură, discretă şi non-publică".

În acelaşi timp cât inter-relaţiona Uniunea Europeană cu Google (ca acesta să dea anumite ştiri despre UE, iar pe altele să nu le dea, atunci când internauţii de pe întreaga planetă încearcă să se documenteze pe Internet), viitorul expert pentru România, Radu Magdin, a fost instruit o săptămână la Harvard University, în SUA, în „strategie, tactici şi afaceri internaţionale", ca director („senior executiv") al Google.

Din coincidenţă, tot la Harvard funcţionează şi puternicele centre de instrucţie în globalizare şi „revoluţii" globale purtate sub steagul „societăţii civile", precum Institutul de „Resistance" (numit oficial Albert Einstein Institution), o Şcoală de revoluţii a profesorului Gene Sharp, alături de celebra „School of Government" (cunoscută ca Harvard Kennedy School), unde

[1] https://www.ecfr.eu/about#offices

sunt instruiți şi cei care trebuie să construiască „societăți civile" pro-americane în alte state (capitolul *Institut de „Resistance"- NVR la Harvard, pentru activişti,* la pag.344, urmat de capitolul *Instructor „ReStart" / „Resistance" la Bucureşti, din 2010*, la pag.352).

Legătura dintre Mircea Geoană şi „cercetătorul pentru România" al elitistului „Consiliul" european, Radu Magdin, i-a determinat traseul acestuia.

De când Mircea Geoană era în 1995 şeful de cabinet al ministrului de Externe Meleşcanu, el a intrat în legătură, prin ambasadorul de la Londra, Sergiu Celac, cu „brațul armat al Grupului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale", virulentul Le Cercle (Pinay), iar în 6-9 aprilie 1995 la Bucureşti avea loc reuniunea de primăvară a Le Cercle, un fel de serviciu secret al marelui capitalism global, totodată, la care participa şi Geoană şi, ca reprezentant al Armatei, şi politicianul Ioan Mircea Paşcu, secretar de stat la Apărare[1].

Atunci s-au cimentat viitoarele trasee politice ale românilor conectați la Le Cercle. Geoană a ajuns mai întâi ambasador în SUA şi, acolo, a fost cooptat în ultraelitistul Aspen Institute, condus de magnați evrei americani în principal, şi interconectat şi el cu Grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală şi Le Cercle. Geoană a ajuns apoi ministru de Externe şi candidat la preşedinția României, ca şi şeful filialei Aspen Institute din România.

Ioan Mircea Paşcu, care din 2015 este şeful grupului atlantist român Strategikon, avându-l pe Radu Magdin vice, a urcat şi el vertiginos în carieră după întrunirea cu Le Cercle de la Bucureşti, din 1995. De anul următor Paşcu devenea preşedinte al Comisiei de Apărare din Camera Deputaților, din 2000 până în 2004 ministru Apărării şi coleg cu Mircea Geoană (care era ministru la Externe), după care Paşcu ocupă funcții de natură militară la Parlamentul European, fiind şi unul din mulții vicepreşediți ai acestuia.

Aceştia sunt oamenii din spatele „expertului pentru România" al clubului European Council on Foreign Relations, Radu Magdin. Atlantiştii de Le Cercle, românii Geoană şi Paşcu, l-au avut mereu în subordinea sau în preajma lor pe Magdin, până când acesta apărea, imediat după Iohannis, în 2016, la „Consiliul"-club european ca un fel de informator - soluționator. După ce Mircea Geoană fusese debarcat de partid (PSD) în urma pierderii de către el a alegerilor prezidențiale din 2009 (cu toate că beneficiase de susținerea

[1] a se vedea în lucrarea *Armaghedonul Templului lui Solomon* capitolele *Clubul secret, clanul şi camarila (I)* şi *Le Cercle*, ca şi lucrarea sa, a lui Ioan Mircea Paşcu: *Extinderea NATO: Cazul României. Raport Personal*, 2007.

lui Iohannis), Magdin rămăsese lângă Geoană, iar în 2012, lansa împreună cu acesta mişcarea „România Noastră“, baza „civică“ a unui nou partid, ProDemo, eşuat şi reactivat în 2019 cu europarlamentarul Cătălin Ivan.

Tot în 2012, Magdin îşi lansase şi propria firmă de „analist global“ şi ca „think-tank-er“, Smartlink Communications, cu sediul la Bucureşti şi cu „parteneri de top în consultanţă la Londra şi la Bruxelles, care să asigure succesul clienţilor noştri“. El este preşedintele firmei, iar directoare este prietena lui, Adelina Jelescu, care şi-a început activitatea în acelaşi timp în care devenea şi intern la Aspen Institute Romania (filiala de influenţă din România a grupului oligarhic american), al cărei preşedinte este Mircea Geoană, adică din septembrie 2013. Aceasta arată pe Linkedin câţiva din clienţii semnificativi ai firmei: Banca Mondială, Forumul Economic Mondial, Atlantic Council din SUA, Yahoo, Soros Foundation sau fundaţia politică germană Friedrich Ebert Stiftung, fundaţie la care făcea practică 5 luni în 2013 Jelescu şi care este asociată mişcărilor „Resistance“ de stradă în România şi implicată în susţinerea politică a lui Iohannis (cum am arătat la paginile 176-177, în 2013 şefa de programe din România a fundaţiei Friedrich Ebert mergea în manifestaţiile stradale tip occupy ţinând împreună cu anarhistul Mihai Bumbeş un banner inscripţionat Roşia Revoluţia).

Legătura cu „partenerii de top“ de la Londra pe care spune că o are firma afiliatului clubului-„consiliu european“ se referă, cel mai probabil, tot la conexiunile stabilite de Mircea Geoană şi Ioan Mircea Paşcu, cei doi recruţi ai ocultei occidentale. Când au aranjat întâlnirea de la Bucureşti din 1995 a Le Cercle, inclusiv cu preşedintele Iliescu privind intrarea României în blocul militar NATO, Geoană şi Paşcu erau de mult contactaţi prin ambasada de la Londra, condusă de Sergiu Celac (afiliat Le Cercle).

În dezvoltarea acestui traseu relaţional, Paşcu era deja din 1993 un afiliat al Institutului International de Studii Strategice de la Londra (IISS), o şcoală imperială de război strategic şi psihologic, iar Geoană era legătura directă a lui Celac la ministerul de Externe de la Bucureşti (Geoană funcţiona din 1991 la Externe ca director pentru NATO şi „afaceri Europene“), pentru ca atunci când a devenit ministru de Externe, din 2000, să se concentreze cu precădere asupra dezvoltării contactelor politice discret-oculte din Anglia şi din SUA.

Am arătat la capitolul *Institut de „Resistance“-NVR la Harvard, pentru activişti* (pag.344-352) despre faptul că la acest Institut londonez (IISS) s-a pregătit şi unul din cei mai agresivi dezvoltatori ai revoluţiilor globale,

evreul Peter Ackerman (asociatul profesorului Gene Sharpe de la Harvard şi partener CIA), chiar înainte de a-şi elabora manualul de revoluţii manipulate şi revolte sociale menite a face un stat ţintă nefuncţional *Strategic Nonviolent Conflict*..., Ackerman însuşi dirijând „revoluţiile" (paginile 347- 349).

Şi acest International Institute for Strategic Studies britanic, strâns legat de establishmentul britanic şi american, la care Ioan Mircea Paşcu este afiliat, este conectat şi la structurile NATO şi la Grupul Bilderberg prin membrii săi, dar Paşcu mai este afiliat, din 2007, şi la Consiliul Atlantic al Statelor Unite, făcând parte din Strategic Advisors Group al acestuia.

Prin urmare, şi „cel mai bun celebru analist din estul UE", Radu Magdin, a făcut în 2014 un curs de şase luni la Consiliul Atlantic al Statelor Unite, unde boss-ul său Ion Mircea Paşcu era advisor, luându-şi astfel de la Atlantic Council of the US un certificat de „NATO Emerging Leader" (lider în creştere al NATO), abia după aceea înfiinţând cu Paşcu „hub"-ul think-tank Strategikon la Bucureşti, în 2015, şi primind, în 2016, însărcinarea de a raporta despre România la European Council on Foreign Relations (ECFR), concomitent aproape cu înregimentarea preşedintelui României, Klaus Iohannis, la acest club al sforăriilor subterane din politica europeană.

În conducerea Atlantic Council din SUA se mai află şi globalistul Tom Ilves, prieten cu George Soros atunci când a primit însărcinări privind controlul Internetului (cenzură sau cybersecurity) la nivel mondial (a se vedea capitolul *Cenzura globală online*, mai ales pag. 408), dar şi Ian C. Hague, finanţistul din spatele sforarului cu bani de la Uniunea Salvaţi România (USR), Matei Păun, partid aliat cu preşedintele Iohannis (a se vedea pag. 272).

Când din 2012, Victor Ponta devenea premier al României, Magdin zice că îi era acestuia „consilier pro bono", iar Ponta fusese şi el, consiliat şi de ambasadorul SUA Mark Gitenstein, înainte de a prelua funcţia, în SUA, unde a promis în faţa directorului Atlantic Council, evreul Barry Pavel, menţinerea României în subordinea directivelor americane în NATO. Iar Atlantic Council a început să facă plăţi către firma consilierului premierului, Magdin.

Anul cursului său la NATO, 2014, a fost unul electoral şi activ pentru analistul Radu Magdin. Cât fusese un semi-birocrat la Bruxelles, trimis de PSD-ul condus de Mircea Geoană şi apoi de Ponta, el s-a lipit de EuroPuls, autointitulat „Centru de Expertiză Europeană", înfiinţat la Bruxelles în 2010 de un grup de tineri eurocraţi români (angajaţi prin intervenţiile politicienilor români pe un salariu plătit de UE), „experţi în afaceri europene", ziceau ei, care socializau prin pizzerii şi punea România şi lumea la cale.

Grupul EuroPuls este promovat în principal de un site de ştiri al UE, EurActiv, la care a lucrat şi Magdin, iar EuroPuls îl promovează pe el.

Aceştia au organizat din 2013, la Bucureşti, aşa zisul „forum politic EuroSfat“ cu peste 500 de participanţi, în frunte cu Dacian Cioloş, comisar european pe atunci, susţinătorul lor principal, şi o grămadă de „societate civilă“ autohtonă. În 2014 participa şi Radu Magdin, iar finanţarea lor principală venea de la fundaţiile germane Konrad Adenauer şi Friedrich Ebert (care îl plăteşte pe Magdin prin firma sa, Smartlink), care îl susţineau la preşedinţie pe Klaus Iohannis[1], dar şi de la FDSC, ce are ca principală sursă de finanţare CEE Trust (a marilor fundaţii americane, în frunte cu cea a familiei Soros). În acelaşi timp, Magdin îl descuraja pe Ponta să candideze sau să câştige alegerile prezidenţiale, căci după ce nu va mai fi preşedinte, nu va avea nici un viitor politic, în analiza sa pe care o publica atunci şi în ziarul *Adevărul*.

Aşa că Iohannis devenea preşedintele României din 2015, Ponta şi PSD-ul erau daţi jos de la guvernare prin mişcări de stradă şi intimidare (dosare penale), iar Cioloş, tatăl europulşilor precum Magdin, era noul premier (precum a tutelat EuroPuls în 2010, în 2019 Cioloş şi-a lansat partidul Plus).

În 2016, şi preşedintele României, Klaus Iohannis, şi Radu Magdin apar în componenţa clubului European Council on Foreign Relations, unul ca membru, celălalt ca expert-referent pentru România. Faptul că acest club este unul soroşist este întărit şi prin aceea că referentul bulgar, omolog lui Magdin, este chiar preşedintele Open Society Institute (Soros) din Bulgaria.

Iar din punct de vedere geo-strategic, principală teză a analizei lui Magdin este sintetizată astfel: „«Colonia România» este narativul de bază al propagandei ruse în ţara noastră“, ce este şi titlul unui interviu pe care l-a dat către *PressOne* în 18 decembrie 2017. Astfel, tot ce este naţional sau patriotic românesc (precum opiniile unor importanţi economişti, ca Ilie Şerbănescu sau Constantin Cojocaru), devine, prin manipulare, „propagandă rusă“, duşmanul de serviciu al euro-atlantiştilor. Ca strategie de apărare împotriva unei închipuite propagande ruse, Magdin propune chiar şi folosirea maneliştilor de succes, care să lanseze piese vulgare de succes şi virale pro-americane, precum... „Avioane americane“ a lui Florin Salam.

Radu Magdin ascunde din toate auto-prezentările, cv-urile sale sau pe conturile de socializare (linkedin), faptul că este angajatul clubului ECFR, de la care primeşte teme precise, tot aşa cum aminteşte în fugă că este

[1] Pe larg în lucrarea *Imperium Anglo Saxono Judeo Masonicum,* capitolul *Fundaţiile politice germane şi ascensiunea lui Iohannis.*

director al companiei londoneze Global Risk Advisory Ltd, deşi când cheamă oamenii la conferințele sale (unde cere o plată de participare de 300-500 de euro), aminteşte că oferă adesea consultanță „investitorilor de la Londra"[1].

Între îndatoririle unui „ECFR Associate Researchers" (raportor plătit de European Council on Foreign Relations), cum este Magdin, „sunt cuprinse şi patru până la şase sarcini de cercetare pe an, în țara lor. Fiecare este ghidat de un chestionar specific, elaborat de ECFR, care include întrebările şi subiectele relevante pentru studiu. Cercetarea este efectuată individual şi implică interviuri în persoană şi telefonice, precum şi cercetări de birou, cum ar fi analiza publicațiilor guvernamentale, discursuri, anunțuri oficiale, sondaje de opinie etc... Rolul cheie al cercetătorului asociat este capacitatea de a lucra independent şi de a obține informații de la factorii de decizie politică..."[2].

Oricum, Radu Magdin face şi politică. Îl laudă neabătut în presă pe preşedintele Iohannis şi îl critică pe liderul Partidului Social Democrat, precum atunci când spune că preşedintele „Klaus Iohannis a preferat responsabilitatea, haosului", apărându-l până şi de admiratorii care aşteaptă prea mult de la el[3]. El cultivă şi prieteniile dintr-o anumită zonă a naționalismului românesc, cât timp aceşti naționalişti nutresc resentimente față de Rusia, iar pe plan extern el îi sfătuieşte pe politicienii români să „înceapă o ofensivă de şarm" față de parteneri (Uniunea Europeană, SUA şi NATO), de parcă între parteneri cu drepturi şi obligații reciproce clar stabilite, unul ar trebui să îl curteze în permanență pe celălalt.

!*!

Alt specialist român al clubului ECFR este Nicu Popescu, care provine de la Open Society Foundations a familiei Soros (fundația Soros) unde a fost advisor şi membru în board-ul privind Programul EuroAsia până în aprilie 2019. Fost absolvent al Universității Central Europene a lui Soros, de la Budapesta, Nicu Popescu ajungea din 2007 (adică de la înființare) şi birocrat al clubului european ECFR, la sediul de la Londra (sediu coincident cu cel al sucursalei londoneze a fundației Soros), unde a rămas până în prezent, cu scurte întreruperi (în 2010 şi între 2012 şi 2013 a fost consilierul premierului Moldovei, Vlad Filat, pe probleme de politică externă şi afaceri europene). Funcționând ca Senior Analyst şi la agenția UE de la Paris pe

[1] Postările lui Magdin pe https://medium.com/@radu_5246

[2] https://www.ecfr.eu/experts

[3] *Radu Magdin, consultant politic: „Liviu Dragnea este cel care face şi desface lucrurile în politica românească. Acest lucru îl va costa".* (*Libertatea*, 19.01.2018)

probleme de securitate, European Union Institute for Security Studies, la clubul european soroşisto-iohannist Nicu Popescu ocupă funcția de director privind lărgirea Europei, fiind focalizat pe Rusia, problemele privind estul UE, cybersecuritatea şi războiul informatic.

*

Iar directorul tuturor cercetătorilor şi experților de la clubul ECFR este venit de peste ocean, din SUA, de la virulentului think-tank Brookings Institution (finanțat de Rockefeller Foundation) în persoana evreului Jeremy Shapiro. La Brookings, înainte de a veni la clubul european finanțat de Soros, el era director de cercetare la Centrul pentru Statele Unite şi Europa. La început Shapiro a lucrat chiar pentru guvernul american, ca şi consilier al asistentului secretarului de stat, pentru probleme privind Europa şi Eurasia, dar nu este exclus să fi continuat să lucreze, prin CIA, având în vedere că este şi absolvent de Harvard, specializarea software, plus expertiza sa în Europa, operațiuni militare, relații internaționale şi diplomație transatlantică.

Brookings Institution face parte, cum am mai arătat, şi din rețeaua de super think-tank-uri care formează „lobby-ul israelian" în SUA[1], dar este implicat şi în operațiunea „Open Government Partnership", prin economistul Daniel Kaufmann (absolvent la Harvard, şi el, dar şi al Hebrew University din Ierusalim, fiind evreu) alături de Fundația familiei Soros (Open Society Foundations) sau Transparency International (a se vedea pagina 76, de la capitolul *Pactul „Coaliției ONG" marca Soros cu guvernele*).

Acest program Open Gouvernance al SUA a demarat în lume concomitent cu instruirea şi activarea unei anumite „societăți civile", pe tiparul Resitance, conceput la Harvard de echipa Sharpe-Ackerman. Totodată, la Harvard Kennedy School regăsim programul pentru „societatea civilă" (a se vedea de la capitolul *Institut de „Resistance"-NVR la Harvard, pentru activişti* pagina 346), iar vicepreşedintele şi director pe Politica Externă a Brookings Institution este Richard N. Haass, un diplomat evreu american, totodată lector la „Şcoala de Guvernanță" de la Harvard University's (adică Kennedy School of Government), unde l-au instruit pe Worman pentru misiunea din România de a crea, din 2012, mişcarea ReStart România (viitoarea #rezist).

Richard Nathan Haass este membru şi fost preşedinte al Council on Foreign Relations (CFR), un fel de precursor american al Grupului Bilderberg în construcția modelului atlantist al ordinii mondiale, club think-tank care

[1] John J. Mearsheimer & Stephen M. Walt, *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* („Lobby-ul israelian şi politica externă a SUA"), New York 2007.

a şi stat de model pentru soroşistul European Council on Foreign Relations, în care au fost cooptaţi şi români precum Iohannis, Monica Macovei, Daniel Dăianu sau Alina Mungiu-Pippidi ş.a.

Iar, ca şi Haas, Daniel Kaufmann, Jeremy Shapiro (directorul de la „clubul european" ECFR), din Brookings Institution mai fac parte şi alţi evrei cu greutate politică, precum face parte şi Robert Kagan, soţul fostei sub-secretar al SUA Victoria Nuland în administraţia Obama-Hillary, implicaţi, soţ şi soţie, în declanşarea revoluţiei din Ucraina, din 2004. Dar şi subordonatul diplomatic de la Bucureşti al lui Nuland (responsabilă de politica Externă a SUA până în 2017), ambasadorul SUA la Bucureşti până în 2013, Mark Gitenstein, este şi el „cercetător principal" la oculta Brookings Institution.

Iar Mark Gitenstein este cel care a comandat inventarea unei noi „societăţi civile" în România, mai de stradă şi de Internet, însărcinându-l cu această misiune pe Chris Worman, instruit în prealabil la Harvard University, prin programul „Strategic Management for NonProfit Leaders" (a se vedea şi sub capitolele *Instructor „ReStart"/„Resistance" la Bucureşti, din 2010* şi *Programele ReStart şi recruţii români ai acestora*).

Toate relaţiile, persoanele şi operaţiunile conexe cu Open Gouvernance şi aplicaţia locală „ReStart Romania" = #rezist par că se înnoadă şi în acest club ECFR. Până şi germana Transparency International îşi are reprezentanţii ei în club (precum pe Moisés Jomarrón, „manager pentru parteneriatele strategice" în club şi care a venit de la secretariatul Transparency), organizaţia „globală anti-corupţie" germană dându-i mişcării #rezist din România pe Codru Vrabie, trecut şi pe la Fundaţia Soros, şi pe Elena Calistru, de la Funky Citizen (a se vedea de la pagina 361 capitolul *Programele ReStart şi recruţii români ai acestora*) .

Dar nu acest club în care a intrat preşedintele Iohannis reprezintă reţeaua subterană de cluburi pan-europene adevărate, înfiinţate de aristocraţii belgieni, ci un club precum Friends of Europe, prezentat în următorul capitol şi din care face parte şi ex-premierul român Dacian Cioloş.

Masiva prezenţă a americanilor (a celor sorosişti, mai ales) în CRF-ul european, European Council on Foreign Relations, pe care ei l-au creat, face ca acesta să fie un club special, în care o serie de interese americane se încearcă a fi transferate spre executare către Uniunea Europeană.

[……………..]
[……………..]

Iohannis: „Societate civilă“ fii alertă şi „să protestăm“!

„Societatea civilă trebuie să fie alertă şi... să protestăm cu toată fermitatea!“, zicea la Sibiu, în 23 iunie 2018, preşedintele Klaus Iohannis, anunțându-şi o nouă candidatură la preşedinția României pentru finele lui 2019.

Aşa că preşedintele şi-a ținut „societatea civilă“ #rezist aproape, invitând-o chiar la Palatul Cotroceni, prin grupurile şi ONG-urile pe care le-a considerat reprezentantele „străzii“ şi aliatele sale principale.

S-a întâmplat astfel în 26 martie 2019 (an electoral). Mai întâi, preşedintele Iohannis ar fi primit o scrisoare semnată de „22 de asociații din societatea civilă“, majoritatea obscure şi neînregistrate legal, doar câteva fiind mai cunoscute: Corupția Ucide (Florin Bădiță şi Angi), #Rezistența, Evoluție în Instituție (a #rezistului Cristan Dide, omul lui Tianu Burduja, la rândul lui omul lui Iohannis), Geeks for Democracy (USeRişti-iohannişti), Inițiativa România (Mihai Polițeanu şi gaşca, oamenii lui Iohannis), VeDem Just (a judecătorului #rezist Cristi Danileț) şi Vă Vedem din Sibiu, a „IT-istului #rezist“ Ciprian Ciocan, asociat la Sibiu şi cu Raimar Wagner (fost coleg al lui Iohannis la partidul etnic german şi la primăria sibiană, manager de proiecte la fundația politică germană Friedrich Naumann, susținătoarea lui Iohannis pentru preşedinția României - a se vedea ultimele 4 pagini de la capitolul *Revolte, proteste şi recodare mentală prin „educație“*).

Aceştia i-au cerut chipurile preşedintelui Iohannis un „referendum pe Justiție“ la data alegerilor europarlamentare (26 mai 2019), dar la întâlnirea de la Preşedinție s-au alăturat şi alte vedete ale mişcării #rezist, precum Codru Vrabie (format de Fundația Soroş, trecut prin programul ReStart al ambasadorului SUA Gitenstein şi devenit agitator #rezist), care reprezenta Asociația EPAS, soroşistul Mircea Toma de la Active Watch, Cristian Pîrvulescu de la Pro Democrația, Cristina Guseth de la Freedom House, evreul Andrei Cornea de la Grupul pentru Dialog Social (GDS), reprezentanții Funky Citizens, Expert Forum şi ai urmaşelor Fundației Soros: Centrul de Resurse Juridice şi Centrul pentru Inovare Publică ş.a.

De fapt, preşedintele Iohannis se lansa în campania electorală alături de „societatea civilă“ a sa, pe care miza pentru ample manifestații de stradă. Societatea aceasta civilă este însă numai fața forțelor din stradă. În spatele lor stau aliniați anarhiştii Antifa, care provoacă violențele visând la desființarea statului şi care la protestele din 10 august 2018 chemau: „să dăm cu clasa politică de pământ... Drepturile Universale ale Omului ne dau dreptul la revoluție împotriva conducătorului opresor!“ (cont FB Antifa)